

El setmanari
de més
difusió de
Catalunya

Membre de
l'U.C.I.P.

Difusió
controlada
per O.J.D.

Director:
Joan E. Jarque i Jutglar
Impressió:
Barcelonesa de
Publicacions S.A.
Dipòsit legal: 14387

Catalunya Cristiana

SETMANARI POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSES

Al.lleluia!
Crist, el nostre
anyell pasqual,
ha estat immolat:
celebrem en
el Senyor la festa
de Pasqua.
Al.lleluia!

Any III - N.º 133

Setmana de 11 al 17 d'abril del 1982

40 Ptes.

Ha mort un gran cristià un gran català: Octavi Saltor i Soler

El propassat 2 d'abril morí el conegut i estimat Octavi Saltor i Soler, cristià exemplar, gran jurista i home de lletres, treballador incansable per Catalunya, recentment guardonat amb la Creu de Sant Jordi de la Generalitat. Reposi en pau.

L'acte de les exèquies fou presidit pel senyor bisbe d'Urgell, monsenyor Joan Martí i Alanís. En la concelebració l'acompanyaven l'abat de Montserrat, pare Cassià M.ª Just, mossèn Montalà, mossèn Pere Ribot, mossèn Climent Forner, i altres.

El nostre setmanari, recordant que fou un dels seus col·laboradors des del primer moment, s'uneix al dol de tot Catalunya.

A la pàgina 14 publiquem una semblança d'Octavi Saltor escrita per Oswald Cardona com a homenatge pels seus vuitanta anys i que avui, dissortadament, esdevé homenatge pòstum.

Afinant

Ha ressuscitat de debò!

Tot el que té forma es deforma, tard o d'hora; tot el que es produeix en el temps descriu un arc inclòs, inexorablement, entre un començ i un final. Tanmateix la vida va a contracorrent d'aquesta llei universal. Si bé l'estructura que la suporta no s'escapa de la degradació comuna, qualsevol vida no s'extingeix sense donar pas a una altra vida, i molt sovint superior. Sols la vida de l'esperit —la intel·ligència, l'amor, la bellesa i la persona— serien una excepció paradoxal i literalment de l'esperit.

La nostra fe cristiana va molt més enllà. Afirmant i proclamant la resurrecció del Crist, vivent en el seu cos gloriós per sempre, capgirarà la visió de la marxa del món: no és pas la mort qui ho absorbeix tot, sinó la VIDA. / Joan E. Jarque i Jutglar.

REALMENT EL SENYOR HA RESSUSCITAT, AL.LELUIA!

Proclamem amb gran joia i alegria,
l'esperit ple de llum i claredat,
el missatge joios del tercer dia:
Realment el Senyor ha ressuscitat.

Germans, homes, amics que tot fent via,
manteniu l'esperança en el combat,
escolteu la paraula que anuncia:
Realment el Senyor ha ressuscitat.

La victòria del Crist és la certesa
que el vell home ha estat alliberat
de la mort, del pecat, de la feblesa:
Realment el Senyor ha ressuscitat.

En el cor de la vida i la mort d'ara
el misteri de glòria ha començat,
l'Esperit de Jesús, Amor del Pare:
Realment el Senyor ha ressuscitat.

Cessaran en el món l'odi i la guerra,
tots els pobles viuran en la unitat;
que la joia de viure ompli la terra:
Realment el Senyor ha ressuscitat.

Els camins de Déu, passen per "Catalunya Cristiana"

Lleida.—Recentment una jove sentí la crida de Crist i, deixant-ho tot, el seguí i es feu religiosa en el Cotelengo. El fet en sí és ja notícia en el món d'avui; però on el fet noticiós es palesa obertament, és en com Déu es valgué de CATALUNYA CRISTIANA per materialitzar la seva crida.

La jove en qüestió buscava Crist. Posada en el món, res no l'omplia prou. Ni tan sols l'amor que sentia pel seu promès. Volia més, i fou precisament un reportatge d'aquesta revista sobre els grups d'oració i amistat qui la feu escriure a monsenyor Cañes, demanant-li informació. Aquesta li va arribar; la convencé; i tot seguit entrà a formar part d'un grup de Lleida. En ell es distingí per la seva pietat i ajuda als altres. Començà a endinsar-se, així, pels camins d'un seriós compromís cristià. Déu, però, li demanava més, i la cridà perquè el seguís del tot. Ella, aleshores, plena de confusió, buscà on millor fer realitat aquest seguiment. Volia consagrar-se a Crist, i fer-se religiosa. On? Aquest era el seu dilema. En cap lloc no trobava una resposta adient a les seves inquietuds. Fou llavors que CATALUNYA CRISTIANA torna a donar-li ajut. Fou un reportatge sobre el Cotelengo. En llegir-lo en va tenir prou. Seria aquest el camí? Va anar-hi i gairebé que si quedà. Hi va ingressar poc temps després. I avui és feliç amb la felicitat que sols pot donar el sentir-se fidel als camins de Déu.

Román Sol

Esport i Humanisme

Per Jordi Cussó

És una realitat que en el nostre temps l'espectacle que atrau a un nombre major d'espectadors és l'esport i, més concretament, el futbol. Els últims mundials celebrats a l'Argentina van ser presenciats per més de mil milions de persones arreu del món. No hi ha dubte que cada cap de setmana, hi ha un nombre molt considerable de gent que viu pendent de les notícies referents als esdeveniments esportius i que, fins i tot, el seu humor durant la setmana estarà influït pel resultat que el seu equip hagi aconseguit el diumenge.

Un dels perills més grans que té l'esport és la seva manipulació política i ideològica, que li dona, sovint, una transcendència desmesurada. L'esport no és l'aspecte més important de la vida dels homes: Però contemplant el nos-

tre entorn veiem que hi juga un paper primordial. La pràctica esportiva és una alternativa, un reconstituent psíquic enfront de les presses i dels desequilibris que avui a tots ens atenallen. No pot ser un element tan vital que encara ens produeixi més problemes i més angoixes.

Violència

L'esport d'avui es caracteritza per la seva competitivitat exagerada. Hom s'adona que algunes de les característiques de la nostra societat i que la problemàtica actual, reverteixen negativament en l'àmbit esportiu, en una societat fortament especialitzada, l'esport, cada vegada més, es redueix a la pràctica d'uns quants que s'hi professionalitzen, mentre la majoria s'accontenta contemplant-los. Els elements de violència i d'agressivitat cada vegada són més presents en les celebracions esportives. I no solament en els esportistes, sinó també en el públic que assisteix a l'espectacle. Arreu és coneguda la violència dels entusiastes anglesos i escocesos, i tots veiem els tristos espectacles que es produeixen cada diumenge en els estadis futbolístics. Allò que ha de servir per a unir les persones es converteix en un mitjà de separació i d'agressió.

El passat 23 de febrer es va celebrar a Barcelona una taula rodona sobre esport i humanisme, organitzada per l'Ambit d'Investigació i Difusió Maria Corral amb la col·laboració de "Dicen..."; un dels seus ponents, el Dr. Josep M. Cagigal, va dir que l'esport és una manera de viure activament la pròpia corporalitat, d'assumir i d'acceptar amb goig el nostre propi cos, tal com és: més pesat o més àgil, més atlètic o menys..., en canvi, s'ha convertit, principalment, en un esforç desenfrenat i, alguns cops, absurd, per a aconseguir els millors resultats. Els "rècords", els gols, les medalles, etc... han encasellat l'activitat esportiva a un àmbit molt reduït. La

competitivitat que és necessària en tot tipus d'esport, es converteix en una finalitat primordial i quasi exclusiva.

D'aquesta manera l'important es guanya: "He de guanyar sigui com sigui i de la manera que sigui. El més important és la victòria". I tot aquest afany no és per aconseguir un millorament personal o de l'equip, sinó per buscar l'enfonsament dels altres: "Hem de demostrar que som els millors". Així s'enten que uns homes que avui són els ídols d'una nació, els més preparats, demà poden ser considerats com a menyspreables, pel sol fet d'haver obtingut un resultat negatiu en una confrontació esportiva. Els resultats passen per sobre de les persones.

Retrobar l'essència

L'esport ha de despollar-se de tots aquests elements que no formen part de la seva essència. Hem de treure-li transcendència, la qual cosa no vol dir treure-li importància. Hem de recuperar la famosa expressió: "L'important és participar"; això no significa renunciar a una competició legítima i asenyada, sinó que és situar la victòria o la derrota en la seva justa mesura. És viure l'esport com allò que és: un joc.

Per això, l'esport, en la seva dimensió més ampla —des de l'espectacle mundial, fins el esforç individual totalment anònim— ha de recuperar tota la seva condició lúdica. L'esport és un joc per a divertir-se. Amb ell hem de fer persones, no màquines de guanyar medalles. La seva pràctica ha de servir per a aconseguir un millor enteniment entre els éssers humans.

Mitjançant la reludificació de l'esport aconseguirem una reesportivització de la societat que ens portarà a una rehumanització de les persones.

Si l'Agrupació Mútua té 80 anys, i més de 223.000 socis, és perquè ha demostrat ser eficaç.

Tot plegat es el fruit d'una gestió assenyada, d'un esperit sempre renovador i d'un respecte total als principis del veritable mutualisme.

Tothom ajuda tothom.

Recordem les prestacions que ens ofereix:

**Malaltia
Invalidesa
Defunció
Orfenesa
Cirurgia
Cirurgia Infantil
i, a més a més, el Premi
a l'Antiguitat Mutualista.**

Segurament teniu parents o amics que ja formen part d'aquesta gran tasca col·lectiva. Ells us en parlaran.

I, si us plau, adreceu-vos a les oficines de l'Agrupació Mútua i us informaran a bastament.

AGRUPACIÓ MÚTUA

DEL COMERÇ I DE LA INDÚSTRIA

Gran Via de les Corts Catalanes, 621 Telèfons 318 18 00 - 318 40 50 Barcelona-10

DES DE 1902.

editorial

El Papa vindrà,
com el rebrem?

El papa Joan Pau II ha decidit de practicar la visita pastoral pontificia d'Espanya. D'acord amb la Jerarquia eclesiàstica i les altes autoritats civils —amables invitants— s'han establert dates i programa, en línies generals. Si cap impediment de força major no ho destorba, el successor de Pere vindrà a casa nostra i s'estarà amb nosaltres uns dies del pròxim mes d'octubre. Lloem el Senyor que ens l'envia. Vindrà amb la plenitud de prerrogatives, poders i sol·licituds universals, corresponents al Vicari de Jesucrist a la terra.

¿Com el rebrem? Espiritualment vull dir, que el protocol queda per uns altres. ¿Sabrem disposar-nos de forma que sigui copiós l'aprofitament d'una tan singular i extraordinària gràcia de Déu, com representa la visita a les nostres Esglésies particulars del "dolce Cristo in terra"? Amb mires a la revitalització espiritual dels fidels, envigoriment de les comunitats parroquials, associacions i moviments d'apostolat, recuperació de credibilitats perdudes, rehabilitació d'un cristianisme malparat. Es una oportunitat excepcional que no hauria de passar poc aprofitada o, pitjor, desaproveitada. No es fa impunement de mirar indiferents com passa a la gràcia de Déu. Nosaltres, si bé ho mirem, en la nostra història receptíssima potser hem comès aquest pecat més d'una vegada. És massa arriscat de jugar amb la gràcia de Déu.

¿Com el rebrem? El papa és la "roca", sobre la qual Crist edifica cada dia la seva Església. Per ell pregà especialment, a fi que no tingués falles en la fe. Li confia, després, la missió de confirmar en la fe els germans, el Poble de Déu, a tots els nivells. Entre els altres objectius, aquest és primordial en els viatges apostòlics de Joan-Pau II: proclamar i refermar la fe dels cristians, que ell visita en peregrinació espiritual, reconeixent en els batejats el temple de Déu, que som per raó de l'Esperit Sant, que hem rebut, i habita en nosaltres. Diverses vegades recentment —ara, a l'Àfrica per boca d'un cap polític d'una de les nacions visitades— Joan Pau II ha estat reconegut com la més alta i més gran autoritat moral i espiritual del món. Ve a visitar-nos en nom del Senyor. ¿Com el rebrem?

Fretuosos de veure'l i escoltar-lo, l'esperen volentersament una diversitat de gent, que, en llur diversitat de situacions i disposicions d'esperit el rebran diversament. ¿Quina és la manera que escau a la nostra comunitat cristiana, contenta de la visita i agraïda, sincerament commoguda, a partir de la nostra condició de cristians? Pregunta òbvia. Resposta no tan fàcil. Perquè l'única manera adient a la nostra condició de fidels cristians és, no precisament l'anunciada en programa sobre uns papers, sinó la viscuda realment amb intensitat afectiva i efectiva per cadascú. ¿Quina vibració hauran d'assolir els nostres esperits, tot preparant-los, ja des d'ara, com fa l'esportista entrenant-se cada dia, per quan arribi el moment de la prova?

Cal descobrir en la presència de Joan Pau II—immediata o per televisió— la seva paraula, el seu rostre, els seus gestos, la seva oració, un gran sacramental generosament administrat a la nostra comunitat cristiana. Fóra poc que ens deixés satisfets un bany d'entusiasme fugisser. Vindrà tota una riuada de gràcia. Hem de fer que, mentre s'escampi per tota la ciutat de Déu, alegrant-la, ens rabegi, copiosa i saludable, personalment, tot fecundant amb la saó de l'Evangeli integral les nostres comunitats d'Església, salti fosses de separació, lamentablement existents, i arribi a tots els racons més distanciats de l'àrea humana del país.

A l'Àfrica els distints països visitats han tingut cura en la preparació espiritual prèvia. Els resultats han estat sorprenents, meravellosos. ¡Torneu aviat...! cridaven fins els musulmans... ¡Com deia un bisbe italià referint-se a la visita papal a la seva diòcesi: ha estat una veritable Pentecosta.

¿Com rebrem nosaltres el papa Joan Pau II en aquesta primera visita pastoral que ell espera amb il·lusió fer-nos com a Vicari de Jesucrist?

col·laboració

La justícia original

Per Jordi Bassas i Ribalta

La doctrina tradicional de l'Església —que de menuts vam aprendre al Catecisme— parla de l'anomenada "justícia original" referint-se a aquell estat primigeni de l'home abans de la Caiguda, tal com va sortir de les mans del Creador. En diversos documents, el Magisteri al·ludeix a aquesta doctrina, considerant-la com a certa, però sense especificar-ne gaire els detalls. A tot allargar, parla del do d'integritat, del d'immortalitat i el de ciència infosa —que alguns teòlegs han anomenat "dons preternaturals" per a diferenciar-los semànticament dels dons específicament "sobrenaturals" (com seria l'amistat amb Déu, la visió beatífica directa, etc).

Fins al dia d'avui, el Magisteri no ha desautoritzat formalment aquesta doctrina —ni crec que ho faci—, però la visió evolutiva del món, que arrenca de mitjan segle passat, l'ha posat en crisi seriosa per al creient. Des d'un punt de vista científic, sembla molt difícil imaginar-nos un procés d'hominització que hagués donat lloc a un avantpassat nostre, tal com ens el relata el Gènesi o com ens el proposa la doctrina cristiana de la "justícia original". Per això, molts teòlegs moderns han intentat reformular la doctrina en el sentit que la "justícia original" apuntaria més aviat a la pròpia idea salvadora de Déu sobre l'home, plasmable en un futur escatològic, més que no pas en una situació proto-històrica del gènere humà. Però...

Però considero que les explicacions conciliadores d'aquests teòlegs, lloables per la seva honestetat, són tanmateix reduccionistes quant al contingut. Perquè malgrat totes les objeccions científiques, allò que subjeu al rerafons de la doctrina de la "justícia original" és prou important com per bastir tota una antropologia de la qual encara ens n'estem beneficiant efectivament. L'Església, en mantenir aquesta doctrina, no sols es fa ressò de creences antiquíssimes de tot els pobles de la

terra, sinó que postula una sèrie de valors que afecten directament la consideració de la pròpia espècie humana. D'antuvi, que la **situació de Pecat** no és connatural a l'espècie humana, i que, per tant, el problema del mal no es pot reduir a una qüestió purament biològica-estadística —com alguns han deduït d'una lectura apressada de l'admirat pare Teilhard de Chardin. Segonament, l'afirmació que la ignorància, el dolor i la tal com els coneixem ara mort no entraven dins del pla de Déu sobre l'home, malgrat les evidències que sembla oposar la pròpia biologia. Finalment —i això és important— la doctrina de la "justícia original" ha ajudat a faltar ben falcet el dogme irrenunciable de la **igualtat humana** en el temps i en l'espai, més enllà i més ençà de les diferències culturals i racials (concretament, si l'Església no hagués mantingut la seva posició **monogenista**, ben difícilment hauria pogut mantenir la seva postura resoltament antiracista). Per això, encara que sigui capgirant l'argument a l'inrevés, jo gosaria dir que una doctrina que ha resultat tan beneficiosa per a la consolidació lenta y paulatina, però segura, dels drets i de la dignitat dels humans, alguna cosa ha de tenir de **veritable**, ni que sigui a contracorrent de "criteris científics".

"Criteris científics", però que no són pas tan clars ni tan unànims com la gent sol pensar. Poques qüestions són tan debatudes i problemàtiques per a la ciència com la dels orígens de l'home. Perquè, malgrat les teories de Darwin, Lamarck i d'altres, el procés d'hominització, en allò que té de canvi qualitatiu dintre del fenomen de la Vida, constitueix encara un autèntic enigma. Per altra banda, l'evolucionisme d'encuny darwinista ha sofert fortes patades en les últimes dècades, sobretot per part de l'etnologia estructural (Lévi-Strauss, etc.): l'evidència que en l'anomenat "pensament salvatge" les estructures de la ment funcionen amb una lògica tan acurada com la de l'home més civilitzat, unit a la constatació de la unitat

(Passa a la pàgina 10.)

el lector escriu

"Nens i cap
de setmana"

Considero "Catalunya Cristiana" com un dels millors setmanaris catòlics del país. Els felicito.

No obstant, envio una queixa que crec justificada:

On enviem els nostres fills i nés perquè es puguin distreure honestament? ¿Per què han eliminat al setmanari la secció "Nens i cap de setmana", amb la cartellera dels locals i diversions que podien anar els nens, i fins i tot els grans per esbargiment i alegria de tots? Hi ha altres cinemes i teatres que no són gens bons i, on no s'aprèn res de positiu. Senyor Director, li preguem que torni a posar aquesta secció a CC i esperem és ser atesos. / Josep Rovira.

N.R.: La raó d'haver eliminat la secció esmentada és per manca d'espai i per ésser molt local i no per tot Catalunya.

Cal rectificar

He llegit el setmanari "CATALUNYA CRISTIANA" n.º 130, l'escriu, "El dia 23 Sant Josep Oriol". Diu l'esmentat article: Joan Pau II ha beatificat ja dos sants catalans: Domènec d'Ossó i la Mare Estruch.

Jo faig un afegit i un canvi. El primer sant varó que Joan Pau II col·locà a la glòria de Bernini, va ésser el Pare Francesc Coll i Guitart, natural de Gombren (Girona) i fundador de les Gnes. Dominiques de l'Anunciata; obra molt coneguda i extesa per Catalunya. Tingué lloc la seva beatificació el dia 29 d'abril del 1979. És per tant fill de la nostra terra.

I subratllo que l'altre beat no és Domènec, sino Enrich d'Ossó.

Jo crec fóra molt adient una rectificació sobre aquest tema. /

Una Dominica de
l'Anunciata.

A mossèn Xavier Parés

A molts catòlics ens produeix ansietat, tant l'ambigüitat de les explicacions que F.J. Parés dona als seus articles (C.C. n.º 124) com l'actitud de certs preveres que, fent cas omís del Magisteri de l'Església, coaccionen els fidels a romandre drets durant la Consagració, contravenint així el punt 21 de l'Ordenament General del Missal Romà que prescriu: "Durant la Missa els fidels estaran agenollats al moment de la Consagració, sempre que no ho impedeixi la petitesa del lloc de la celebració o l'aglomeració de la concurrència de fidels o qualsevol altra causa raonable".

El nou Missal dona les normes d'aquest manera: a) Quant la gent

ha d'estar asseguda. b) Quan estarà dreta i com a excepció la postura a guardar durant la Consagració. Ve a dir: sempre drets menys a la Consagració.

Aquesta redacció ja denota, segons la forma de redactar pròpia dels documents de la Santa Seu, que l'excepció de l'actitud a seguir en la Consagració té molta importància.

Les excepcions a la regla no volen dir que el sacerdot pugui fer tot el que vulgui.

Les altres causes raonables (aclarament de la Consagració pel Culte Diví) són les misses de campanya o similars, i els costums dels països, com per exemple Japó, amb una cultura a la qual repugna agenollar-se.

Que aquestes causes raonables no queden a l'arbitri de tothom ens ho diu el Concili Vaticà II, a la Constitució sobre Sagrada Litúrgia, cap. I, n.º III.

"I. La reglamentació de la Sagrada Litúrgia depèn únicament de l'autoritat de l'Església: la qual es troba a la Seu Apostòlica i, d'acord amb el dret, en el bisbe.

2. Pel poder concedit pel dret, el règim de la litúrgia, dintre dels límits establerts, pertoca també a les competents assemblees territorials de bisbes legítimament constituïdes".

3. "Per aquesta raó, ningú més,

ni que sigui sacerdot, no pot afegir, treure o canviar res pel seu compte en la litúrgia." /

Josep M.
Mariner.

Quaresma i
reconciliació

Hem tingut una agradabilíssima sorpresa en llegir l'article de fons de CC. n.º 130 sota el títol susdit "Quaresma i Reconciliació" en el qual sembla que tenen previst donar unes pautes sobre el sagrament de la penitència.

Creiem que més d'un fidel a l'Església va estar del tot desorientat en ço que representava una falta greu i una altra de venial. A més, a causa de les cues als confessionaris d'altres temps, potser s'havia decantat per a deixar de formar part de les Comunitats de base. Potser algú, membre de l'A.C. havia tingut complicacions espirituals per a continuar ocupant-se de les coses de l'Església.

Per tot plegat, doncs, creiem

que serà molt encertat crear un Vademecum espiritual el qual, basant-se en els Sants Manaments de la llei de Déu (molt arraconats, ara), i en les fonts de santedat que promou el tractat d'exercicis de sant Ignasi de Loiola, que pugui orientar definitivament per a perseverar en el si de l'Església.

Fins i tot podem dir que va haver-hi algun penitent al qual se li varen resoldre els seus dubtes i la tranquil·litat espiritual; per tant, quan un bon confessor li va aclarir que els pecats s'havien de valorar basant-se en què es podien conèixer si eren del tamany d'un cap de lluç o bé d'una cua de sardina (una cosa ben gràfica, no?) i, amb això poder deixar de banda escrúpols, angoixes, temors, vacil·lacions, etc., etc.

Res més podem afegir mentre esperem que els doctors de la santa Església emprin la tasca de fixar concretament una ètica espiritual que farà molt bé a tothom. Aplaudim, doncs, l'esmentat article de Quaresma i Reconciliació.

Eulàlia Roura

petits anuncis

Cerqueu un bon obsequi?... No ho oblideu, ha sortit la 2.ª edició augmentada d'un llibre impressionant.

"SE HIZO INDIO"

per José Ricart

Segons la crítica de "La Vanguardia", "mereix ésser llegit per tothom i especialment pel jovent, perquè dona a conèixer altres ambients ignorats"

El trobareu a "La Hormiga de Oro", Avda. Portal de l'Àngel, 5; a la Llibreria Francesa, Pg. de Gràcia, 91; Llibreria Urquinaona, carrer de Llúria, 4; a "El Corte Inglés", Pl. Catalunya, etc. Distribuidora: "La Hormiga de Oro", Av. Portal de l'Àngel, 5.

✉ Apartado de Correos 35

VENDA DE XALETES I APARTAMENTS en els millors indrets de L'Escala (Costa Brava). Preus interessants. FINQUES GUANTER (A.P.I.) Avinguda Ave Maria, 7. Tel. (972) 77 02 72

CASAL DEL MESTRE

Roger de Llúria, 6, pral. - Tel. 255 58 95
Barcelona-10

El diumenge 25 d'abril de 1982,
EXCURSIÓ A ROSES

Sortida de Barcelona a les 8 del matí del carrer Diputació 229, darrera de la Universitat per visitar Figueres i Rosas, bella població marinera famosa per les seves platges i canals.

També visitarem les platges de Canyelles, Pepites i Almadraba. Dinarem a Figueres en el HOTEL SANCHO PANZA.

Menú: Entremesos variats, paella, 1/4 de pollastre, postres, pa i vi. Per la tarda visita al Pont de Molins i Les Escaules i farem una visita a les Rambles de Figueres per saborejar el típic granisat.

Pensem arribar a la Ciutat Comtal a les 9 de la tarda.

PREU: 1.125 ptes.

PETITS ANUNCIS

Si voleu anunciar, ompliu la BUTLLETA D'INSERCIÓ a base d'una lletra per quadret, deixant un espai en blanc entre cada paraula, i envieu-ho, junt amb un taló nominatiu de l'import total del vostre anunci.

a CATALUNYA CRISTIANA, carrer València, 244, 2on Barcelona-7

NOM

ADREÇA

POBLACIO

Tel.

PREU LINIA

50 ptes.

100 ptes.

150 ptes.

200 ptes.

250 ptes.

300 ptes.

350 ptes.

Si voleu que el vostre anunci sigui publicat durant alguns dies, especifiqueu el mes i remarcueu amb una creu els dies elegits. Calculeu l'import que haureu d'abonar, multiplicant el preu de l'anunci pel nombre de dies.

Mes

dies

Adjunteu un taló o gir postal a nom de CATALUNYA CRISTIANA, carrer València, 244, 2on. Barcelona 7, amb 48 hores d'antelació.

El primat del Papa, el problema de la infal·libilitat, el valor del Magisteri de l'Església i altres temes de gran interès

Llegeixi el llibre, que ACABA DE PUBLICAR-SE, titulat:

"¿Cuál es la Iglesia verdadera?"

por
Josep M.ª Ciurana Fernández

Demani'l a "Distribuidora Balmes"
carrer Durán i Bas, n.º 11 (Barcelona)

El color de mi cristal

por MONTAÑOLA

—Nuestro Banco se ha enriquecido con el petróleo.
—Pues el petróleo ha fastidiado nuestro banco... de sardinas.

De "La Vanguardia"

CATALUNYA

El català arriba als
carnets de conduir

La gestió de canvi de nom patronímic en els permisos de conduir, del castellà al català, podrà fer-se des d'ara gratuïtament a qualsevol de les Delegacions de Tràfic de Catalunya.

Segons el senador socialista Francesc Ferrer, per a aquest tràmit n'hi haurà prou amb la senzilla presentació del Carnet Nacional d'Identitat corresponent permís de conduir en regla i la declaració de l'interessat.

Les farmàcies depenen
de la Generalitat

La Sala Segona del Contenciós-Administratiu de l'Audiència Territorial de Barcelona ha

desestimat els dos recursos interposats pel Consell General de Col·legis oficials de Farmacèutics en contra d'un decret i d'una ordre dictades pel departament de Sanitat de la Generalitat a darrers de 1979, en època pre-autonòmica.

El Tribunal en una extensa i reflexiva sentència, declara "ajustades a dret les esmentades disposicions" i confirma les atribucions traspassades, atribucions que al país basc havien estat reafirmades per un informe del Ministeri de Sanitat en aquella regió.

La sentència confirma la competència de la Generalitat en matèria d'oficines de farmàcia, que el Consell General havia posat en dubte.

ESPANYA

Des del 1983 els homes també
podran cobrar pensions de
viduitat

Els homes podran percebre també pensions de viduitat en els casos en què es compleixin els requisits legals, segons una proposició de llei que va ser aprovada ahir a la comissió de política social a instàncies de la Minoria Catalana. Fins ara, aquesta possibilitat només era reconeguda a les dones.

Borja Moll defensa la unitat
del català

Sota el títol "Les paraules no fan la llengua" i "La nostra catalanitat lingüístico-cultural", "Diario de Mallorca" publicava dos escrits signats per Francesc de Borja Moll en els quals l'il·lustre filòleg volia sortir al pas de la campanya contra la unitat de la llengua catalana que s'ha desenvolupat al llarg de les darreres setmanes en els mitjans d'informació de Ma-

llorca, i molt concretament a les seccions de "Cartas al director" dels periòdics de la Ciutat de Mallorca.

Francesc de Borja Moll es dirigia sobretot a les persones de bona voluntat però que tenen una manca d'informació o coneixement, a les quals insistia a explicar-los que la denominació correcta de la llengua parlada a Mallorca és la catalana i no pas la mallorquina, per bé que es pugui parlar col·loquialment mallorquí. Entre d'altres coses, podem extreure del contingut dels escrits l'afirmació segons la qual "no és cap disbarat dir que parlem mallorquí: tant el nostre parlar familiar com les rondalles són llenguatge col·loquial (...), però quan escrivim literàriament i amb la intenció d'arribar al públic extens i cultivat necessitem ampliar i elevar el nostre llenguatge per damunt la manera casolana de parlar (...) Acceptant aquest principi —que és acceptat per totes les llengües de cultura— no podem donar a la llengua model un nom que representi la varietat dialectal. Així, el català és el nom amb què s'ha de conèixer la llengua de les Illes".

MÓN

Cinc cents estudiants segueixen
cursos de català als EE.UU.

Més de cinc cents estudiants aprenen el català a les universitats dels Estats Units i del Canadà, va manifestar el professor Albert Porqueras Mallo, vicepresident de la Societat Nord-Americana d'Estudis Catalans i professor de la Universitat d'Illinois.

Als Estats Units hi han varis milers de persones que parlen català i la majoria no són oriunds de Catalunya.

El professor afirma que els estudiants nord-americans de català assoleixen una dicció perfecta.

Fi de la supeditació del Canadà
a Londres

Londres.— La reina Isabel II d'Anglaterra va ratificar una llei que torna al Canadà tots els seus poders constitucionals i posa en vigor la llei del Canadà que posa fi a la supeditació d'aquest país al Parlament britànic per primera vegada en la història.

La promulgació d'aquest text legal ha coincidit amb la celebració dels cent quinze anys des del dia que la reina Victòria d'Anglaterra va atorgar la primera Constitució al Canadà com a domini britànic, amb la reserva d'alguns drets a favor del Parlament de Londres.

punt de vista

Cop de força
argenti

Per Josep Faulí

Les illes que els argentins anomenen Malvinas i els britànics Falkland, durant més d'un segle, han enfrontat, sense sang, Buenos Aires i Londres. Els argentins es consideren hereters dels drets espanyols, mentre que els britànics s'hi han emparat en una situació de fet de llarga possessió i, fins i tot, en precedents històrics, ja que holandesos, anglesos i francesos arribaren a les Falkland abans que els espanyols. La geopolítica, però, lògicament, ha jugat a favor dels argentins, a causa de la relativa proximitat de les illes disputades.

Ara, en l'actual 1982, l'Argentina ha ocupat, per la força, les illes i se les ha anexionades. Buenos Aires no admet discussions sobre allò que vol considerar un acte de sobirania, i al·lega a favor seu les dilacions britàniques en el compliment de l'ordre de negociar, donada per l'ONU.

En aquesta crisi hi ha dues qüestions diferents. Una, la de la raó, que, en virtut de les situacions al·ludides hom pot donar a Buenos Aires. L'altra, la de la resolució concreta que l'Argentina ha imposat per la força, que no pot ésser admesa com a forma d'actuació internacional; això no vol dir que moltes de vegades, abans, no s'hagi procedit d'aquesta manera, però aquesta repetició de conductes incorrectes no ens pot fer oblidar que la convivència entre els països exigeix una altra forma de capteniment internacional. La resolució del Consell de Seguretat demanant la retirada argentina té aquest fonament i no entra, perquè no és el moment, en el fons de la qüestió.

El més important és saber perquè l'ocupació, fruit d'una llarguíssima reivindicació, s'ha produït ara, precisament. Com a aproximació a la resposta, cal atendre dos aspectes:

1) Sembla que la zona de les illes és rica en petroli, per la qual cosa el lloc es pot potenciar, econòmicament.

2) La dictadura argentina, recentment contestada en la primera gran manifestació contra el nou president, en donar satisfacció a una reclamació nacional mitificada, ha trobat un escalf popular que mai no havia tingut, de manera que, en pocs dies, el pes dels manifestants ha canviat de signe: de discutir un poder força dubtós ha passat a aplaudir una actuació internacional d'aquest mateix poder.

En una valoració total, fóra irresponsable pensar que s'ha fet justícia i que no cal pensar-hi més, ja que són comportaments internacionals d'aquesta mena repetits el que fa impossible unes relacions, entre estats, ordenades i dignes.

claret

Roger de Llúria, 5 - Barcelona-10 - Tel. 301 08 87

JACQUES LECLERCQ

EL DIA DE L'HOME

Pròleg de Roger Caraudy

Editorial Claret

EL DIA DE L'HOME. Jacques Leclercq.

Leclercq dedica aquest llibre al present de la creació, a l'home que ell sap veure en qualsevol home d'avui. Ens lliura el seu pensament sobre la fe cristiana; fe viscuda en diàleg amb incrèduls i creients, fins aquella exigència comuna que els permet àdhuc compartir la fe.

ELS DAUS n.º 13. 176 pàgs. 280 ptes.

Leonardo Boff

L'HOME NOU

Editorial Claret

L'HOME NOU. La resurrecció de Crist. La nostra resurrecció en la mort, Leonardo Boff.

L'home vol superar totes les alienacions que l'estigmatitzen, com el dolor, la frustració, l'odi, el pecat i la mort. Més que mai, cerca l'home nou; que creu albirar en l'horitzó de la manipulació genètica. Però el seu anhel de realització personal i còsmica resta sempre frustrat per la mort. Quina resposta dona el cristianisme a aquesta qüestió?

ELS DAUS n.º 51. 128 pàgs. 350 ptes.

Llibreria Claret

Joan Pau II al monestir de Clarisses d'Assís

"Un ocult protector vostre m'ha dit: cal anar a les clarisses"

En la seva visita a Assís, Joan Pau II va visitar les religioses clarisses en el seu monestir de santa Clara, la cooperadora de l'ideal de Francesc. Més de 200 monges escoltaren atentes i amb goig el discurs del Papa, mig improvisat, com ho diu ell mateix.

"Aquesta visita em dona molta alegria. No estava prevista, però un ocult protector vostre m'ha dit: cal anar a les clarisses. He acollit aquest suggeriment perquè és difícil, realment, separar aquests dos noms: Francesc i Clara; aquests fenòmens: Francesc i Clara; aquestes dues llegendes: Francesc i Clara. Aquest any no se celebra el centenari de santa Clara; quan el celebrem, haureu de fer-ho molt solemnement.

El binomi Francesc-Clara

És difícil separar els noms de Francesc i Clara. És quelcom profund, quelcom que no es pot entendre sinó amb criteris d'espiritualitat franciscana, cristiana, evangèlica; no pot entendre's amb criteris humans. El binomi Francesc-Clara és una realitat que només s'entén amb categories cristianes, espirituals, del cel. Però també és una realitat d'aquesta terra, d'aquesta ciutat, d'aquesta Església. Tot ha pres cos, aquí. No solament es tracta d'esperit; ni són ni eren esperits purs; eren cossos, per-

sones, esperits. Però en la tradició viva de l'Església, de tot el cristianisme, no resta solament la llegenda. Queda la manera com sant Francesc veia la seva germana, la manera com ella va esposar-se amb Crist; es veia a si mateix a imatge d'ella, imatge de Crist, en la qual veia reflectida la santedat que li calia imitar; es veia a si mateix com un germà, un pobríssim a imatge de la santedat d'aquesta autèntica esposa de Crist en la qual trobava la imatge de l'Esposa perfectíssima de l'Esperit Sant, Maria Santíssima.

Jo he viscut molt anys prop d'un monestir de Clarisses

No és només llegenda humana, sinó llegenda divina digna de contemplar-se en diferents categories, de contemplar-se en l'oració. Aquest és el lloc on arriben des de fa vuit segles molts pelegrins per a contemplar la divina llegenda de Clara junt a Francesc. No hi ha dubte que això ha influït molt en la vida de l'Església, en

la història de l'espiritualitat cristiana. Ha estat un dels moments decisius.

La vida totalment dedicada a Crist per part de Francesc i de la seva germana Clara, i de tants germans i germanes de molts llocs d'arreu d'Europa i del món, ha obert un camí per a les vocacions. Jo mateix he viscut molts anys prop d'un monestir de clarisses a Cracòvia, i conec d'altres llocs de la meua pàtria on la tradició viva de santa Clara i sant Francesc ha trobat sempre ressò en el transcurs dels segles en l'Església i en el món. Només vull afegir la següent impressió:

Un discurs improvisat

Aquest no és un discurs oficial (dels que es llegeixen a L'OSSERVATORE ROMANO), és un discurs improvisat. En aquest moment només vull dir-vos, estimadíssimes religioses clarisses germanes de santa Clara, una preocupació que he manifestat als bisbes amb clares paraules. A vosaltres vull confiar-vos la directament: estic preocupat i estem preocupats els bisbes d'aquesta terra, perquè comencen a ésser escasses les vocacions femenines. Sembla com si la dona contemporània, sobretot la jo-

ve, no sentís aquesta vocació. Per tant, us invito a pregar; desitjo que reproduïu en la nostra època el miracle de sant Francesc i santa Clara, perquè la jove, la dona contemporània, ha de tornar a trobar-se en aquesta vocació, en aquesta missió, en aquest esplèndid carisma, certament amagat i mancat d'exterioritats aparents, però, ¡que profund, que femení! Esposa veritable, l'ànima femenina és capaç de ple i d'irrevocable amor vers l'espòs invisible. És veritat que és invisible, però ¡com n'és de visible! Entre tots els possibles esposos del món, certament Crist és l'Espòs més visible de tots els visibles; és sempre visible, però roman invisible i visible en l'ànima consagrada a Déu. Sant Francesc descobrí Déu una vegada, però després va tornar a descobrir-lo tenint al seu costat, Clara. En la nostra època cal repetir el descobriment de Clara, perquè és important per la vida de l'Església. No us imagineu la importància que teniu per la vida de l'Església vosaltres, amagades, desconegudes; quants problemes i quantes coses depenen de vosaltres. És necessari redescobrir aquest carisma, aquesta vocació; urgeix redesc-

cobrir la divina llegenda de Francesc i Clara.

Una paraula per acabar

L'amic que m'ha suggerit, o m'ha obligat a venir a les clarisses —el coneixeu— m'ha dit també que santa Clara és patrona celestial d'un dels mitjans de comunicació social. Per això us encomano també les comunicacions socials. Considerades com a tals són estructures misterioses, jo diria, de la naturalesa, més que sobrenaturals. Com totes les coses de la naturalesa, com totes les seves estructures, són al mateix temps un subjecte passiu, capaç d'assumir realitats sobrenaturals; perquè si amb els mitjans de comunicació es transmet la paraula humana, el pensament humà, ¿per què no es pot transmetre la paraula divina, la paraula evangèlica? ¿Per què no podria actuar amb força la paraula divina a través dels mitjans de comunicació? "Inter mirifica", amb aquestes paraules comença el document conciliar sobre els mitjans de comunicació social; us encomano aquest "Inter mirifica" i a les persones —algunes són aquí presents— que dediquin els seus afanys a les comunicacions socials."

crònica de Roma

L'Escola Bíblica de Jerusalem

ROMA. (De nuestro corresponsal.) — Ràdio Vaticana ha dedicat tretze transmissions sobre la presència de l'Església a Terra Santa. Durant aquestes transmissions s'ha pogut comprovar la cura amb què la Santa Seu —no podia ésser altrament, es tracta de la terra nadiua del Salvador!— s'ha preocupat de tots els aspectes: arqueològics, polítics, culturals, etc., que durant unes setmanes han anat configurant l'actual realitat del país de la promesa.

La sèrie s'acaba amb una entrevista de veritable importància: A un religiós de 76 anys al qual és fàcil trobar caminant descalç, en mànigues de camisa pels carrers de Jerusalem. Es tracta del pare Pierre Benoit, dominic, rector de la Benemèrita Escola Bíblica i Arqueològica, cèlebre sobretot per la "Bíblia de Jerusalem". Passem la paraula al pare Benoit, perquè ens expliqui, primerament, l'origen, la història i les finalitats de l'Escola Bíblica.

"Fou fundada el 1890 pel pare Lagrange, amb la finalitat d'il·luminar l'estudi de la Bíblia mitjançant la investigació en el seu ambient històric i geogràfic. Antic i Nou Testaments troben nova llum quan se situen en llur ambient original, segons una realitat viscuda. Tres són les activitats principals: l'ensenyament, la investigació arqueològica i les publicacions. S'ensenyen exègesi i teologia de la Sagrada Escripura, llengües orientals, geografia i història del Pròxim Orient, tècniques d'arqueologia. A aquestes lliçons s'hi afegeixen investigacions sobre el terreny".

Amb gairebé cent anys, l'Escola ha donat una aportació original: "La «Reveu Biblique» ha estat una de les primeres en el seu gènere. Els comentaris del pare Lagrange sobre els quatre Evangelis i alguna carta paulina, els grossos volums sobre Jerusalem, dels pares Vincent i Abel, les excavacions han aportat a l'edifici comú una pedra molt important. Però voldria subratllar l'important paper del pare Lagrange en la introducció d'una crítica sapient —prudent però necessària— en l'estudi catòlic de la Bíblia, tenint en compte els progressos de les ciències físiques i històriques.

Pels anys vinents, pot esperar-se que, "com totes les ciències, l'exègesi i l'arqueologia continuaran tractant vells problemes, tractant de donar-los millors solucions, afinant els mètodes. Es tracti de crítica textual, o literària, o d'hermenèutica, el progrés de les ciències humanes en camps similars, no para d'oferir noves vies a les disciplines bíbliques. Les noves excavacions ens revelen millor els secrets de les passades cultures, però també ens plantegen nous problemes. Aquests descobriments han donat major relleu a l'originalitat del missatge d'amor i de salvació universal de Jesús. El coneixement del text bíblic continuarà i la nostra Escola Bíblica tractarà, com al passat, de donar la seva contribució, en la fe i l'amor de la Paraula de Déu."

E. Planas

Informen el Rei sobre el viatge que farà el Papa a Espanya

Sa Majestat el rei Joan Carles I rebé, el proppassat 27 de març, en audiència el nunci de Sa Santedat a Espanya, monsenyor Antoni Innocenti i el president de la Conferència Episcopal espanyola, monsenyor Gabino Díaz Merchán.

El motiu de la visita ha estat informar el Rei sobre el projecte de programa elaborat pels bisbes espanyols pel viatge del papa Joan Pau II a Espanya, anunciat per a mitjans d'octubre. Es tracta d'una visita de "cortesia" i de "deferència" vers el Rei.

Pròximament, es reuniran la comissió eclesiàstica i la civil, encarregades de preparar l'esmentada visita. Presideix la comissió civil Joaquim Ortega, sub-secretari del Ministeri d'Afers Exteriors.

Vaticà dia a dia

documents

Joan Pau II estudia
escocès

El Papa estudia escocès, amb l'objecte d'utilitzar aquesta llengua cèltica durant la seva estada a Escòcia des del 31 de maig al 2 de juny propers.

El pare James MacNeill, professor del col·legi escocès de Roma, és l'encarregat d'ensenyar, al Sant Pare, les beceroles d'aquest idioma.

El Papa visitarà Edimburg i Glasgòw, les dues principals ciutats escoceses.

La Pasqua que celebrarà
el Papa

La sala de premsa va donar a conèixer el programa dels actes litúrgics de Setmana Santa, que ha presidit el Papa. S'obrí el diumenge de Rams, amb la benedicció de les palmes i brots d'olivera, la processó i la santa missa celebrada per Joan Pau II.

El Dijous Sant, el Papa celebrà a la basílica de Sant Pere, la missa crismal de cardenals, bisbes i sacerdots presents a Roma i beneí els sants olis.

El divendres Sant, presidí, a la mateixa basílica de Sant Pere, la celebració de la Passió del Senyor. A la nit, va dirigir el Via-Crucis del Coliseu, amb una allocució final.

Avui, dissabte, 10 d'abril, Joan Pau presidirà la capella papal —formada per tots els membres de la cúria i de la

família vaticana—, per celebrar la Vetlla Pasqual. Beneirà el foc nou a l'atri. Presidirà la processó Lumen Christi i a la Basílica es desenvoluparà la litúrgia de la paraula, la litúrgia baptismal i la litúrgia eucarística.

Demà, diumenge de Pasqua, a l'atri de la basílica de Sant Pere, a les 10, celebrerà la missa, i a les 12, des del balcó central de la basílica, repartirà la benedicció "urbi et orbe".

El germà Roger Schutz
amb el papa Wojtyla

El germà Roger Schutz, prior de la comunitat ecumènica de Taizé, juntament amb el germà Thurian, de la mateixa comunitat, ha estat rebut pel Papa el 22 de març en audiència privada. Aquests dos monjos de Taizé, que havien participat al Concili Vaticà II en qualitat d'observadors no-catòlics, es van afegir a la missa que el Papa celebrà pel cardenal Pericle Felici el dilluns 22 de març.

Set de cada vuit britànics
aproven la visita del Papa

El periòdic catòlic "The Universe" ha publicat una enquesta segons la qual set de cada vuit britànics aproven la visita de Joan Pau II. Mentre els enquestadors que pertanyen a les Esglésies angliques, es mostren partidaris de la visita, els que pertanyen a les deno-

minades "esglésies lliures" es mostren més dividits en relació a aquest tema.

El percentatge més gran dels que s'hi oposen, donen com a raó que la visita pot causar problemes o aguditzar el conflicte irlandès. El sondeig assenyalava, així mateix, que l'entusiasme és diferent d'una regió a l'altra del país. Conclou que més del 50 per 100 dels britànics desitgen la seva visita, mentre el 13 per 100 es manifesten en contra.

El Govern britànic
vol mantenir l'ordre

El ministre britànic de l'Interior, William Whitelaw, ha informat el Vaticà que la visita del Papa a Gran Bretanya pot realitzar-se amb plena confiança, ja que sera adoptades totes les mesures de seguretat necessàries per a evitar qualsevol tipus d'incidents.

La campanya desenvolupada pels protestants radicals, amb el reverend Paisley com a cap, ha produït una certa preocupació; així fou expressat pel nunci davant la Cort de Sant Jaume, monsenyor Bruno Heim, el qual tingué una entrevista amb l'esmentat ministre de l'Interior.

Significat del sofriment

"Mentre duri el nostre pelegrinatge a la terra, el sofriment i la malaltia existiran sempre, perquè formen part de la nostra condició humana i no necessàriament de la culpa de l'individu. ¡N'hi ha tants que sofreixen i no per culpa pròpia! Particularment són vulnerables al sofriment els infants. I, quantes vegades, causats per descuresances o negligència dels grans!... I la condició dels infants minusvàlids, ¿no és per a fer pensar en el sentit de la vida humana? Com la vellesa, que també comporta dificultats i debilitat física..."

I si bé Déu permet l'existència del sofriment en el món, cert que no s'hi complau. De fet, Nostre Senyor Jesucrist, el Fill de Déu fet home, estimà els malalts i bona part del seu ministeri fou dedicat a curar malalts i a consolar els afligits...

La ciència mèdica ha fet grans progressos. Malgrat això, el sofriment i la malaltia existeixen. El cristià veu en això un significat. Per això suporta el sofriment amb paciència, amor de Déu i generositat. Especialment en el Sant Sacrifici de la Missa ofereix a Déu els sofriments per Jesucrist. Quan el malalt rep la Comunió s'uneix amb el Crist Victima. I quan el sofriment és unit a la Passió i Mort redemptora de Crist, aleshores adquireix el seu valor més gran per l'individu, per l'Església i per la societat... Sant Pau diu: "jo estic content dels sofriments que suportem per vosaltres. Completo en la meua carn el que manca als sofriments de Crist a favor del seu Cos, que és l'Església" (Col. 1,24). Jo també conec per experiència personal què vol dir esta malalt i haver d'ésser hospitalitzat durant un temps, i com és possible portar confortament i ajudar a sostenir-se a qui comparteix la mateixa sort..., com la necessitat que hi ha de pregar pels malalts i demostrar-los interès i amor." (Així parlava Joan Pau II el 13 de febrer als malalts de l'Hospital d'ONITSHA a Nigèria.)

Poques coses deu haver-hi que dibuixin tant bé el rostre del veritable cristià com la forma de comportar-se en el moment del sofriment i a l'hora d'una malaltia. Allò de Sant Pau no tots sabem fer-ho. I és que en la formació que s'ha donat a les generacions de cristians, almenys en els nostres temps, aquesta realitat meravellosa restava oculta darrera de la cara ingrata del sofriment. No ens era gaire o suficientment proposada. Erem exhortats a la resignació i a la paciència i no gaire cosa més. I encara amb poca força de convenciment. No arribarem a estimar-la. ¿Com podíem estimar-la si ens era simplement desconeguda?

V. N

Inquietud del Papa per l'Església txecoslovaca

"Quan veuré reunits aquí
tots els vostres bisbes?"

El papa Joan Pau II va expressar el seu profund "dolor" i la seva "inquietud" per l'Església txecoslovaca en rebre en audiència els cinc bisbes titulars que queden a Txecoslovàquia, de tretze diòcesis (vuit de les quals estan sense bisbe).

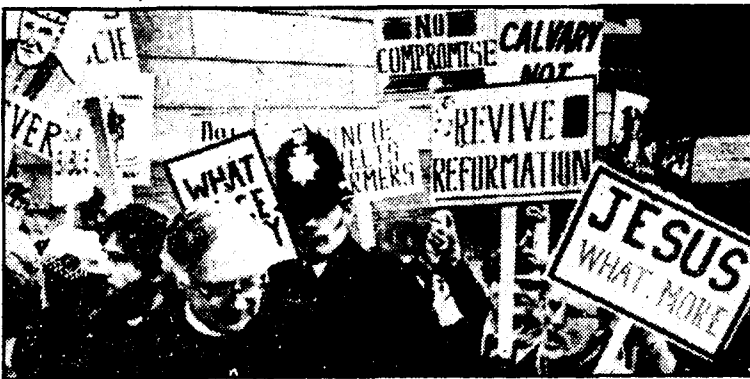
Fou el cardenal Frantisek Tomasek, de 82 anys, arquebisbe de Praga, qui presidia la petita delegació episcopal en visita "ad limina", aquesta visita periòdica que fan a Roma tots els bisbes del món. El Papa els va dirigir un discurs en la seva llengua per a subratllar per endavant els aspectes positius de la vida religiosa a Txecoslovàquia, com "la intensitat de l'espiritualitat de tantes llars cristianes", "el remarcable despertar religiós entre els joves", "la continuïtat de pràctiques tradicionals com és la pregària en família, etc...", "tot és per a mi motiu d'alegria"... ha continuat al Papa.

"Però —ha afegit— ¿quan veuré reunits aquí tots els bis-

bes de totes les diòcesis? El fet que la major part de les diòcesis del vostre país encara estan vacants, omple la meua ànima de dolor profund."

A aquest problema, ha dit, s'hi afegeix el de la manca de sacerdots, i a aquest, sobretot, la formació de seminaristes. "Conec les condicions en les quals vosaltres compliu el vostre deure per assegurar, als joves de la vostra pàtria, una educació religiosa adequada". Ha insistit sobre la necessitat "d'una evangelització al si de la família", malgrat les noves situacions que, precisament, amenacen la vida tradicional familiar.

Acompanyaven el cardenal Tomasek, monsenyor Joseph Feranec, bisbe de Banska Bistrica; monsenyor Jan Pasztor, bisbe de Nitra; i els administradors apostòlics de Trnava, monsenyor Julius Gabris, i d'Omoluc, monsenyor Joseph Vrana.

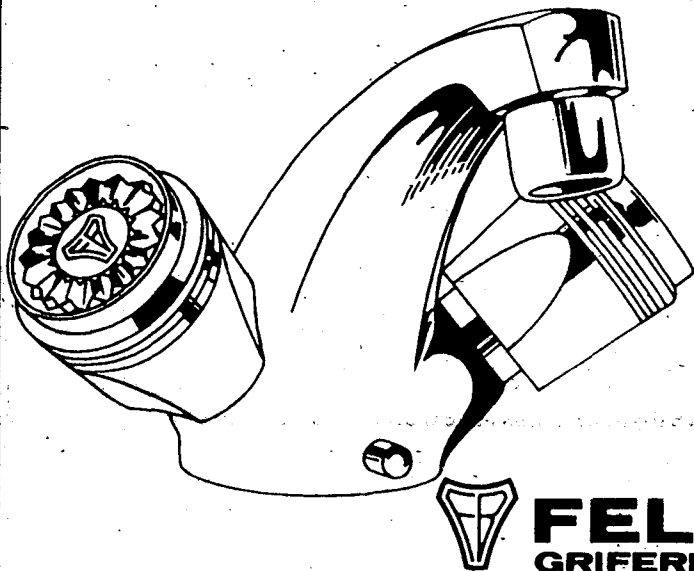

A Liverpool

Els protestants ultres protesten contra la visita del Papa a Anglaterra. A la fotografia, l'arquebisbe de Canterbury, M. rev. Runcie, protegit per la policia.

Trianón N

UNA GRIFERIA DE ALTA CALIDAD Y GRAN LUJO QUE SE SUMA A LOS YA ACREDITADOS MODELOS MARBO, CRISTALIA Y BLUE-STAR

Sr. Instalador:
Solicitenos
cuanta información
precise.

De venta
en almacenistas
de saneamiento.

FELIU BOETS S.A.
GRIFERIA NOBLE

Avda. de Roma, 137. Tel. 253 83 20 BARCELONA 11

GIRONA

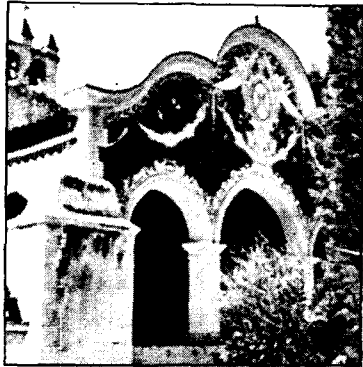
Una imatge venerada des de l'any 1012

Dimarts de Pasqua: L'aplec
del Vilar, de Blanes

Blanes.— El dimarts de Pasqua se celebra cada any l'Aplec de la Mare de Déu del Vilar a la capella dedicada a aquesta advocació situada a uns set quilòmetres del casc urbà de Blanes. Centenars de persones participen en els diferents actes, especialment a la missa solemne que se celebra a les onze del matí.

La devoció a la Mare de Déu del Vilar ve de molt lluny. La llegenda explica que un humil rabadà va trobar casualment la imatge mentre pasturava el seu ramat per aquells indrets de La Selva, sota el Montbarbat. Era un matí d'agost de l'any 1012 i ràpidament s'escampà la notícia per tota la comarca. Hi acudiren les autoritats religioses i civils que hi aixecaren una ermita. La imatge és de fusta policromada i amida uns dos pams d'alçària. La Verge porta el Fill a la falda i amb la mà dreta mostra un fruit de la terra. El Nen Jesús beneeix amb la mà dreta i a l'esquerra hi porta la bola del món.

L'any 1612 s'inaugura un nou temple damunt l'antic que havia estat enderrocat. Un segle més tard es construí el cambril i un retaule barroc. Tot això fou cremat en l'ensulsiada del 1936. La imatge es pogué salvar, soterrant-la oportunament, cosa que costà la vida a un devot guardià. Joaquim Ruyra fou també un devot en-

Pòrtic o galilea de l'ermita de la Mare de Déu del Vilar. Les seves formes arquitectòniques mostren que és de factura modernista, mentre, al fons, apareix la façana del temple d'època antiga.

tusiasta i un rem de trenta quatre pams va penjar, durant molt temps, de la volta del temple en memòria de la seva novel·la que porta aquest nom.

Entre els aplecs famosos que es recorden cal citar el del dia 24 d'octubre del 1795, quan la vial de Blanes acudí, en massa, a l'ermita per agrair a la Verge l'haver estat deslliurada, l'any anterior, de la invasió francesa. Un altre de molt sonat fou el que celebraren els feiocistes el 15 d'octubre de l'any 1935, aplegant-s'hi mig miler de joves militants i uns dos mil simpatitzants. El doctor Albert Bonet els dirigí una plàtica vibrant i el mestre Ruyra un discurs abrandat de fe i amor al país. La Mare de Déu del Vilar és especialment ad-

vocada contra la fam, la pesta i la guerra; i els pescadors l'invocaven en moments de tempesta.

Pasqua joves

La Pasqua Jove se celebrarà, aquest any, a la parròquia de Santa Coloma de Farners. Es preveu una participació d'un miler de joves. La Vigília Pasqual serà dirigida pel Vicari, mossèn Josep Maria Amich.

Jornada de Catequistes.— El Secretariat de Catequesi de la Diòcesi de Girona té programada una Jornada de catequistes de tot el bisbat pel dilluns de Pasqua, 12 d'abril. Els actes se celebraran en la Casa d'Espiritualitat de Banyoles i començaran a les deu del matí.

Nomenaments.— El senyor bisbe de Girona ha signat els següents nomenaments:

Mn. Rüdald Vilà i Canal, Arxiprest de la zona del Mont.

Mn. Josep Pou i Alonso, Capellà de les RR. Clarisses de Torroella de Montgrí.

Mn. Jordi Rosich i Gultresa, Oficial de l'Arxiu Diocesà.

Mn. Salvador Pagès i Tubert, Adscrit a la parròquia de Sant Pere de Banyoles.

Mn. Gumersind Palahí i Blanch, Adscrit a la parròquia de la Sagrada Família de Figueres.

Augment d'un 9 per cent del sou dels preveres.— El Vicariat General de la Diòcesi de Girona ha publicat una nota en què anuncia un augment de la nòmina dels preveres de l'ordre del 9% respecte a la de l'any passat. Això suposarà que cada sacerdot tindrà garantit un mínim de 30.000 ptes. al mes, sense comptar l'estipendi de les misses.

L'aprovació d'aquest augment va quedar pendent que li donin el vist i plau els Consells Presbiteral i Pastoral que es reuneixen a finals de març. Ensen, el Vicariat General recorda que tots els sacerdots "tenen una obligació de justícia de comunicar, per escrit, qualsevol variació que augmenti llurs ingressos.

Per acabar es recorda també que "la quota personal i mensual per a la Seguretat Social, fins a nova variació, és de 1.251 pessetes". Aquesta quantitat es deduirà, com de costum, de la nòmina de cadascú.

Nou sacerdot.— El propassat diumenge, 28 de març, se celebrà a l'església parroquial de Santa Maria de Banyoles l'ordenació sacerdotal de mossèn Joan Planelles i Barnossell, que durant un any ha exercit el diaconat en aquesta població. Mossèn Planellas és fill de Verges i ha estudiat al seminari de Girona.

Mossèn Salvador hi dedica tots els seus esforços

Esplèndida recuperació
de l'Església

Castelló d'Empúries.— El doctor Marquès afirma que l'església de Castelló d'Empúries "és un monument extraordinari, el primer de la diòcesi després de la Catedral de Girona". Malauradament, la guerra civil deixà el temple molt destrossat. "Molt, en aquelles circumstàncies, s'haurien desanimat i sospito que mossèn Salvador no li han mancat motius i ocasions de sentir-se descoratjat; però a poc a poc ha desplegat una activitat de recuperació i valoració artística que ha culminat en la restauració total del temple", diu el doctor Marquès.

Fins i tot, ha pogut restaurar l'orgue meravellós d'abans de la guerra i a més, ha obert un museu i un arxiu parroquial, riquíssim en documentació i objectes llegats de l'antiga comunitat que servia l'església. El museu conté nombrosos objectes d'art, enters i mutilats, recollits pacientment per mossèn Salvador durant les obres de restauració del temple. Cal recordar, per exemple, que en reparar el teulat i les golfes hi va trobar unes quaranta àmfores romanes que ningú no les sabia.

A més, ha netejat a fons totes les parets de l'edifici i les voltes de les tres naus, obrint els set finestrals del costat del migdia i les set rosasses de la nau central. Igualment ha obert les capelles altes, que havien estat tapades durant anys i anys, i ha traslladat la mesa de l'altar major al davant de l'artística reixa de ferro forjat que tanca el presbiteri. I tot això fet amb diners trets d'ací d'allà, gràcies a les incansables gestions del rector: des de la Direcció General d'Arquitectura fins al Bisbat, passant pels donatius dels fidels i de molt anònims passavolants. Com escriu mossèn Modest Prats, "mossèn Salvador Pagès veurà ara el testimoni de tanta gent que l'estimem molt: més dels qui ni ell mateix no s'hauria pensat mai".

GENERALITAT DE CATALUNYA

**Departament de Política
Territorial i Obres Públiques
Direcció General de Ports i Costes**

ANUNCI

Complimentant el que ordena la vigent llei de costes, el seu reglament i les seves disposicions concordants, es posa en coneixement del públic en general que l'Ajuntament de Caldes d'Estrach-Caldetes ha presentat el projecte de «Construcció d'una caseta i delimitació de la zona de varada de pesca professional i esportiva», a la z.m.t. del terme municipal de Caldetes, comarca del Maresme.

Les autoritats, els particulars o les entitats que pugui afectar l'esmentat projecte podran examinar-lo durant el termini de trenta dies hàbils, a comptar des del següent al de la publicació al Butlletí Oficial de la Província. Dins d'aquest termini s'admetran les objeccions escrites que s'escaiguin, les quals s'hauran de resenar per duplicat en aquesta direcció general de Ports i Costes, carrer del Dr. Roux, 59-61, entresol 1a.

Barcelona, 22 de març de 1982.

EL DIRECTOR GENERAL

**CENTENARI DE
SANT FRANCESC D'ASSÍS**

Sortides especials als llocs franciscans:

- 11 de juliol.
- 8 d'agost.
- Visitant: Assís, Gubbio, La Verna, Perugia i Florència.

Informes i inscripcions:

VIATGES INTERNACIONAL EXPRES

Departament Religios

Rambla de Catalunya, 10 1.º 5.ª. Tels. 317 33 32
i 317 48 82.

Barcelona-7

iAnunciate

aquí!

**Catalunya
Cristiana**

BARCELONA

Un santuari totalment restaurat

Santa Maria de Foix és un Santuari situat al cim d'una muntanya en el terme de Torrelles de Foix a l'Alt Penedès, on es gaudeix d'una talaia meravellosa. D'aquest monument històric, joiell bàsicament romànic, ja se'n tenen notícies que existia, des de l'any 607. Ara, però, no estem pas aquí per fer esment de bell nou de la seva fecunda història.

Fa un any, aquest grapat de persones que sota el nom "d'Amics de Foix" fa tant de temps que es belluguen per a la salvaguarda d'aital relíquia arquitectònica, ens adreçarem a Catalunya Cristiana per donar a conèixer la notícia de cercar ajuda, com tants altres intents pels mitjants més variats.

CRIDA

Avui dia, en aquest món on l'home es arrossegat per a-

quest corrent del pur materialisme que ho domina tot en ciutats i pobles, ja ningú no sembla creure en cap miracle en el temps actual. Doncs bé, després de la publicació del nostre clam en aquest Setmanari de "Catalunya Cristiana" ara fa un any, va produir-se el que podríem dir-ne, si no un miracle, sí un fet que, per a nosaltres, fou insòlit o insospitat i que ha tornat a fer flamejar,

amb més ardor, l'esperança en una gent que no ha perdut mai la fe en les seves gestions per poder restaurar l'antic Santuari de Foix, malgrat totes les adversitats que fins avui ha hagut de vèncer per defensar amb dignitat la història i la cultura que aquest monument representa par a tota la rodalia. Fa un any que demanarem un milió de pessetes per fer la teulada del Santuari; cosa més que urgent, que cal fer si volem conservar en peu la volta de canó, lleugerament apuntat, que encara existeix, ja que cada dia s'exemplen més les esquerdes i quan plou no cal dir-ne el resultat. I uns arcs torals que mereixen tota l'atenció perquè són conservats amb respecte dintre el recolliment austere que ofereixen aquesta classe de construccions de l'art romànic.

DONATIU

Per mitjà d'aquest setmanari, doncs, i un cop publicada la notícia, va aparèixer, com a donatiu anònim la quantitat, demanada d'un milió que si bé no és suficient per a la totalitat de les obres, sí, almenys, és esperançadora per començar aquesta obra de consolidació de la teulada. Avui, un any després d'esdevenir-se el fet,

Tota la comarca s'aplega, el dilluns de Pasqua, a l'ermita de Santa Maria de Foix. Els fidels foren acompanyats, en una oració pel bisbe de Barcelona, Dr. Jubany.

aprofitem les mateixes pàgines d'aquesta publicació per fer arribar l'agraïment i la consideració a aquesta persona o persones que posaren al nostre abast allò que tant ens mancava.

Tanmateix confiem que aquest gest d'oferir uns diners tingui imitadors. El que cal fer per salvar totalment Foix és una obra gegantina; però l'esperança ens fa confiar en noves aportacions i més ajuda per aquesta obra cultural començada. En aquest lloc no hi ha llum ni aigua; per això també necessitem diners. Al mateix temps, esperem que FECSA faciliti llum amb uns "mínims" acceptables. Serà d'estima i agraïment; tota ajuda que pugui arribar-nos de la manera i quantitat que sia, per poder prosseguir amb dignitat i eficàcia la restauració d'un dels llocs més significatius del Penedès: Foix. Un compte corrent està obert a la Caixa d'Estalvis del Penedès, sucursal de Torrelles, amb el número 131-2.

NOU CAMÍ

En sortir aquest article a llum, segurament s'estarà fent l'arranjament del camí d'accés per arribar al material de construcció en vehicle fins al lloc mateix.

Per aquest motiu, el primer pas seriós a fer, i després de moltes consultes i canvis d'impresions amb persones responsables, competents i especialitzades en aquests afers, hom ha cregut necessari esmerçar una part dels diners per fer el camí suficient i digne per alleugerir d'una vegada i per sempre més aquest problema del transport.

No ens cal sinó fer saber a tothom que aquest proper dilluns de Pasqua de Resurrecció, 12 d'abril, se celebrarà l'Aplec de molt antiga tradició. Alts personatges de l'Església, la cultura, la història, la informació, etc. ens honoren cada any amb la seva presència. Veniu a l'aplec de la patrona del Penedès, la Mare de Déu de Foix, en aquest lloc meravellos, únic a l'encontrada.

"Amics de Foix"

VIC

Un recés que abordà temes actuals

El proper dia 21 de març se celebrà al Seminari de Vic, l'actual recés de quaresma organitzat per diferents grups i moviments cristians de la ciutat. El recés s'inicià a les 9 del matí amb la celebració de l'Eucaristia presidida pel Sr. Bisbe de la diòcesi monsenyor Ramon Masnou. Acte seguit, i abans d'iniciar la reflexió que és pròpia en aquests tipus de trobades, hi hagué un senzill esmorzar de germanor que va preparar i ajudar també la confraternització entre els assistents.

Després d'això, un dels ponents de la jornada — mossèn Enric Vives — (director del Col·legi Sant Miquel de Vic) va dissertar sobre el tema que s'havia anunciat, tema per altra banda que ja havia despertat certa expectació abans de la mateixa conferència; el seu títol ben suggestiu: "Motius d'esperança per a l'Església de Vic". Una llambregada a la paraula de Déu quan ens parla de l'esperança del Regne, un regne de Déu que es va construint aquí i que a voltes està somort, que és com aquell gra de mostassa enterrat i que va creixent, un Regne en el qual es fa difícil destriar el blat del joll, perquè aquesta tria no ens pertoca pas fer-la nosaltres sinó que és Déu mateix qui la farà al seu temps. El Regne, que cal descobrir-lo de dia en dia, ara i aquí fins i tot enmig dels llocs on sembla que sols hi ha fosc. És ben clara la crida que sent molt jovent al planteig radical dels, o d'alguns, valors evangèlics, tot i que sovint estem temptats de veure solament la negativitat, el desencís i l'inconformisme àcid.

A partir d'una enquesta elaborada no fa pas gaire temps pels serveis d'estadística de la Generalitat, en la qual es demanava parer, als joves sobre una sèrie de temes diversos — entre ells el religiós —, mossèn Vives va comentar els resultats obtinguts de les respostes pel que fa a qüestions com: creença en Déu, seguiment de Jesucrist, pràctica religiosa, etc.; d'aquí, ell n'extreia una valoració positiva i esperançada; hi ha valors, hi ha inquietuds, i cal que els grans també ho sàpiguen; l'Església s'ha d'obrir a una actitud d'escolta i recepció, si no vol replegar-se sobre ella mateixa i barrar el pas — encara que sigui inconscientment —, a tota una munió de gent que cerquen i tracten de seguir més o menys de prop la persona i el missatge de Jesucrist; heus ací un repte que no ens pot deixar indiferents.

Passat el migdia i com a segona ponència de la matinal, parlà, als assistents, el periodista i poeta egarenc Sebastià Sanz. La seva dissertació, que també fou molt aplaudida i comentada, fou com obrir el cercle ampliant la perspectiva, no ja a nivell local, sinó fent una valoració de la Identitat Cristiana de Catalunya; la seva exposició va ser acolorida amb fragments poètics i literaris bellament glossats pel mateix senyor Sanz que n'era l'autor.

La trobada finalitzà amb una informació general sobre les activitats de grups cristians i moviments d'Església que treballen i es mouen a nivell de Vic i Comarca.

Ja havia tocat la una de la tarda quan s'acomiadaven els assistents a aquest Recés; un matí de pregària, germanor i reflexió que sens dubte desvetllà inquietuds i aportà joia i esperança a tots els presents.

Miquel Cañellas

DEPARTAMENT DE CULTURA I MITJANS DE COMUNICACIÓ DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA

El passat dia 10 de març fou publicada al Diari Oficial de la Generalitat l'ordre que aprova les bases per a la concessió d'ajuts econòmics a activitats teatrals de caràcter professional i independent per a l'any 1982. Segons s'especifica en l'esmentada ordre, el termini per a la presentació de sol·licituds finirà al cap de 30 dies naturals des de la seva publicació, és a dir, el pròxim dia 10 d'abril. Hom pot recollir les bases d'aquesta convocatòria al Servei de Teatre (carrer del Mestre Nicolau, 19, 5a. planta, tel. 201 30 22) qualsevol matí de dilluns a divendres, o bé als serveis territorials d'aquest departament. Les sol·licituds hauran d'ésser lliurades a algun d'aquests serveis.

Barcelona, 26 de març de 1982

col·laboració

avisos

(Ve de la pàgina 3.)

estructural del llenguatge humà (Chomsky), ha introduït serioses dubtes quant a una concepció nítidament evolutiva de l'home. Avui cap etnòleg seriós no gosaria contraposar societat tribal a societat civilitzada en escala evolutiva ascendent, sinó que la definiria més aviat com a modalitats sincròniques d'existència col·lectiva. L'única cosa verificable és que dintre de cada cultura o civilització podem trobar-hi un procés particular i localitzat d'evolució interna (que en la cristiana-occidental s'ha mantingut en línia contínua ascendent), però res més.

Davant d'aquestes dificultats, el biòleg francès Jacques Monod va escriure, ja fa temps, ("L'atzar i la necessitat"), que tot canvi evolutiu cal considerar-lo, en llenguatge cibernètic, com un autèntic "error de programa", com una excepció atzarosa a la llei general de la "invariància reproductiva de la cèl·lula". Ara bé, aquests "errors de programa" són deguts precisament a la degradació energètica de l'Univers (entropia) —a diferència de la teoria negentròpica, o de complexificació creixent, que es dedueix del darwinisme, adoptat posteriorment per Engels i el propi Teilhard de Chardin. Monod suposa, sota aquest prisma, una adequació de l'ésser viu a medis cada cop més precaris des del punt de vista energètic. Dit altrament, Monod sembla insinuar —si no el malentenc— que l'Evolució consisteix a preparar, empès per un atzar dirigit per la necessitat, éssers vius que necessitin cada cop menys intercanvi energètic amb el medi, en consonància amb la degradació entròpica de l'Uni-

vers. I fixem-nos que aquesta hipòtesi situaria sorprenentment el proto-Home justament en el punt zero d'aquest procés, és a dir, allí on l'intercanvi energètic, però que situaria el proto-Home en un estadi comparable a allò que contenen els mites dels orígens i que, d'alguna forma, resta com a record ideal per a pràctiques ascètiques i nirvanàtiques de moltes religions...

"Sigui com sigui, crec que els pensadors cristians de tant en tant haurien de fer de "drapaires doctrinals", sense falsos pudors ni inhibicions vergonyants. No és qüestió d'"integrisme" o "progressisme", sinó d'honradesa intel·lectual i de fidelitat, que no vol dir pas servilisme, a un Magisteri lliurement acceptat. El misteri del Pecat del Món, la nostàlgia permanent d'un Paradís arrelada en l'ànima humana, la sensació d'absurd davant la caducitat de l'existència, no poden ser dades irrelevantes per a falsos optimismes escatològics. Crec que cal recórrer novament a Plató i admetre sincerament que el record d'una plenitud primigènia de l'espècie humana resta inscrita en el propi cor de l'home. L'Església creu —i ha cregut sempre— que aquesta plenitud humana es va donar ja "al principi" de la Creació (conscient de la relativitat del terme "principi" en sentit teològic), i que, per obra de Crist, la veurem restaurada a la fi dels temps, amb escreix (O felix culpa!). Crist no sols és Omega sinó també Alfa —això ho proclamem en la litúrgia pasqual— i la doctrina de la "iustitia originalis" no és tan ingènua com molts es pensen.

BARCELONA

40.ª DIADA DE GERMANOR HOSPITALARIA.— L'organitzen l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes i els Brandadiers i Infermeres de St. Boi de Llobregat. Se celebrarà el 18 d'abril a l'església i jardins de les Germanes Hospitalàries del Sagrat Cor, al Sanatori de senyores, c/ Dr. Pujadas, St. Boi de Llobregat. Començarà a les 10 del matí. A les 11, Santa Missa concelebrada, presidida pel Sr. Cardenal i els sacerdots de les parròquies de St. Boi. Es clourà a les 17,30 de la tarda.

FRATERNITATS DE BETANIA (FOUCAULD).— Dia 25 d'abril celebrarà el dia de Desert, sobre el tema: "Com perseverar en la gràcia que Jesucrist ens ha donat". Dirigirà el P. Joan Vidal, de l'Oratori de St. Felip Neri. Començarà a les 10 del matí i acabarà a les 19. Lloc: c/Trafalgar, 70, 1er. 1.ª Tel. 302 71 77.

TEMES BÍBLICS A ST. BENET DE MONTSERRAT.— Trobades de noies per tractar temes bíblics. De 13 a 15 anys, dies 24 i 25 d'abril; 4 i 4 de setembre; 6 i 7 de novembre. De 16 a 20 anys, dies 8 i 9 de maig; 18 i 19 de setembre; 20 i 21 de novembre. De més de 20 anys, dies 2 i 3 d'octubre, i 4 i 5 de setembre. Per a més informació i inscripcions: Monestir de St. Benet. Tel. 835 00 78 de 10 a 1 del matí de 4 a 6 de la tarda.

TROBADES DE JOVES. MONTSERRAT.— L'EQUIP PI convoca a tots els joves de 15 i 16 anys, a Sta. Cecília de Montserrat, els propers 24 i 25 d'abril, a la darrera TROBADA d'aquest curs, sota el lema general de "Caminar, cap a on?" Parlarem del Compromís: "Caminar és actuar". Començarà el dissabte a les 12 hores. Per a més informació: Monestir de Montserrat, tel. 835 02 51; o bé al 301 98 37 de Barcelona.

"TAI-CHI salut", a Centre Passatge.— Segueixen les sessions pràctiques, els dilluns, de 7 a 8 de la tarda. Recomenades a persones de tota edat. Moviment i respiració relaxants que milloren la salut física i mental, agilitzen el cos i preparen per a la pregària i control de la ment.

PARROQUIA DE SANT MIQUEL DELS SANTS. ESCORIAL, 163. BARCELONA.— El pròxim dissabte dia 17, a les nou del vespre, després de la missa vespertina, presentació de la CORAL DE SANT MIQUEL DELS SANTS, amb un concert, al mateix temple, en el qual s'interpretaran corals del segle XVI; de Mendelssohn, Brahms; Oltra, Perez Moya, Kodaly, Colomer i Ribó, sota la direcció del mestre Pelegrí Bernal.

GIRONA

TROBADA ANUAL DELS "GRUPS DE PREGÀRIA I AMISTAT" DE LA DIOCESI.— Se celebrarà el dia 25 d'abril, a la Casa d'Espiritualitat de Banyoles. Començarà a les 10.30 del matí i acabarà a les 17.45. A la 1, hi haurà concelebració de l'Eucaristia. Ens acompanyaran el nostre bisbe Jaume i el Dr. Cases (bisbe de Segorb-Castelló). Tothom hi està invitat. Per a informació: (972) 20 78 55.

VIC

MANRESA.— Al Santuari de Juncadella, del terme de St. Joan de Vilatorrada on es venera la Imatge de la Mare de Déu de Juncadella, Patrona de la Comarca del Bages, se celebrarà aquest dilluns de Pasqua, l'APLEC TRADICIONAL que, enguany, comptarà amb la presència del Dr. Ramon Masnou, bisbe de Vic, que presidirà la celebració de l'Eucaristia, a les 11 del matí. Hi haurà també un concurs de pintura ràpida, obert a tots els participants; un esmorzar de germanor aplegarà a tots els romeus, per acabar amb una extraordinària BALLADA de sardanes. Tots hi sou invitats i esperats cordialment.

**Anuncieu-vos
aquí**

**Catalunya
Cristiana**

POSTRES DANONE

Tres deliciosos suggerències Danone pel seu postre d'avui.

Danone l'ofereix fins a sis postres deliciosos, alimenticis, frescos i naturals perquè pugui escollir i variar cada dia.

Avui, per exemple, li suggereix les Cremes casolanes, tant naturals, el Flam d'ou, de llet i ous frescos, un gran aliment, i la Crema de xocolata amb nata, pur xocolata cremós i nata fresca.

Avui, un DANONE
Quin prefereix?

Aliments frescos i naturals

TARRAGONA

En aprovar-se el document sobre els Ministeris

Progressiva integració dels laics a l'Església

En l'assemblea de delegats, ha estat aprovat el document sobre els ministeris elaborat per la Comissió de Ponència del Consell Diocesà de Pastoral. Amb això, es clou la segona fase del Consell de Pastoral, en la qual hi han participat 153 grups de base, integrats per unes 1.500 persones. L'arquebisbe de Tarragona, doctor Josep Pont i Gol, va presidir les dues sessions de treball.

TARRAGONA.— Amb l'aprovació d'aquest important document sobre els ministeris, l'Església Diocesana de Tarragona camina vers la seva vertebració de cara al futur. Amb això s'inicia una nova etapa que haurà de contemplar la progressiva participació dels laics en les tasques de l'església, ensem que es concreta i accentua la importància dels ministeris ordenats.

Àmplia participació

Les sessions de debat començaren amb unes paraules introductòries, a càrrec del Vicari Episcopal de Tarragona i president de la Comissió de Ponència, mossèn Josep Martí i Aixalà, el qual va destacar la transcendència del document objecte d'estudi després d'un any de treballar-hi. També va destacar la principal característica del document esmentat, que és la participació de tots els fidels en les

tasques comunitàries de l'Església.

Va referir-se especialment a aquesta mateixa participació, ja plantejada a partir del 1977, de cara a aconseguir la incorporació de tots els cristians en l'actuació i vertebració de l'església diocesana en el futur. Un cop acabada aquesta introducció al ple, el doctor Pont i Gol, just arribat a Barcelona, va saludar els assembleïstes i s'inicià, seguidament, l'exposició dels punts del document i la seva votació i aprovació. Les introduccions generals foren votades globalment, mentre que les conclusions foren discutides d'una a una, assistint a l'assemblea uns 74 delegats.

El debat va perllongar-se fins a mitja nit del dissabte i es reemprengué la sessió, diumenge al matí. Tots els vint-i-quatre punts foren explicats per la presidència de la ponència, intervenint en el debat els representants dels grups

que, en alguns casos, introduïren esmenes al redactat final, i s'aprovaren totes les conclusions per gran majoria.

Un cop acabat el debat, amb l'aprovació del document, se celebrà l'Eucaristia, que fou presidida pel senyor Arquebisbe. El Consell de Pastoral va oferir al doctor Pont i Gol una gerra amb terra de les comarques de la diòcesi, de Bellpuig, el seu poble nadiu, i del bisbat de Sogorb-Castelló. També es lliurà una capsa amb instrumental mèdic a Montserrat Andreu i a Teresa Bages, les quals, properament, aniran cap a la diòcesi missionera de Rwanda com a metge i A.T.S., respectivament, amb la finalitat d'ajudar la missió tarragonina que hi ha establerta.

Després del dinar de germanor, va cantar-se el "Cant dels adéus", finalitzant així la segona i decisiva etapa del Consell Diocesà de Pastoral.

Document sobre els ministeris

El document, objecte de debat en l'assemblea, consta de tres in-

roduccions de caire general i de vint-i-quatre conclusions. La introducció general fa referència a la missió de l'Església i als diversos serveis i ministeris. En els principis hom planteja els ministeris laicals i els serveis confiats als laics, i en el tercer apartat ja s'estableixen els principis dels ministeris ordenats i el diaconat permanent.

La resta del document és format per les vint-i-quatre conclusions que desenvolupen els principis generals. Així, hom contempla la prestació d'una sèrie de serveis per part dels laics, des de la catequesi fins a l'animació evangèlica, i es destaca també, la participació de la dona.

El document dedica, també, una atenció especial al ministeri del bisbe i dels sacerdots, i entra, finalment, a l'últim apartat referent a l'establiment del diaconat permanent en l'Església diocesana, segons els carismes que es vagin manifestant i les necessitats que hom vagi descobrint.

Vicenç de Paul, un home del nostre món

No hi ha dubte que quan Roma posa a la veneració dels cristians un home de carn i ossos, és un home extraordinari, un home que ha tingut una actuació, potser callada però sempre heroica i original en el seu món, un home que ha sabut interpretar Crist en el seu àmbit, un home que ha portat l'aire sobrenatural de les seves virtuts a la Terra, un home que ahir, avui i demà fou, és i serà llum i esperança pels seus germans.

Vicenç de Paul és un d'aquests. La humilitat de la seva infantesa no l'acomplexa, al contrari, és estímul en ell per a sortir-ne, és l'espero primer i el més fonamental que al llarg dels anys el mantindrà serè i sempre colossal davant l'adversitat.

Vicenç emprèn la carrera eclesiàstica. ¿Tenia vertadera vocació? ¿No hi ha en aquesta opció algun afany de superació terrena? Pels puritans, pels qui colen mosquits és segur que Vicenç no hauria arribat a la talla. Vicenç tindrà ombres però la seva fe és ferma; el seu amor a Déu estarà bloquejat per altres interessos però estima; a Déu certament que la seva actuació no fila gaire prim però mai no treballarà per criteris oposats a la fe cristiana. Vicenç es un home arrelat a la terra, un home que, com nosaltres, porta dintre seu aquelles aptituds que ens arriben del pecat original i que va manifestant mentre va portant a terme una superació constant en el terreny natural.

Tots tenim uns, ressorts que, quan se'ls toca, són capaços de posar-nos en sintonia amb Déu. Vicenç té unes vivències que fan vibrar el seu esperit. La prudència el porta a programar amb Déu i al

costat d'un home espiritual la seva vida amb un planteig i orientació totalment sobrenatural. Aquelles notes tocades a l'atzar tenen permanència. Vicenç cau plenament en l'òrbita divina. No hi haurà, d'ara endavant, atraccions falses i mixtificades. La força centripeta de Crist ha transformat l'energia que constituïa la rica personalitat de Vicenç. Sorgit d'un ambient de feblesa econòmica, havia anat bastint un entorn burocràtic al seu redós que el portava a un enteniment burgès de la vida. Però uns dies de trobada amb Déu el decideixen. No es pot servir a dos senyors. I, conscientment i plenament accepta la Bona Nova.

Les obres de Déu no es fan visibles com ruixades d'estiu. Berulle l'aconsella que, a Clichy, exerceixi la funció de rector d'una parròquia. Feliços aquells que per primera vegada van conèixer la maduració de Vicenç! Els feligresos de Clichy descobreixen el pastor. I Vicenç sent i gaudeix d'allò que és capaç la massa humana, quan hi ha una força rectora que vibra connectada amb Déu.

Vicenç no veu clar allò que li demana Berulle, però es fia de Déu i de la discreció d'aquell en qui ha dipositat la confiança. Deixa Clichy per a passar a ésser preceptor dels fills de la família, és la potència econòmica i social dels Gondí qui obra les portes a Vicenç a un apostolat ample, dens i vital.

Ara comença l'ascensió de Vicenç. Membre del consell del regne, capellà de les galeries reials, confessor i conseller de la reina mare... però això no implica

aquestes funcions, sinó que és per la glòria de Déu. La profunditat i capacitat de l'home sobrenatural que ara va manifestant, és fecunda. La humanitat de Crist vivent en el pobre, és la potència que els seus han de descobrir en els desamparats. La pena material és la perla preciosa que s'ha de comprar a un preu alt i costós. La parcel·la de Vicenç és el ressò de Jesús en les Benaurances els pobres... i ell, nascut en la pobresa, comença a assaborir-la i entreveu la seva grandesa. Déu no exigiria a aquells que la matèria els ho ha negat tot, res més que el necessari. Però les exigències —per arribar a aquesta meta és la saturació divina embolcallada amb una constant negació d'humanes satisfaccions. Això ho enten i ho fa entendre. Aviat els seguidors seran estol que porten a terme les iniciatives més atrevides. L'obra de Déu es perfila en dues persones jurídiques totalment revolucionà-

ries en l'experiència del dret canònic: La Congregació de la Missió i Les filles de la Caritat.

Me'n ric, sí. Encara que, profundament, sento la recança dels qui creient en els ressorts autèntics i brillants d'intel·ligència, organització, abnegació etc. emprenen una reestructuració, fiats en la naturalesa d'aquests valors naturals. Mai no negaré la riquesa de la qual són portadors. Vicenç disposava d'aquestes forces abans de plantejar-se seriosament el seu esdeveniment, però, no ens enganyem. L'única, l'autèntica força és la que ve de Déu i a Déu retorna; la que estableix el circuit entre el Creador i la criatura; la que connecta amb l'Omnipotent i fa capaç, l'home, de vitalitat divina. Sols hi ha una cosa necessària recorda Vicenç al món d'avui, donar-nos a Déu sense límit i la resta vindrà per torna.

Sor M.ª Dolors París

EXPOSICIONS D'ART GRIFÉ & ESCODA, S. L.
AVINGUDA DIAGONAL, 484 - TELÈFON 217 60 19 - BARCELONA 6
Assessor Artístic: B. XIFRÉ MORROS

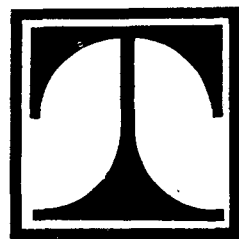
AQUAREL·LES ORIGINALS DEL PINTOR

Adrover

Del dimarts 6 al diumenge 18 d'abril de 1982
Feiners: De 10 a 13.30 h. i de 16 a 20 h. Festius: De 12 a 14 h.

INVITACIÓ A L'ACTE INAUGURAL: 6 d'abril a las 7 de la tarda

DECORACIO
COMERCIAL

TORRES
DECORADOR COL·LEGIAT
núm. 43

BOTIGUES-DESPATXOS
i
TOTA MENA DE NEGOCIS

Gran Via 688 - Tel. 225 62 32
Barcelona-10

PELEGRÍ ÉS AQUELL QUE ESTÀ OBERT A

Pelegrinar a Terra Santa, avui

Potser has viatjat molt, qui sap fins a on, com un turista. Si viatges a Terra Santa, també hi trobaràs avió, pullmann, hotels, **souvenirs** i tantes altres coses idèntiques del turisme d'arreu del món. Però podries endur-te desengany si vas a Terra Santa com un simple turista: al món hi ha regions molt més belles que no pas aquesta.

Es tracta d'una terra estranya i misteriosa, no en trobaràs cap altra que l'iguali. Tot i la llarga història que l'ha transformada ningú no ha aconseguit aturar-la, convertir-la en objecte de consum. Té quelcom misteriós que la fa fascinant, provocadora, àdhuc per qui hi arriba despreocupat i sense altres objectius que els d'unes vacances de distracció i fins i tot frívols.

Aquesta terra té una ànima

I ningú no ha assolit fer-la morir. És una ànima que penetra qualsevol fragment del seu horitzó. Els grans records antics i sagrats de la Bíblia, de l'Antic i el Nou Testament, els records d'un pas, fa quasi dos mil anys, el del Crist, els inexplicables drames que encara avui la turmenten: és una suma de realitats que requereixen una ànima per copsar-la, comprendre-la, viure-la. Es necessita l'ànima del pelegrí, no la del turista. I és pelegrí tot aquell qui no hagi fet de la seva vida una pobra petxina tancada a la més petita emoció, a qualsevol missatge. Pelegrí és aquell que encara no hagi renunciat a cercar, honestament, raons per viure i per viure amb més dignitat, amb més saviesa.

També tu, doncs, ets un pelegrí: la teva ànima va a Terra Santa per a respirar.

Les tres religions a

Els jueus

A Terra Santa trobareu fàcilment uns homes vestits austerament, amb llargs tirabuxons, rars i variats capells o un senzill solideu; preferentment els veureu al "Mur de les Lamentacions", en certs barris de Jerusalem. Quan resen es tapen amb un vel ritual i balancen, constantment i lenta, el cap i el cos. Són els jueus, els descendents de l'ancestral poble d'Israel que visqué tota la gran història de la Bíblia en l'Antic Testament. Molts dels que trobareu, han tornat fa només uns anys a aquesta terra des dels indrets més llunyans del món: Amèrica, Rússia, Alemanya, Polònia, França, Itàlia.

Les comunitats jueves que es diseminaren arreu del món després d'abandonar la seva terra els primers decennis després de Crist, han conservat no sols la seva fe sinó també les tradicions antigues i la mateixa llengua hebrea transformada i diversificada segons els diferents llocs.

A Terra Santa es distingeixen actualment dos grups: el dels Sefardites i el dels Askenazis.

Els cristians

A Terra Santa són presents les tres grans religions monoteïstes, és a dir, les que reconeixen un Déu únic: el Judaisme, l'Islam i el Cristianisme. Aquesta darrera constitueix, avui, una minoria en relació a les altres dues; però si-ho és numèricament, en canvi és present en molts llocs i sota

diverses formes; no solament en el Sant Lloc dels fets evangèlics sinó també, o per damunt de tot, a l'escola, en les activitats assistencials, culturals i educatives. Terra molt antiga on nasqué i es va expandir la fe cristiana.

Terra Santa segueix essent un terreny adobat on —malgrat la complexa història del passat i de les moltes dificultats actuals— la religió cristiana segueix manifestant-se de maneres diferents: en ritus, hàbits, llengües diverses, però tot dins d'una mateixa fe en el Crist. Per això no et sorprengui si a Terra Santa veus fe en el

Ha estat denominada pels Papes la "Perla de

La Custòdia de Te

La Custòdia de Terra Santa és una institució missionera internacional fundada per sant Francesc d'Assís l'any 1317. Avui la Custòdia treballa en els següents països: Israel, Jordània, Egipte, Síria, Líban, Xipre, Rodes i Turquia.

Formen la Custòdia més de quatre-cents religiosos franciscans pertanyents a 22 nacions i, amb ells, col·laboren cent-trenta religioses de diverses congregacions femenines.

La institució guarda quaranta santuaris evangèlics entre principals i secundaris, destacant Natzaret, Betlem i Jerusalem. El ministeri pastoral es desenrotlla en 39 parròquies, 25 annexes parroquials i 9 estacions de missió al Delta del Nil.

Activitats educatives i assistencials

22 escoles i col·legis, 5 cases per estudiants, 3 escoles d'arts i oficis, 18 centres parroquials, 14 dispensaris, 2 residències per vells, 4 orfanats, 8 tallers de tall i confecció, 7 colònies d'estiu, 4 ambulatoris, 1 centre per poliomelítics.

Tasques científiques i culturals

Estudis Bíblics Franciscans. Seminari teològic internacional. Christian

Information Center, Centre d'Estudis Orientals. Editorial Políglota franciscana. Oficina catòlica per les comunicacions socials.

Col·lecte "Pro Terra Santa", 1981

Els delegats espanyols de la Custòdia de Terra Santa reberen les quantitats següents per regions:

Castilla	1.755.434 ptes.
Catalunya	1.064.373 ptes.
Galícia	1.548.276 ptes.
Andalusia	1.317.648 ptes.
Múrcia	310.000 ptes.

(Manquen dades definitives de Cantàbria i València).

El milió cent-seixanta-quatre mil pertanyent a Catalunya, desglossat prové de les diòcesis que s'esmenten:

Arx. de Barcelona	565.579
Arx. de Tarragona	156.973
Diòcesi de Lleida	70.082
Diòcesi La Seu d'Urgell	37.600
Diòcesi de Tortosa	19.139
Diòcesi de Vic	215.000

(Manquen les dades definitives de les diòcesis de Solsona, Jaca, Menorca i Girona).

diumenge

11 d'abril del 1982
Diumenge de Pasqua
Color blanc
A cura d'Alexandre
Olivar O.S.B.

MISSA DEL DIA

Si en la funció de la nit, la principal d'aquesta solemnitat, predomina el tema baptismal, inseparable, com hem pogut veure, del de la mort i de la resurrecció del Senyor, la missa del matí de Pasqua centra més l'atenció en el fet de la resurrecció de Jesucrist, sense oblidar el tema de la iniciació cristiana que culmina amb l'eucaristia, el pa nou de la Pasqua (vegeu l'antífona de la comunió). El fet històric de la resurrecció apareix en la litúrgia (com en la Bíblia) ornat amb dues vestidures: la de l'alegria de la

salvació (cf. salm 50, 10 i 14) i la del testimoniatge. L'home, pel sol fet de ser batejat, es converteix en un testimoni de la resurrecció de Crist; l'eucaristia que celebrem, essent com és el memorial del Senyor, és també un testimoniatge de la mort i de la resurrecció de Crist. Això ho és sempre, cada dia, cada vegada que celebrem els sants misteris; però els diumenges, particularment el de Pasqua, són dies consagrats d'una manera especial a aquest testimoniatge de la resurrecció.

1

S'APAREGUÉ A UNS TESTIMONIS

En aquest discurs de Pere tenim un dels exemples de l'esquema clàssic de la predicació apostòlica, concretament del testimoniatge dels apòstols sobre la resurrecció de nostre Senyor Jesucrist. Aquest testimoniatge sol basar-se en dues argumentacions essencials: l'experiència personal feta amb Jesús i la profecia de les Escriptures. L'argumentació treta dels profetes és especialment adduïda i desplegada quan el discurs apostòlic va adreçat a un públic fonamentalment jueu. En el cas d'aquesta primera lectura d'avui Pere es dirigeix a uns oïdors procedents del paganisme; per això l'argumentació profètica extreta de l'Antic Testament hi pren un lloc secundari, però no hi és omesa.

Lectura dels Fets dels Apòstols

Ac 10: 34 a, 37-43

En aquells dies, Pere prengué la paraula i digué: "Ja sabeu què ha passat darrerament per tot el país dels jueus, començant per la Galilea, després que Joan havia predicat a la gent que es fessin batejar. Parlo de Jesús de Natzaret. Ja sabeu com Déu el consagrà ungint-lo amb l'Esperit Sant i amb poder, com passà per tot arreu fent el bé i donant la salut a tots els qui estaven sota la dominació del diable, perquè Déu era amb ell. Nosaltres som testimonis de tot el que va fer en el país dels jueus i a Jerusalem. Després el mataren penjant-lo en un patíbul. Ara bé: Déu el ressuscità el tercer dia, i concedí que s'aparegués, no a tot el poble, sinó a uns testimonis que, des d'abans, Déu havia escollit, és a dir, a nosaltres, que hem menjat i hem begut amb ell després que ell hagué ressuscitat d'entre els morts. Ell ens ordenà que prediquéssim al poble assegurant que ell és el qui Déu ha destinat a ser jutge de vius i de morts. Tots els profetes donen testimoni a favor seu anunciant que tothom qui creu en ell rep el perdó dels pecats gràcies al seu nom".

SALM RESPONSORIAL

El cant interleccional és el mateix que el de la vetlla pasqual. El salm 117 és una profecia de la Pasqua. "Avui és el dia en què ha obrat el Senyor", perquè l'obra màxima de Déu és la resurrecció de Crist.

117:1-2, 16ab-17, 22-23 (R.: 24)

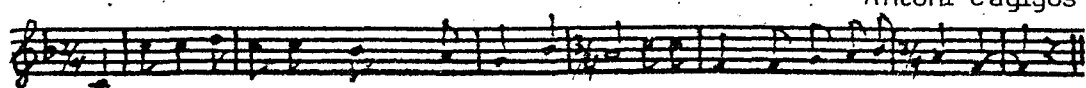
Enaltiu el Senyor: Que n'és de bo, perdura eternament el seu amor. Que respongui la casa d'Israel: perdura eternament el seu amor.

R. Avui és el dia en què ha obrat el Senyor, alegrem-nos i celebrem-lo.

La dreta del Senyor fa proeses, la dreta del Senyor em glorifica. No moriré, viuré encara, per contar les proeses del Senyor. R.

La pedra que rebutjaven els constructors ara corona l'edifici. És el Senyor qui ho ha fet, i els nostres ulls se'n meravellen. R.

RESPOSTA AL SALM

Avui és el dia en què ha obrat el Senyor, alegrem-nos i celebrem-lo

2

HEM RESSUSCITAT JUNTAMENT AMB EL CRIST

Si la primera lectura d'aquesta missa és comuna per als tres cicles, també en els tres cicles de lectures hom pot triar, com a segona lliçó d'avui, dos fragments de sant Pau, un de la carta als cristians colossencs, l'altre de la primera carta als corintis. Als cristians de Colosses l'apòstol recorda que han ressuscitat juntament amb el Senyor. Això s'ha esdevingut per dos motius: perquè amb Crist en el fet històric i transcendent de la resurrecció ha ressuscitat la humanitat assumida per ell. En segon lloc —i a això es refereix ara concretament sant Pau— els cristians han ressuscitat amb Crist en el baptisme, ja que en el sagrament han participat també de la seva mort ("vau morir"). Això és una realitat, si bé amagada i que espera una manifestació gloriosa en el futur, vers el qual tendim amb la realitat que portem dins nostre i amb una vida i un desig que han de correspondre a aquesta realitat.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Colosses

Col 3: 1-4

Germans, ja que heu ressuscitat juntament amb el Crist, cerqueu allò que és de dalt, on hi ha el Crist, assegut a la dreta de Déu; estimeu allò que és de dalt, no allò que és de la terra.

Vosaltres vau morir, i la vostra vida està amagada en Déu juntament amb el Crist. Quan es manifestarà el Crist, que és la vostra vida, també vosaltres apareixereu amb ell plens de glòria.

CANT D'ENTRADA

3

LA RESURRECCIÓ DE CRIST; UN FET HISTÒRIC ENSEMS QUE TRANSCENDENTAL

Encara que transcendent, la resurrecció de Jesucrist fou un fet històric, comprovat com a tal per uns testimonis (uns homes i unes dones), encara que aquests no veiessin o no haguessin vist com Jesús, realment mort i enterrat per ells, recobrava la vida. Els Evangelis no expliquen l'esdeveniment en si, però són precisos i minuciosos en explicar les observacions fetes pels deixebles de Jesús. Les descripcions que en fan els evangelistes —en l'Evangelí d'aquesta missa les fa un testimoni ocular— són plenes de detalls materials concrets que clamen a favor d'una historicitat. Res no hi ha en les descripcions evangèliques de la resurrecció del Senyor que s'assembla a un triomf apoteòsic del Messies, ni molt menys. Al contrari, des de l'arribada dels primers testimonis al sepulcre buit fins a les seves converses amb el Senyor ressuscitat i a la desaparició definitiva de Jesucrist (Ascensió), tot es desplegarà en un clima d'intimitat, en el qual la perplexitat i el dubte dels apòstols s'anirà convertint en fe ferma i definitiva, per la gràcia, naturalment, de Déu i pel testimoniatge de les Escriptures.

Evangelí segons sant Joan

Jo 20: 1-9

El diumenge Maria Magdalena se n'anà al sepulcre de matí, quan encara era fosc, i veié que la pedra havia estat treta de l'entrada del sepulcre. Ella se'n va corrents a trobar Simó Pere i l'altre deixeble, aquell que Jesús estimava tant, i els diu: "S'han endut el Senyor fora del sepulcre i no sabem on l'han posat". Llavors, Pere, amb l'altre deixeble, sortí cap al sepulcre. Corrien tots dos junts, però l'altre deixeble s'avançà i arribà primer al sepulcre s'ajupí per mirar dintre i veié aplanat el llençol d'amortallar, però el mocador que li havien posat al cap no estava aplanat com el llençol, sinó lligat encara al mateix lloc.

Llavors entrà també l'altre deixeble que havia arribat primer al sepulcre, ho veié i cregué. Fins aquell moment encara no havien entès que, segons les Escriptures, Jesús havia de ressuscitar d'entre els morts.

PUNTS DE REFLEXIÓ

1.— La meua fe cristiana és una fe històrica en un doble sentit de la paraula. És històrica perquè es fonamenta en el testimoniatge històric d'uns homes (els apòstols), transmès per una concentració de testimonis històrics que han anat heretant aquesta fe. Les últimes anelles de la cadena de la tradició de la Revelació han estat els meus pares i tots aquells que m'han fet arribar la veritat revelada.

2.— És una fe històrica, en segon lloc, perquè reposa en un esdeveniment històric: (encara que transcendeixi la història) en el fet e la resurrecció de Crist. El Senyor va ressuscitar "veritablement" (Lluc 24, 34). Si Jesús no hagués ressuscitat històricament, és a dir, si la resurrecció de Crist fos només quelcom simbòlic, fos entesa només espiritualment, el cristianisme no seria allò que és.

3.— El cristianisme, sense la resurrecció "veritable" (històrica) de Crist seria una doctrina; no passaria d'això. En canvi, amb el Crist ressuscitat el cristianisme és una "vida". Quen el Nou Testament anomena Jesús "la nostra vida" (cf. per ex. Coloss. 3, 4) suposa el fet de la resurrecció i una participació nostra (sagramental) en aquest fet.

Antoni Cagigós

homes i institucions

Octavi Saltor, en les activitats
fervoroses

Redactat ja aquest article del nostre col·laborador, Oswald Cardona, es produí l'òbit del senyor Octavi Saltor. Sigui com a homenatge pòstum a la gran figura cristiana del nostre país.

Aquests darrers anys hem vist celebrar el vuitantè aniversari de moltes personalitats del país: això vol dir que als començaments del segle naixien homes de salut i tremp per arribar a l'edat avançada havent realitzat una obra notable, malgrat les adversitats, i continuar la vida. D'alguns, ja en vaig aprendre els noms en la meua infantesa i els he anat veient amb molta freqüència als diaris des que em vaig avesar a llegir-ne. N'hi ha que han arribat a ésser bons i vells amics meus, com així ha estat sobretot amb Octavi Saltor, amb el qual hem coincidit pels llocs tantes vegades.

Però ell ja feia temps que hi era, perquè les seves trepidants activitats començaren essent molt jove. A l'Associació Catalana d'Estudiants, a "La Revista", en assídues col·laboracions a gairebé totes les altres revistes i diaris que han sortit d'aleshores ençà. La vocació d'escriure era un do, destinat a multiplicar-se a mesura que eixamplava els camps on esmerçar-lo. L'afirmà amb les llicenciatures de Dret i de Filosofia i Lletres. El portava a la política i als càrrecs d'elecció de l'Ajuntament de Barcelona. Estic segur que hi hauria tingut un paper importantíssim, com en les altres tasques. Tanmateix la seva ascensió es veié frustrada —com la de tots els joves polítics catalanistes de la seva edat— amb el començament de la guerra i encara més amb la implantació de la pau. Ell no deixà de moure's, arborat en les conviccions incontestables i en la creença que calia fer, dignament, el que fos per salvar la continuïtat en un demà d'esperances que ni tan sols s'albirava. Mirant-ho ara, ha estat un exemple de fidelitats i quan, després, va ser possible, reprengué la bandera del seu partit i es manifestà en el seu nom, tant com veié que algú podia aguantar-la.

Però els seus principis eren vàlids: la vocació de jurista, que l'ha fet distingir entre els lletrats barcelonins i amb personal autoritat, l'ha dut a l'Acadèmia de Jurisprudència i a les més altes corporacions i institucions del Dret. Mentre que l'altra vocació el pujà a la Reial Acadèmia de Bones Lletres, passant, no cal dir-ho, per tots els jurats, concursos, commemoracions i actes literaris que s'han escaigut en els temps més difícils. Els Jocs Florals de Barcelona deuen a la seva sol·licitud (al costat de Joan Oller i J. M. de Sagarra) el manteniment en el record dels llargs anys de silenci. El 1971 foren represos en bona part gràcies a la seva pugna insistència. I el seu esforç certament, ha restat sense reconeixença.

Jo crec que tots els qui poc o molt hem treballat per les lletres catalanes li hem

d'agrair, més d'una vegada, els seus comentaris estusiastes o la vehemència amb què defensà la concessió d'algun premi. Ha sabut lliurar-se a aquestes servituds desinteressades amb la facilitat de la seva paraula, pronunciada o escrita ràpidament, de dret a la màquina, impecable i prompta al comentari, obedient a la memòria prodigiosa i a la generositat de les mencions amicals, reiterades pròdigament i a part per mitjà d'atencions personals epistolars i per telèfon. Els seus escrits i comentaris, que són incomputables, es complementen amb la fabulosa quantitat de pròlegs que ha inserit en els llibres dels altres. Tot plegat fa una muntanya de paper que colga les extenses comunicacions, estudis, conferències i monografies que ha dedicat als seus mestres amb una fidelitat exigent i erudita. I ací és on més agermana la doble afecció per les Lletres i el Dret. Sense excloure uns quants llibres de poemes: pensem en els dos darrers: l'un escrit En el llinard diví (1980); l'altre arran del Nadal (1981), en què l'escriptor fluid i orador eloqüent se cenyeix fins a la síntesi del fervor i hi resta la seva espiritual entitat religiosa.

Perquè en totes les seves actuacions hi ha la marca del seu pensament cristià, après també en els mestres i reforçat amb la constància de l'exercitant, cada dia, en tots els moments de la vida. "Heu estat

sempre un home de fe; més encara, un home compromès, en la vida privada i la pública", li ha dit ara la més alta autoritat eclesiàstica de Barcelona. Perquè a més de mostrar-se-li en la doble actuació vocacional del dret i les lletres, podia bolcar totes les seves aptituds alhora al servei de l'Església, formant part de comissions i institucions, en forma de consell professional, de representació i de conferenciant apologetic, si s'esqueia. Ell fou, per exemple, l'il·lustre pregoner en l'acte literari del Congrés Eucarístic de Barcelona, el 1952. Però el seu meritori discurs va ser silenciàt en la Memòria dels actes...

No crec pas que en servés gens de rancor: la seva manera ha estat de lliurar-se amb vehemència i de perdonar, diguem, amb passió. Encara és constant en les dues virtuts: ara que moltes sofrences l'abaten, viu amb la mateixa voluntat d'endurar els mals i la vida, sense minva de la fidelitat a tot el que ha estimat i lloat durant més de seixanta anys ben fructífers. Estic segur que el canvi de dècada l'arregla amb l'esperança sencera i amb l'emoció del qui ha de rebre un premi, ple de generositats, tal com ell en feu concedir molts a aquells qui se'ls mereixien. Amic Saltor, que sigui estímul de tots la fervorosa claror del teu llarg exemple!

Oswald Cardona

Alegrem-nos en la Pasqua florida

Caramelles

La festa pasqual de les Caramelles té lloc tradicionalment a la Catalunya Vella i al nord de la Nova. Una colla de cantaires visiten cases i masies de les poblacions: davant les quals canten les cançons anomenades també caramelles.

Generalment, abans sortien el dissabte de Glòria al vespre; actualment, el diumenge i el dilluns de Pasqua. Un de la colla que, per tal d'arribar als balcons i finestres, porta una perxa llarga amb una cistella al capdamunt, adornada amb cintes i garlandes, recull la gratificació: ous, botifarres, coques, diners, etc. Amb el resultat de la capta, els caramellaires fan, generalment, un àpat col·lectiu.

En alguns llocs els caramellaires dansaven entre cant i cant (al pla de Bages era típica la dansa dels cascavells). D'altra banda, el cant ha estat acompanyat sempre d'alguns instruments musicals: flauta, tamborí, cornamusa, gralla, violí. També és costum organitzar concursos entre les colles (a Barcelona, a la plaça de sant Jaume).

Un costum similar a les caramelles existeix a Mallorca i a Menorca, anomenat "Deixem-lo dol".

Caldria, avui, potenciar aquesta forma tant bonica i catalana de celebrar exteriorment la Pasqua cristiana. Les parròquies, els col·legis i grups d'esplai podrien ser mentors i dirigents de colles de caramelles.

J. P.

calendari

Diumenge, 11 d'abril. PASQUA DE RESURRECCIÓ. - Sant Estanislau, bisbe màrtir i sant Isaac, monjo.

El sol surt a les 5,18 i es pon a les 6,27.

Dilluns, 12 d'abril. Sant Juli I, papa; sant Damià i sant Zenón, bisbes. Santa Visia, verge i màrtir.

Dimarts, 13 d'abril. Sant Hermenegild, rei màrtir. Sant Carpi, màrtir i sant Ursus, bisbe.

Dimecres, 14 d'abril. Sant Tiburci, sant Valerià i sant Màxim, màrtirs. Sant Telm, domc. i sant Lambert, bisbe.

Dijous, 15 d'abril. Santa Basilisa i santa Anastàsia, màrtirs. Sant Crescent, màrtir.

Divendres, 16 d'abril. Sant Toribi, bisbe; santa Engràcia màrtir, i santa M. Bernadeta Soubirous, verge.

Dissabte, 17 d'abril. Sant Anicet, màrtir; sant Pau i sant Isidor, monjos.

l'Església celebra

11 d'abril, DIUMENGE DE LA RESURRECCIÓ DEL SENYOR. - Vetlla Pasqual. Lectures: Gn 1,1-2,2; S 103; Gn 22,1-18, S 15, Ex 14,15-15a, Ex 15, 1-6.17-18, Is 54, 5-14, S 29, Is 55, 1-11, Is 12,2-6. Ba 3,9-15. 32-4,4, S 18. Ez 36, 16-28, S 41. Rm 6,3-11, S 177, Mc 16, 1-8.

Missa del dia de Pasqua. - Lectures: primera, Fets 10, 34a.37-43; S 117, segona, Col 3, 1-4, tercera, Jo 21, 1-9.

12 d'abril, dilluns de Pasqua. - Lectures: primera, Fets 2,14.22-23; S 15; segona, Mt 28, 8-15.

13 d'abril, dimarts de Pasqua. - Lectures: primera, Fets 2,36-41; S 32; segona, Jo 20, 11-18.

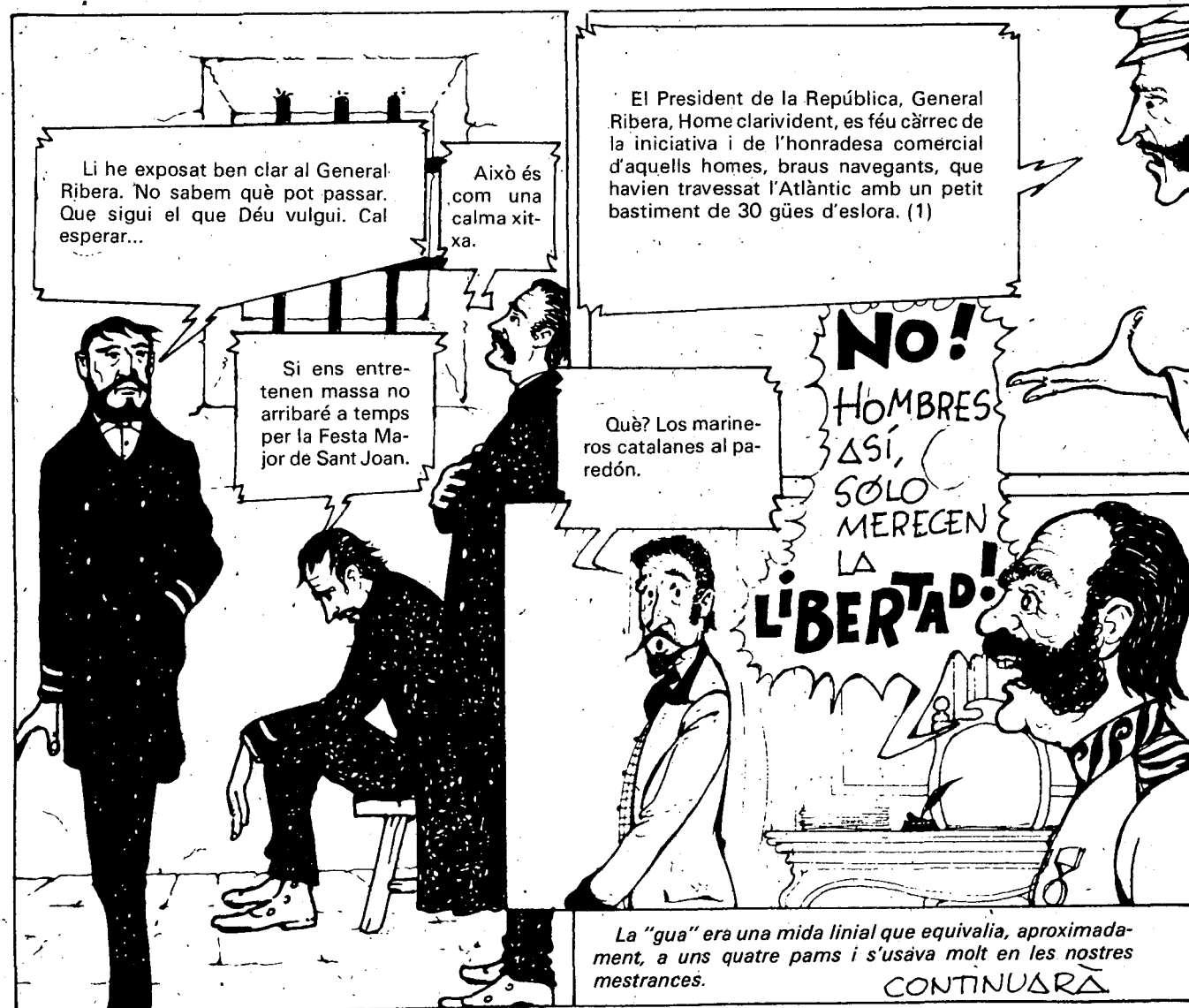
14 d'abril, dimecres de Pasqua. - Lectures: primera, Fets 3,1-10; S 104; segona, Lc 24, 13-35.

15 d'abril, dijous de Pasqua. - Lectures: primera, Fets 3,11-26; S 8; segona, Lc 24, 35-48.

16 d'abril, divendres de Pasqua. - Lectures: primera, Fets 4,1-12; S 117; segona, Jo 21, 1-14.

17 d'abril, dissabte de Pasqua. - Lectures: primera, Fets 4, 13-21; S 117; segona, Mc 16, 9-15.

La Costa de Llevant

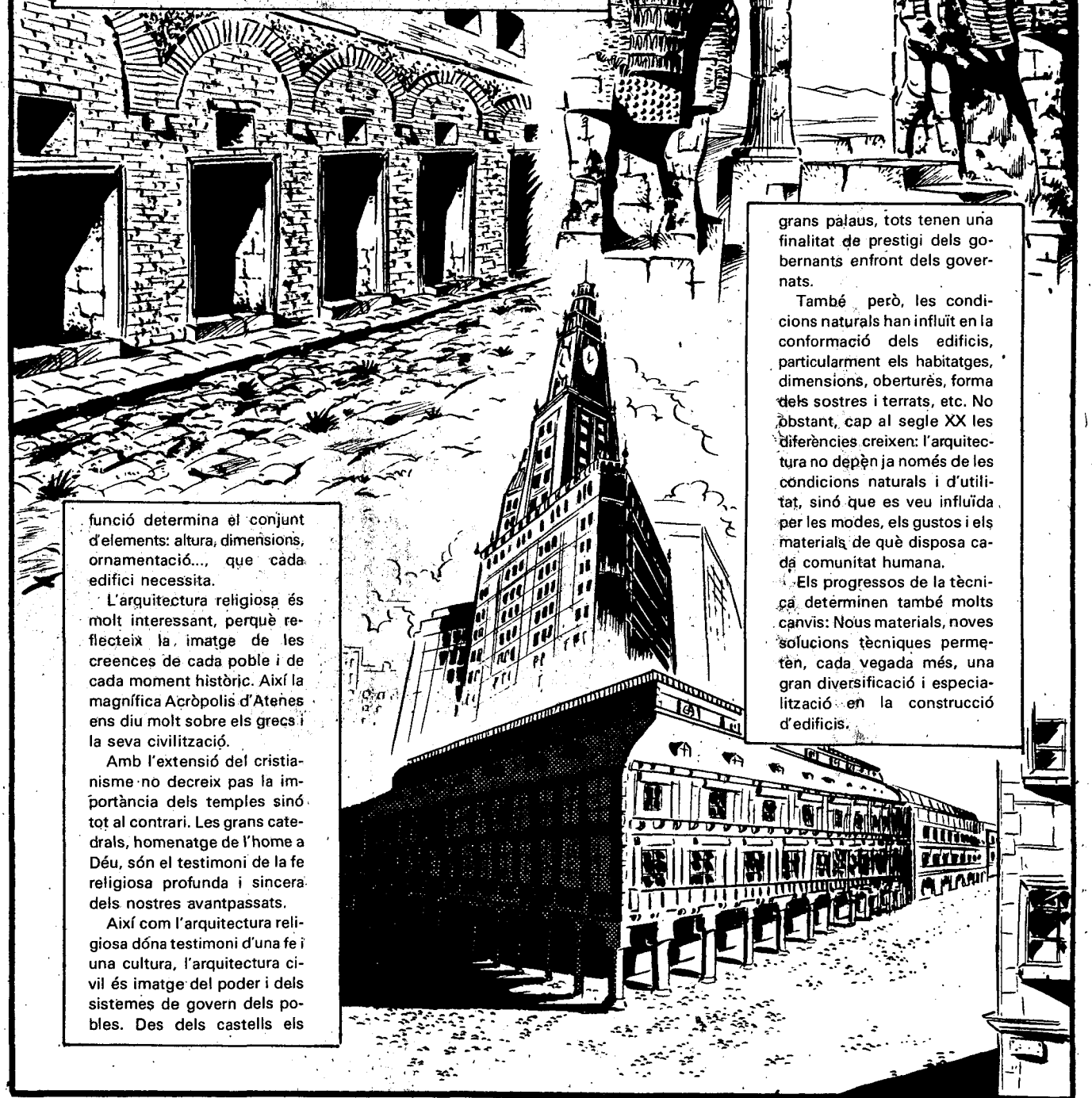
L'ARQUITECTURA

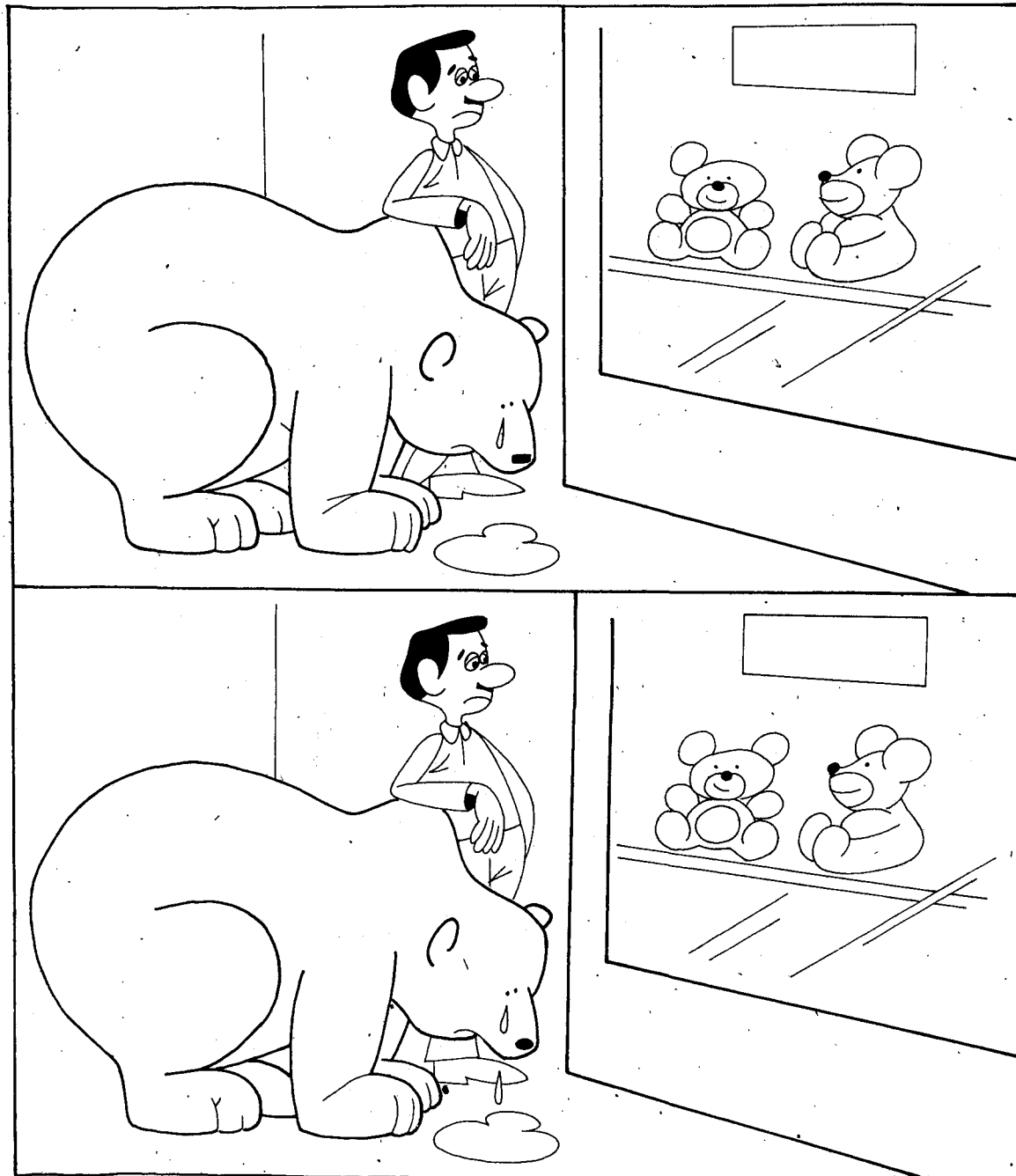
per Toni Menas

L'arquitectura és tècnica, però no només tècnica. És també un art. Quant l'arquitecte projecta un edifici no ho fa pensant només en la utilitat, en la solidesa, etc. sinó que cerca la bona distribució de l'espai, l'equilibri estètic i la bellesa dels volums.

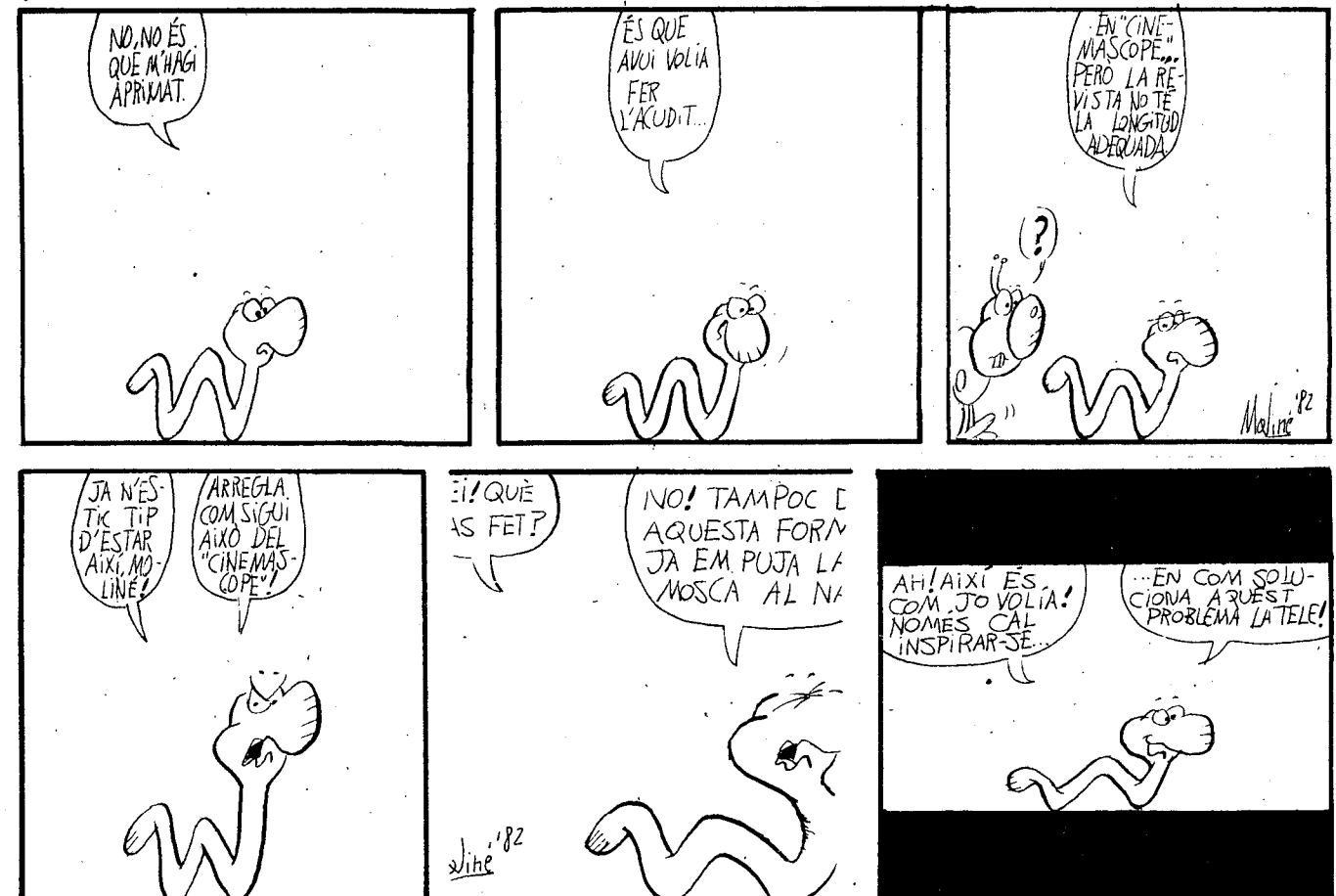
Segons el lloc i segons l'època els criteris del que és bell varien. Per això les edificacions antigues ens diuen molt de les passades civilitzacions, del caràcter i la vida dels homes que les varen construir.

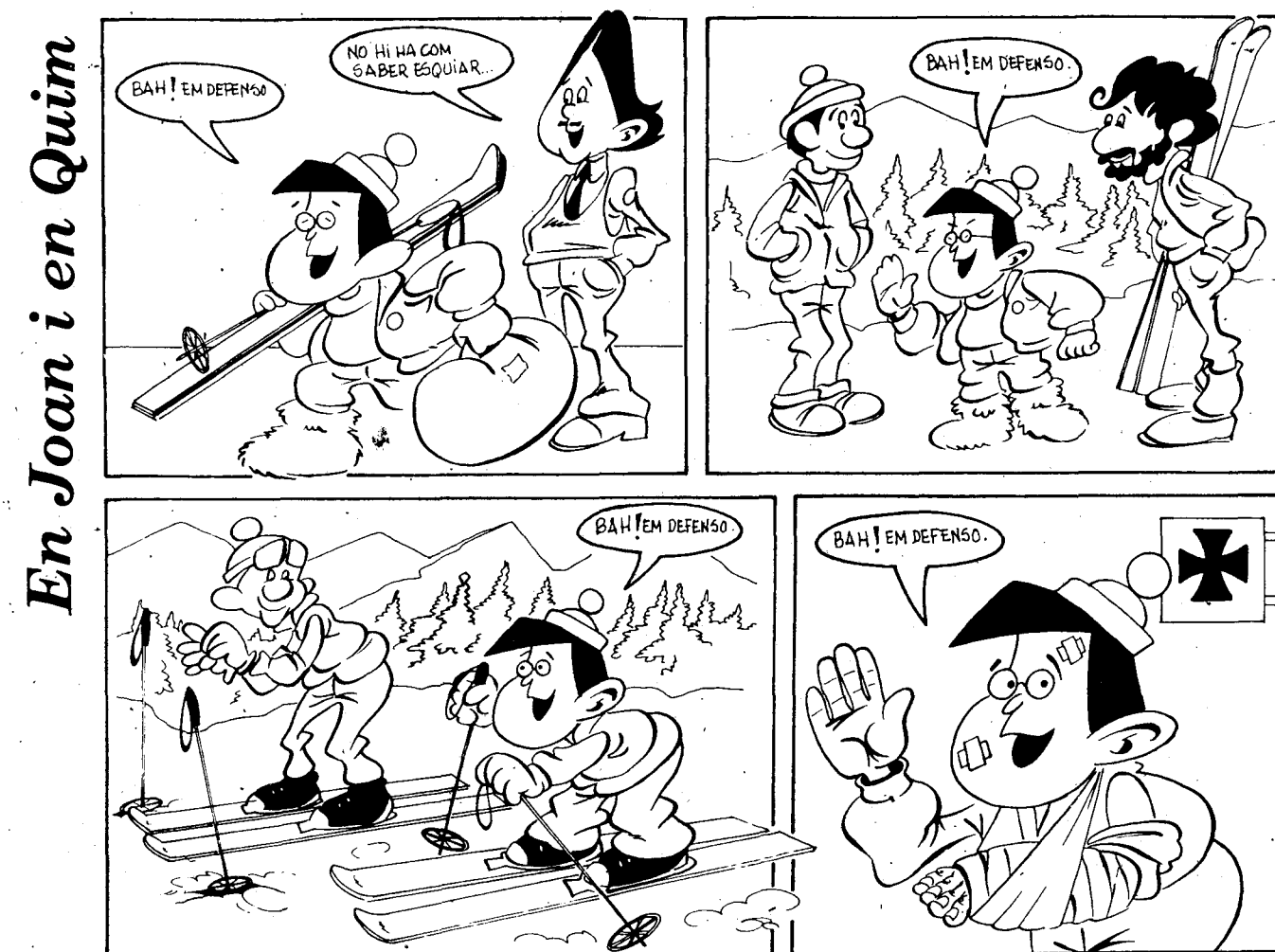
La diversitat de les formes arquitectòniques depèn molt del perquè varen ser pensades, de la utilitat que se'ls vol donar. El destí d'un edifici pot ser civil, militar, privat o religiós, per exemple. La seva

el llambric ENRIC

En Joan i en Quim

L'EIXERIT

ANY II SUPLEMENT INFANTIL DE "CATALUNYA CRISTIANA" 94

La festa més gran de l'any

— Mare, la Pasqua és la festa més gran de l'any, oi?

— Sí.

— I, saps per què?

— Noi, sembla un examen això. És clar que ho sé. Tots els cristians de la terra celebrem el fet més important de la Història de la Humanitat: la RESURRECCIÓ DE JESÚS! Ara et preguntaré jo: La Resurrecció de Jesús va ser com... la resurrecció de Llätzer, per exemple?

— No, no, no... mossèn Josep ja ho explicà. Jesús ressuscità viu una nova vida, una vida "glorificada". Diu que és una vida tan gran i meravellosa que ara no ens en podem fer càrrec.

— Sí. Ho expliques molt bé. La nostra alegria és que també nosaltres en participarem plenament. La seva Resurrecció és penyora de la nostra.

— És com estar invitat a una gran festa, oi mare?

— Sí. Una festa que no acabarà mai.

— Escolta. Ara que ja sóc més gran, m'agradaria participar a la celebració de la Vetlla de Pasqua, eh?

— Així m'agrada! que siguis tu qui ho demana. Ja et dic que sí. Veuràs que bonica és!

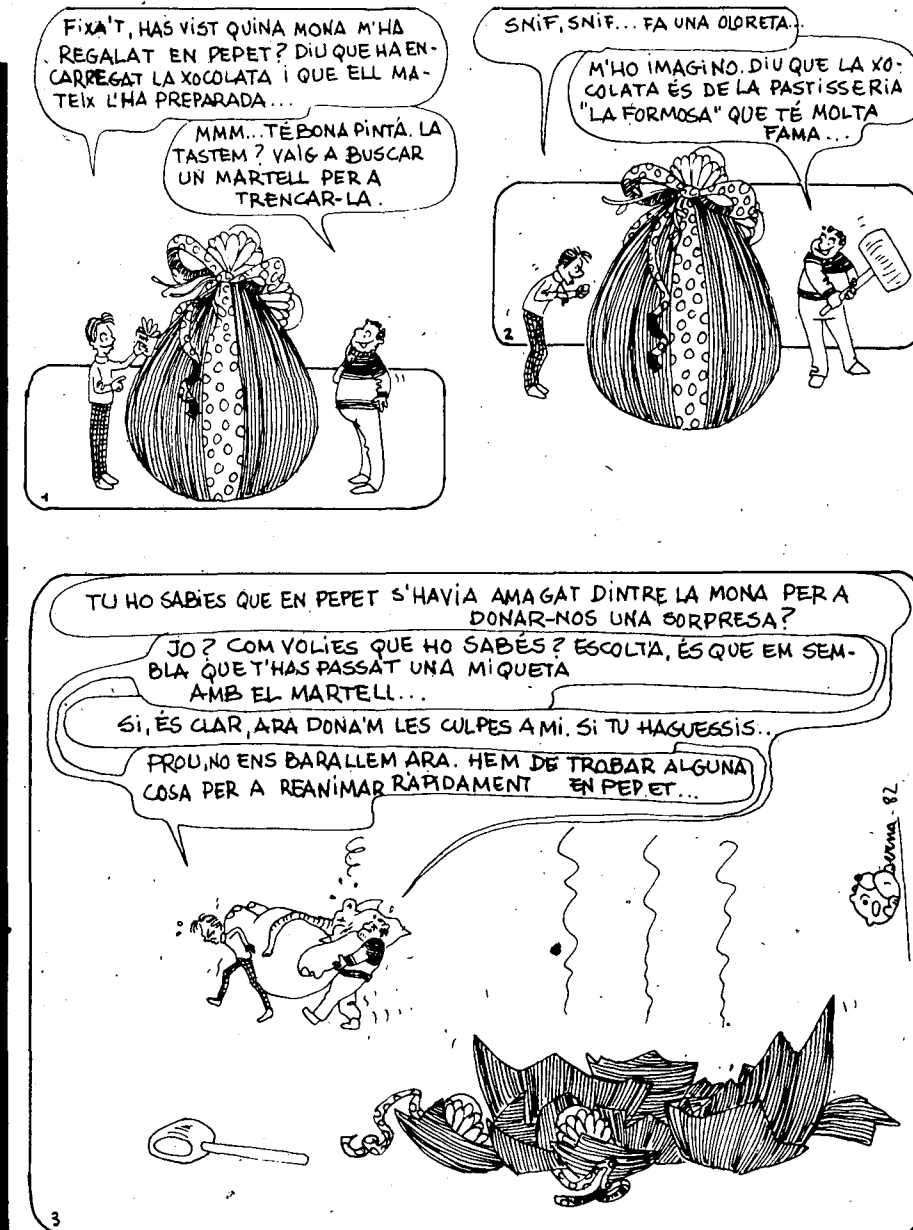
— I anirem tots, oi?

— És clar, si és la Festa més gran de l'any...

Eixerits i Eixerides, BONA, BONA, BONA PASQUA! El vostre amic de sempre.

L'EIXERIT

en pepet elefantet

Les històries de l'avi Pep

Nadaleta

(Una rondalla de Mossen Cinto Verdaguer)

Una vegada era un minyó que, havent-se esgarriat en mig d'un bosc, on havia anat a tallar un feix d'herba, sense saber com ni de quina manera, és trobà a l'entrada d'una cova molt gran. Allí dins hi vivien un home i una dona que tenien una filla molt formosa de nom Nadaleta. L'home s'adonà del minyó llenyataire i li digué:

— Ja pots entrar.

El minyó hi entrà. Un cop fou a dins, l'home li preguntà com se deia.

— Em dic Bernadó —respongué—.

L'home i la dona estaven sopant en una taula molt ben parada, i Nadaleta els servia.

— Asseu-te, Bernadó, i sopa amb nosaltres —li digué l'home.

El minyó llenyataire, que tenia les dents ben esmolades de gana, s'assegué a taula i sopà com un general. En ésser a l'últim plat, el minyó és deia a si mateix: "Ets l'home més sortós del món: tenies gana i aquí et trobes la taula parada, i et serveix la formosa Nadaleta, boca que vols cor que desitges."

Més, quan s'enfilava en el bo i millor dels seus somnis, l'home de la cova li digué amb veu rogallosa:

— Vet ací una destrala. Demà arrencaràs, trauràs i tallaràs a descarregador el bosc on t'has perdut, sinó moriràs a les seves mans.

sinó moriràs a les meves mans.

Una romaguera que li haguessin passada per l'esquena hauria estat més amorosa pel pobre llenyater que les paraules que acabava de sentir. Se n'anà al llit tot esglaiat; però no pogué aclucar els ulls en

tota la nit pensant en la trista mort que l'esperava.

Quan el dia començà a puntejar agafà la destrala i s'encaminà cap al bosc.

En aquell bosc aquell vespre s'hi havia perdut i avui s'hi veu més perdut encara. Comença de seguir-lo amunt i avall: roda d'ací, roda d'allà, no sap on donar el primer cop de destrala. Estant en aquest mal de cap veu moure's tot d'un plegat uns arboços i en veu sortir la formosa Nadaleta portant la cistella de l'esmorçar. Mentre parava taula sobre l'herba, li diu:

— Que poca feina que has feta, Bernadó!

— Com és possible que faci en un dia tota la que mana el teu pare, això és: arrencar, tallar i treure a descarregador tot aquest bosc! — respon ell.

— No t'espantis —li diu ella— me'nja i dorm.

Ell esmorzà un xic més assossegat i, després que la Nadaleta se n'anà, es refé a l'ombra d'un arbre del son que havia perdut a la nit.

Al cap d'una estona s'aixecà, prengué la destrala i tornà a passejar-se pel bosc, pensant per on començaria la tallada. En això estava, quan veié comparèixer la Nadaleta amb la cistella del dinar que li digué com al matí.

— Bernadó, que poca feina que has feta!

— La que tu m'has dit —ell li respongué—.

— Menja i dorm —li tornà a dir la Nadaleta.

Quan Bernadó hagué ben dinat, feu la migdiada del Sol baixat, com abans havia fet del Sol pujant.

Després prengué la destrala i tornà a passejar-se pel bosc, decidit a donar el primer cop de destrala. Quan el Sol ja se n'anava a la posta es presentà la Nadaleta amb el cistelló del berenar.

— Bernadó, que poca feina que has feta!

— He fet tot el que m'has dit —ell respongué—, menjar i dormir.

Has fet bé —li diu ella.

I mentre en Bernadó feia vesperes ella es tragué una vergueta que duia amagada al pit i li diu: "Vergueta, vergueta, per la virtut que Déu t'ha donada, que tot seguit em tinguis aquest bosc tallat, lligat i tret a descarregador". Donà un cop de verga a terra i el bosc quedà tallat sense restar-hi un sanabre: en donà un altre i quedà tret a descarregador.

— Ara jo m'en vaig —digué Nadaleta— sinó el pare em trobaria a faltar. Tu, quan vinguis a casa, al vespre, fes com si estiguessis molt cansat.

— Això prou —respongué ell— és de bon fer!

Nadaleta s'entornà, amb el cistelló al braç, cap a la cova, i una estona després, quan ja llustrejava, en Bernadó prengué el mateix camí amb la destrala a l'espatlla.

En arribar a la casa, trobà que anaven a sopar; es posà a la taula amb ells i l'home li preguntà:

— Bernadó, deus estar molt cansat.

— Ja ho podeu ben dir —ell respongué— Com no estarà cansat i fadigat qui en un sol dia ha tallat, enfeixat i posat a punt de carregar un bosc com aquest!

(acabarà)

L'Evangelí del diumenge

Jesús ens parla

El diumenge, molt de matí, Maria Magdalena, Maria, la mare de Jaume, i Salomé, a la sortida del sol, anaren al sepulcre per ungir amb aromes i perfums el cos de Jesús. Pel camí es deien: "Qui ens farà rodolar la pedra que tanca l'entrada del sepulcre"? Era una pedra molt grossa. Hi arribaren i

veieren que la pedra ja era apartada. Entraren al sepulcre, i s'esglaiaren d'allò més perquè hi trobaren, assegut, un jove vestit de blanc. Ell els digué: "No tingueu por. Busqueu Jesús de Natzaret, el crucificat? No hi és, aquí: HA RESSUSCITAT. Mireu el lloc on l'havien posat. I ara aneu a dir als deixebles i a Pere que, tal com us havia dit, el veureu a Galilea. Elles sortiren del sepulcre, i fugiren. Tremolaven d'esplai i, de por que tenien no s'atreïren a dir res a ningú.

1. La Resurrecció de Jesús és el fet més important de la Història de la Humanitat.

2. Jesucrist ressuscitat viu una nova vida; una vida "glorificada" de la qual nosaltres també participarem plenament després de la nostra mort.

3. Pasqua, és el fet i la realitat més important per a tots els cristians i per a tots els homes.

El Mossèn

Les lliçons de mestre Jan

No es pot dir:

Si us atorro, moltament.

He demanat un préstam.

Té molts juguets.

Cal aclarar la qüestió.

No ho logreuen.

El fan despedir del treball.

És el seu cumpleaños.

S'ha de dir:

Si us estalvio, moltament.

He demanat un préstec.

Té moltes joguines.

Cal aclarir la qüestió.

No ho aconseguen.

El van despedir del treball.

És el seu aniversari.

per una catequesi

la biblia a l'abast

Sobre la resurrecció
de Jesucrist

A. Olivar Monjo de Montserrat

Si Crist no hagués ressuscitat, el cristianisme no seria allò que és. En tot cas, el baptisme tindria només un sentit de purificació i de conversió moral, com el tenia el de Joan (descomptant el valor profètic del de Joan); no seria un sacrament de vida. L'eucaristia, a tot estirar, seria un àpat de fraternització i un record de Jesús, del qual ens recordariem com ens recordem d'una figura desapareguda, o com commemorem un personatge històric; no seria el memorial del Senyor, el qual s'hi fa realment present com a protagonista del nostre sacrifici, en el qual l'Església s'ofereix amb Crist al Pare, ja que l'Església és inseparable del seu cap, cosa que no seria, si Crist no hagués ressuscitat. Això ens fa pensar que cal que tinguem una imatge justa de Jesucrist "vida nostra". Cert, podem contemplar Jesús en els diferents fets històrics de la seva vida: així ho fan els Evangelis i l'Església en el curs de l'any. Però el "nostre" Crist, l'actual, és el Senyor ressuscitat, el Crist gloriós, el Crist que pel seu estat gloriós ha esdevingut susceptible de ser-nos comunicat per l'Esperit Sant (cf. Joan 7, 39). També els Evangelis ens presenten un Crist ressuscitat diferent del que era abans de la seva mort. Un cop ressuscitat, continuà, fins al moment de l'Ascensió, comunicant-se amb els apòstols, fins i tot menjant amb ell (Actes, 1, 4 etc.); però la convivència no era exactament la mateixa: entrava i sortia trobant-se les portes tancades, apareixia de la mateixa manera com a pareixia, algunes vegades els seus no el reconeixien sinó amb dificultat (cosa que no passava abans) (cf. Joan 21, 4 i 21), tot i que sabien i afirmaven que era el mateix Jesús. En una paraula: ja no es tracta d'una convivència igual, perquè era evident que Crist ressuscitat pertanyia a una esfera distinta, malgrat ser el mateix. I arriba un moment en què, tot i que promet quedar-se amb els seus fins a la fi del món (Mateu 28, 20), desapareix definitivament dels seus ulls (Actes 1, 9). Aquest Jesús esdevingut vida meua, amb el qual tinc una unió espiritual més íntima i real que la que mantenia visiblement amb els apòstols abans de la passió i de l'Ascensió, aquest Jesús és el veritable Jesús, del qual és necessari que em formi una imatge correcta per a no minimitzar o falsificar el concepte just que li correpon. És el Senyor gloriós a qui jo puc dir a cada instant: Hola! És el Senyor gloriós que dona sentit a la meua vida i al món que jo miro. És el Senyor gloriós que la meua fe reclama veure un dia en la seva glòria, que serà la meua (Coloss. 3, 4).

El pas del mar Roig

(Ex 14:15-15:1)

La nit de Pasqua els cristians ens reunim per vetllar i pregar, escoltar la paraula de Déu i celebrar la victòria de Crist sobre la mort i el pecat. Així aprofundim "l'esperança de participar de la seva victòria sobre la mort i de viure amb ell en Déu". Després de dissipar les tenebres materials de la nit amb el resplendor del ciri pasqual i de foragitar dels nostres cors la fosca de la tristesa amb el cant del pregó de pasqua, ens disposem a escoltar reposadament la lectura de les lliçons bíbliques sobre els fets importants de la història de la salvació. D'entre aquestes lectures, una de les més importants és la que ens relata el pas dels israelites a través del mar Roig, fugint de l'opressió d'Egipte.

Contra tota esperança, Jahvé allibera
el seu poble

L'autor, o més exactament els autors, d'aquesta narració, ens ofereixen una visió èpica, grandiosa, d'allò que va passar. A més, la visió és una gran lliçó de teologia de la història, que és el que realment el text es proposa. Contra tota esperança, Jahvé allibera el seu poble. Vet aquí la lliçó. El fet pertany a l'essència més íntima de l'ànima d'Israel. Aquí pròpiament comença la història del poble. És el seu bateig. Tot el poble sentí un gran respecte pel Senyor i cregueren en ell i en el seu servent Moisès (v. 31).

Israel recordarà el fet tota la vida. I com en tot procés de memòria col·lectiva, els detalls circumstancials del moment s'aniran afeblint fins a desaparèixer gairebé en benefici de la contemplació de la força profunda que va engendrar de fet aquella realitat grandiosa. Uns segles després, quan l'autor bíblic de la narració tal com ens ha arribat a nosaltres, posarà per escrit la memòria del poble, vestirà la seva narració amb uns detalls plens de reflexió teològica. Perquè el més important és veure clar quina va ser la força que féu possible realitzar el somni de llibertat del poble.

Aquell dia el Senyor salvà Israel de les
mans dels egipcis (v. 30)

El text ens dona una narració pasqual. El poble d'Israel "passa" de l'esclavitud a la llibertat. I hi passa a través del mar. Els

israelites havien caminat per terra eixuta enmig del mar, amb l'aigua com una muralla a dreta i esquerra (v. 29). L'exageració èpica és al mateix temps una afirmació teològica. Per als escollits —els pobres del poble d'Israel— el mar és protecció i camí de llibertat; per als opressors, és sepultura. Jahvé, el creador del cel i de la terra és qui ho ha fet així. **Cantem al Senyor, que s'ha cobert de glòria, ha tirat al mar cavalls i cavallers. Del Senyor em ve la glòria i el triomf, és ell qui m'ha salvat (15:1-2a).** Els fugitius de l'opressió dels egipcis van fer el que fan tots els fugitius: fugir. Van fugir com van poder. Amb una certa estratègia elemental. Però sense cap triomfalisme ni massa teologies. Fugien del que coneixien cap a l'inconegut. Tenien una fita: aconseguir ser lliures. Però al seu davant els esperaven els elements naturals i els pobles establerts a la regió. Al seu darrera hi havia tot un aparat de poder que els queia al damunt. Ells en canvi eren un grup de desvalguts. Com va ser possible que se'n sortissin? **La vostra dreta, Senyor, té un poder magnífic; la vostra dreta, Senyor, ha desfet l'enemic (15:6).** Vet aquí la lliçó de la fe. Aquella gesta vista des de la fe feia brillar el poder salvador de Jahvé. L'empenta i l'esforç d'uns homes, el seu enginy en saber aprofitar moments i circumstàncies, el seu afany per sobreviure i superar tots els obstacles, són vistos com a signes que posen de manifest la providència i l'acció de Déu en la història humana.

En la vetlla pasqual fem una lectura cristiana d'aquest passatge de l'Èxode. Tot allò que va passar als pares i que va donar lloc al naixement d'Israel com a poble, amb tota la seva grandiosa realitat, no és res més que un signe del que ha d'esdevenir. Els cristians tenim un nou Moisès, Jesucrist, que amb ell ens ha fet passar pel pèlag de la mort i ens ha tret a les ribes de la resurrecció. Som lliures del pecat i de la mort. Aquesta és la gran realitat que el baptisme significa, incorporant-nos a la gran comunió del poble de Jesucrist, l'Església. **Amb quin goig us exalço, Senyor! M'heu tret a flor d'aigua quan m'ofegava, i no heu permès que se n'alegrin els enemics. Senyor, m'heu arrencat de la terra dels morts; quan ja m'hi enfonsava, m'heu tornat a la vida.** (Salm 29:2 i 4).

Josep M. Aragonès.

catequesi dels signes

LV. La Vetlla Pasqual

F. Xavier Parés

La Vetlla Pasqual és la nit més santa de l'any i és el cim de tota la litúrgia. L'Església es reuneix per celebrar el misteri de la salvació. Tota la litúrgia està plena d'una rica simbologia que expressa la profunditat del misteri que celebrem.

I. Litúrgia del Ciri: Es tota una litúrgia que utilitza la simbologia de la llum, per això s'anomena també "lucernari". Els cristians som "fills de la llum". El ciri s'encen del FOC NOU que es beneït ja que d'ell en prové la nova llum:

"LLUM DE CRIST RESSUSCITAT GLORIOSAMENT
QUE DISIPA LES TENEBRES DEL COR I DE L'ESPERIT"

EL CIRI ENCÈS es ofert a Déu i és exaltat amb una llarga oració anomenada "EXULTET". Aquesta lloança del ciri és un dels elements més importants de la Vetlla Pasqual. És tota una peça poètica amb contingut propi d'un lucernari pasqual. Val la pena que sigui ben cantada i escoltada amb atenció.

II. Litúrgia de la paraula pre-baptismal: L'origen d'aquesta litúrgia fou la de preparar els neòfits que havien d'entrar a l'Església. Més tard serví de contemplació de la gran Església dels batejats. El ritu romà hi adjuntà pregàries per acompanyar les lectures. La meditació reposada de les set lectures de l'AT, més les dues del NT, ens ajuden a contemplar els grans fets de la història de la salvació que s'acompleix i realitza en nosaltres

en aquesta santa nit de pasqua. Els corresponents salms responsorials i les oracions ens ajuden a pregar i a donar-ne gràcies a Déu.

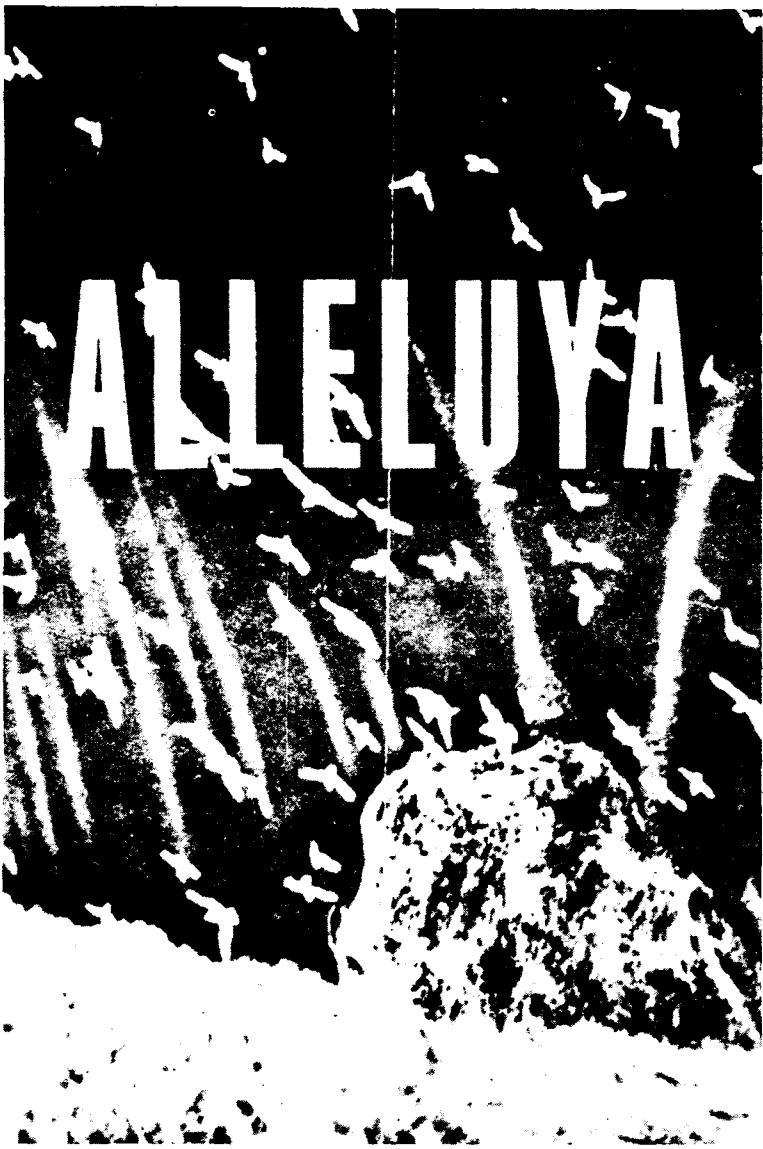
III. Litúrgia de l'aigua: En la nit de Pasqua, la Mare Església, fecundada per Crist ressuscitat dona a llum els nous fills de Déu. La simbologia de l'aigua que regenera i dona vida troba en el baptisme tot el significat i la plenitud de la seva tipologia vetero-testamentaria:

"QUE DEVALLI SENYOR, PEL VOSTRE FILL
FINS AL FONS D'AQUESTA AIGUA
LA FORÇA DE L'ESPERIT SANT,
PERQUE TOTS ELS QUI HAURAN ESTAT MORTS I SEPULTATS
AMB CRIST, PEL BAPTISME,
RESSUSCITIN AMB ELL A LA VIDA"

Aquest és el moment baptismal per excel·lència. Els nous cristians s'haurien de batejar aquesta nit. Els pares que tenen fills per batejar, s'haurien de preparar per celebrar-ho aquesta nit. Els qui ja estem batejats, renovem el nostre baptisme i la nostra fe cristiana.

IV. Eucaristia: Celebrar l'eucaristia i menjar el cos i sang de Crist ressuscitat amb tota la comunitat batejada, era el desig dels catecúmens, hi ha de ser també el desig dels cristians d'avui. És la festa, el banquet pasqual ens dona força i vida per viure i proclamar la salvació.

pasqua

La nostra Pasqua

Per P. Jordi M. Bou Simó
(Monjo de Poblet)

La Pasqua "és el dia del Senyor". És la Festa de les festes, el nucli central i culminant de tot l'Any Litúrgic.

La paraula hebrea "Pasqua" significa: Pas, fase, canvi, trànsit, renovació, transformació, passar, saltar... La Pasqua o la festa de la Pasqua israelita estava determinada per dos ritus fonamentals: el sacrifici d'un anyell i els pans àzims. Els pastors i agricultors oferien a Yahweh les primícies del ramats i les primeres espigues, per tal d'assegurar-ne la fecunditat i la collita, restant així, tot consagrat a Ell. Més tard, la Pasqua va tenir un nou enfocament: el record de la sortida d'Egipte.

La Pasqua era, doncs, pels israelites, un passar el Mar Roig, menjar l'anyell degollat amb pa àzim i peregrinar vers la Terra Promesa. O també en altres expressions, la Pasqua era un sortir de l'Egipte, passar el riu Jordà i entrar a la Terra d'Israel.

La Pasqua en el Nou Testament, és a dir, la Pasqua cristiana, és: un Sortir de l'esclavitud del pecat (Egipte), un Pas de la mort a la Vida (Jordà), un Conquerir la Joia indefectible (Israel).

Jesucrist, el nostre Mestre, Salvador i Senyor, al Passar de la Mort de Creu a la Resurrecció d'una Nova Vida, ha esdevingut veritablement i principalment la "nostra Pasqua", com ens ho diu St. Pau en aquestes paraules: "Traieu el llevat vell a fi que sigueu una pasta nova, vosaltres que sou àzims, ja que el Crist, el nostre anyell pasqual, ha estat immolat" (I Cor. 5,7).

Aquesta "Pasqua" serà cada vegada més "nostra", si morim als nostres mals hàbits, a la dolenteria, a la impuresa, a la inautenticitat. I, aquesta "Pasqua" serà cada vegada més "nostra" si ens revestim de Jesucrist, o sigui, si implantem en nosaltres la seva rectitud moral, la seva llum i veritat, i sobretot, la seva pròdiga bondat universal envers els homes, germans seus i nostres.

Llavors, podrem viure el nostre dinamisme cristià en Trànsit constant vers la Vida del Regne de Déu. Llavors, podrem esquinçar l'esfera raquítica dels nostres egocentrismes i penetrar endins de l'àmbit il·limitat de la Nova Vida, on perennement es cantarà el "Càntic Nou" de l'Al·leluia.

La Pasqua de Crist, llum i vida dels homes

Per Cebrià M. Pifarré
(Monjo de Montserrat)

El Crist ha mort! El Crist ha ressuscitat! El Crist és vivent! "Heus ací, germans, exclama sant Agustí, la gran joia; joia a la vostra assemblea, joia en els himnes i salms... si és tanta la joia d'allò que esperem, que no serà quan ho posseïm!" Però, què fer per parlar de la joia pasqual sense profanar el missatge? La tradició litúrgica i espiritual de l'Església ha condensat en aquesta festa joiosa de llum el bo i millor de la seva experiència. Els sants, els homes de cor senzill i transparent, els innocents i els pacífics que al llarg de la història han viscut en la seva carn el misteri de la passió del Crist i l'abandó del dissabte sant, ells sí, que, des de llur experiència, poden articular paraules de foc sobre el Misteri de Pasqua.

Es amb humilitat que nosaltres hauriem de proclamar aquest misteri. Humilitat, és clar, inseparable del coratge de la fe. Pasqua és el nucli i el foc del misteri del cristianisme, el centre d'on prenen tot llur sentit i llur dinamisme les diverses veritats del Credo, la font d'on brolla la vida sacramental de l'Església. La festa anyal de Pasqua és sempre una invitació a balbucejar uns mots sobre aquest misteri que constitueix la identitat de l'Església. I per fer-ho, res de millor que apropiari-nos el clam dels primers cristians els quals, girats cap al futur: "Veni, Senyor Jesús! Perquè és el futur del Regne i la llibertat veritable allò que, a través dels sacraments pasquals, es fa present es l'avui de l'Església sobre el fonament d'allò que era visible en el nostre Redemptor" (Sant Lleó).

Ens diu l'apòstol que "si el Crist no hagués ressuscitat, seria en va la nostra fe" (I C 15:17). És, doncs, d'Ell, de l'home Jesús de Natzaret, crucificat sota Ponç Pilat, i que "sota uns trets desconeguts" (Mc 16:12) es manifestà als seus deixebles, que nosaltres proclamem la joiosa nova per als homes. És que en la seva resurrecció, "primícies dels qui són morts" (I C 15:20), nosaltres hi llegim la nostra resurrecció.

A més, però, la resurrecció de Crist ens mostra el drama de la Creu com a signe gloriós de la santedat de Déu, com a lloc on es revela la força eterna del seu amor. Després del combat que Jesús ha empès contra tots els fermentes de mort que feien inhumana la vida dels homes, talment el gra de blat que, colgat a la terra, dona molt de fruit, Ell ha vençut i és el vivent per sempre. Quan tot semblava acabat, quan la cendra i la solitud era l'endemà inevitable de tota festa, de la més obscura de la nits, la sorpresa de Déu feu possible el despuntar d'una vida nova, la naixença d'un univers nou, fet de gràcia i de llibertat divina, on homes i dones aprendran a viure i a morir "en Crist" amb l'esperança ferma de ser ja "ressuscitats amb ell". L'infern de l'home i la seva desesperança han estat vençuts un cop per sempre. Patint l'infern de l'abandó, el Crist no solament ha esdevingut germà de tots els qui el misteri del Mal ha desfigurat el rostre, sinó que els ha obert el cel de la llibertat. Fent-se servidor de tots els qui s'han enfonsat en l'abisme de les tenebres, el Ressuscitat fa brillar des d'ara un dia de perdó i de festa, on sobreabunda la bellesa, on la mort ja no és la darrera paraula sobre l'home. La joia veritable de la festa, la joia pasqual del Ressuscitat, el foc de la "festa de les festes", la joia immensa, serena, de ser perdonats, creats de bell nou, "com infants tot just nats", aquesta joia infanta la pau. Ho inunda tot, transfigura els rostres.

¿Sabrem copsar en el dolor visible de la Creu el do del Pare, el gran signe del seu Amor i de la nostra vida nova? ¿No és potser en l'infern de l'abandó, enfrontant-se amb la més esgarriosa de les morts,

bo i esperant en Déu sobre tot i contra tot, que el servent pacient, l'anyell pasqual, fou fet Senyor? Cert que la sofferença del Crist és encara amb la nostra misèria, amb les nostres pors i el nostre narcissisme, amb el nostre buit i la nostra finitud. Però el do que Déu ens fa en la Creu de Crist ens diu també de quina immensa misericòrdia hem estat objecte. Vista així la Creu de Crist, com a regal de Déu, ja no ens permet d'entendre la Resurrecció com una gesta triomfalista, de regust pagà i mitològic, puix que és en el secret d'un trobament, en una interpel·lació de Déu, que es manifesta el Ressuscitat. En l'experiència única del Ressuscitat que els, sortia a l'encontre, és amb el Regne de Déu que toparen els deixebles. Esdevingut Senyor en la seva victòria sobre la mort, el Ressuscitat ens anuncia que la Creu és el lloc escollit pel Pare per a implantar el seu senyoratge d'amor entre els homes. Res d'esclats massa humans en la Resurrecció, sinó donació de vida nova en l'Esperit, a fi que els homes, en la lluita per la justícia i en el lliurament de l'amor incondicional, obrin camins per a la irrupció de Déu en el món.

Primavera de l'Església, vent d'esperança que s'alça sobre la humanitat, la festa de Pasqua és una crida a la missió. Quan escoltem l'anunci del missatge pasqual de l'Església, quan sentim que l'àngel proclama en el buit de la tomba: "el crucificat no es aquí, Déu l'ha ressuscitat!", en realitat se'ns confia l'encàrrec de convertir l'Evangeli de Jesús en una font inesgotable de vida per al món conflictiu d'avui. Res d'aturar-se vora el sepulcre, res de "mirar cap al cel" (Ac 1:11). Sentint el cor la cremada d'una vida nova, com les dones de l'Evangeli, ens cal córrer cap a la Galilea de les nacions a portar la nova del perdó i de l'amor etern del Pare revelats en el rostre del Ressuscitat. Si ens deixàvem somoure per la llibertat fascinant del Crist crucificat i gloriós, ¿no és veritat que tota la nostra vida seria un anunci pasqual, i esdevendríem tot alhora adoració silenciosa i crit d'esperança per als pobres i oprimits?

Ens cal, molt de debò, que la novetat trasbalsadora de Pasqua sacsegi el nostre món i la nostra Església, inhibits potser per la por o la incertesa, i faci rejar l'aigua de l'Esperit per a reconquerir l'audàcia de la fidelitat i la passió de l'esperança. El Crist no cessa mai d'oferir-se al nostre encontre. És a prop nostre i ens empeny a perfilar un nou rostre d'Església, una Església travessada per la saviesa de la Creu, solidària amb els més desvalguts, icona i sagrament de l'eterna joventut de l'Evangeli. Gràcies al Crist, mirall del Pare, que alena damunt nostre el seu Esperit vivificant, brilla en els nostres cors "la llum de la vida", i ens abrusa el foc d'un desig immens, la impaciència dels sants per contemplar la Trinitat eterna en l'oceà sense fons de l'amor crucificat de Jesús. Tot és transfigurat en llibertat veritable pel bany refrescant del perdó pasqual. És l'entrada en una existència nova: "ha passat allò que era vell, tot s'ha tornat nou".

TOTA EMOCIÓ

Palestina

Crist. Per això no et sorprengui si a Terra Santa veus cristians que celebren en ritus distints del llatí occidental, per exemple, en ritus grec bizantí, o eslau, o siríac, o etiòp, o copte, o armeni; i sentireu llurs cants, tan diferents dels nostres, dels que vosaltres coneixeu i que són els que celebrareu en els Sants Llocs.

Els musulmans
A Terra Santa us produirà un gran impacte l'encontre de les nombroses mesquites, belles i monumentals, petites i

modestes, dels minarets, del cant del muetzi que ressona diverses vegades durant el dia i la nit. Són el signe de la gran presència de la religió islàmica que tingué el seu origen a la Medina i a la Meca, després de l'experiència espiritual i religiosa de Mahoma, el profeta de Déu per l'Islam i que aquí portaren els caps àrabs musulmans quan la Terra Santa fou conquistada per l'Islam en el moment de la seva gran expansió.

Durant molts segles, l'Islam dominà Terra Santa, no tan sols religiosament sinó també militarment i políticament. Per a recuperar els Sants Llocs de l'Islam, sorgí el fenòmen de les Creuades. Avui és encara la religió més estesa i nombrosa a l'Orient Mitjà.

Són frases de l'Alcorà les que sentireu recitar al muetzi; i el petit rosari que veureu a les mans de molts àrabs musulmans serveix per la recitació dels bellíssims noms amb els quals invoquen Déu.

T.S.

les missions

ra Santa

entrevista

El pare Teodoro López, director del "Centre de Terra Santa", a «Catalunya Cristiana»

Les nostres pelegrinacions porten un distintiu espiritual

El pare Teodoro López, franciscà espanyol, ha estat missioner a Palestina durant uns vuit anys. Ara és Director del "Centre de Terra Santa", la seu del qual és a Madrid. La setmana passada va ser a Barcelona donant conferències de mentalització a tots els qui desitgin visitar, com a creients, la terra de Jesús. També ha visitat la redacció del nostre setmanari.

Parlem del centre que dirigeix, inaugurat suara.

—Una de llurs finalitats primordials és la d'organitzar pelegrinacions. N'hi han d'estructurades a base de programa standard. Duren uns vuit dies, viatge en avió. D'altres són especials per a grups i peticions concretes: nocés d'or d'un equip de matrimonis, aniversaris assenyalats en grups sacerdotals, etc. En general els temps forts són, Nada, Setmana Santa i estiu.

El pare Teodoro ens adverteix que totes les pelegrinacions organitzades pel "Centre de Terra Santa" porten una empremta espiritual. Les agències confeccionen programes pensats com a excursions turístiques, encara que sempre hi van incloses les visites als Sants Llocs. En les del nostre centre —s'anomenen sempre *pelegrinacions*, i no *excursions*— hi ha prioritat per la visita feta sense presses a qualsevol lloc que recordi la presència física del Redemptor. En aquests indrets o pobles celebrem l'Eucaristia, es donen explicacions bíbliques i evangèliques, i es relega a segon terme el paisatge, el mar, els rius i muntanyes, els monuments històrics o de cultura antiga. En les nostres pelegrinacions hi ha un corrent directe de fe amb els guies, que són sempre franciscans o d'altres sacerdots catòlics. Hi ha ocasió per a un diàleg des d'una mateixa dimensió religiosa, que afavoreix no solament la informació sinó també la cultura bíblica i la vida espiritual dels pelegrins.

Una certa premsa divulga queixes contra els franciscans custodis per no facilitar la visita entretinguda als pelegrins.

—Els culpables són, no poques vegades, potser inconscientment, les mateixes agències que, per manca de previsió en els horaris no donen ocasió als seus clients d'accedir a algun lloc de primera categoria. Entendreu que els custodis dels santuaris comencen la seva tasca de guia a les sis del matí fins al capvespre, i necessiten tancar les portes durant unes hores que aprofiten per resar, menjar o descansar.

El pare Teodoro diu que avui, un viatge a Terra Santa

organitzat pel seu centre, costa, més omenys, unes 80.000 ptes., que inclou per vuit dies, viatge, pensió completa en bons hotels, autocar, guies, etc.

—Nosaltres no som pròpiament agències. Hem d'anar a parar-hi. Però, tant durant el viatge com durant l'estada al país de Jesús, ens fem responsables de tot el que he dit.

Les peregrinacions en aquest darrers anys s'han incrementat, sobre tot pel que fa a Espanya. Hom creu que un milió de pelegrins han vingut de tot el món, durant un any. L'any 81, els pelegrins espanyols dirigits pel centre o delegacions franciscanes passaren de mil, dirigits pel centre de Madrid o les seves delegacions a Espanya. Altrament, la Custòdia de Terra Santa a Jerusalem edita llibres, fulletons, filmets, audio-visuals, etc., que distribueix aquest centre o les seves delegacions, existents en les principals capitals del país. Amb el pare Teodoro parlem de la Col·lecta de Terra Santa.

—Duu el nom de pontificia ja que fou instituïda i apresada pels Papes. Va destinada als territoris ocupats; no a d'altres països, com Egipte, Turquia, etc., on també arriba la missió de la Custòdia. La finalitat de la col·lecta és, abans de res, la conservació i restauració dels diversos Sants Llocs, que requereix un pressupost molt costós. Contribueix a les necessitats de les comunitats cristianes que hi ha allà: escoles, residències per vells, guarderies, ambulatoris sanitaris, etc.

Les aportacions de la col·lecta són insuficients en aquest sentit. A nivell de diòcesi la generositat és escassa. Potser perquè el Divendres Sant és un dia de reflexió i serietat poc propici per parlar de "col·lectes"; també perquè en aquest dia només hi ha un acte litúrgic en els temples.

La Sagrada Congregació de les Esglésies Orientals insisteix en donar relleu a la col·lecta, i la Conferència episcopal espanyola estudiarà l'oportunitat de traslladar la diada a una altra data més apropiada, com podria ser el Diumenge de Rams.

Per donar un major relleu i una finalitat concreta a la col·

lecta, el pare Teodoro diu que cal assenyalar uns objectius prioritaris i urgents. El d'enquany és la construcció de 40 vivendes per a famílies humils de les comunitats cristianes, que, en no poder disposar d'una llar pròpia, marxen del país. I això és greu. Pensa que aquestes comunitats constitueixen una presència i un testimoni de la nostra fe en la mateixa pàtria del Crist.

—En la darrera visita que el ministre d'Afers Exteriors israelià féu al Papa, el va invitar a visitar Terra Santa. ¿Hi ha cap possibilitat perquè es dugui endavant aquest viatge pontifici?

—Per ara no sembla probable. La major part dels Sants Llocs estan emplaçats en terres ocupades últimament per Israel. La vinguda del Papa a Terra Santa representaria un reconeixement indirecte d'aquests llocs per part dels jueus, les autoritats dels quals resultarien com els amfitrions de Joan Pau II. Pels àrabs, un viatge del Papa —que ha proclamat la internacionalització de Jerusalem—, significaria el reconeixement d'una propietat unilateral; la dels jueus, que consideren Jerusalem com la capital "eterna i indivisible" de l'Estat d'Israel.

El pare Teodoro ens suggereix quina ha de ser l'actitud del cristià pel que fa a tota la problemàtica política i religiosa en què es troba sumida, avui, la terra sagrada de Jesús.

—El catòlic ha d'intentar de comprendre el misteri del trauma d'aquesta terra, sense decantar-se o ser portaveu polític; ni pro-israelià, ni pro-àrab. El seu gest ha de ser d'afecte vers la comunitat cristiana que existeix, allí, com hem dit. Aquests cristians són els nostres germans en la fe i viuen en una situació precària semblant a la del temps de sant Pau. També una actitud d'ajuda i reconeixement a la labor dels franciscans que, com a emissaris de l'Església Catòlica, són allí des de sempre, d'ençà que hi anà sant Francesc, amb un compte superior als tres mil màrtirs, sostenint espiritualment i econòmicament les comunitats cristianes i desenvolupant una acció social pels més pobres i marginats.

Francesc Gamissans

1.300 petites comunitats cristianes a tot Espanya

Madrid.- Més d'unes 1.300 comunitats cristianes hi han avui a Espanya, disseminades pràcticament per tota la geografia natural. En una enquesta feta el 1980 per confeccionar el mapa d'aquestes petites comunitats, van contestar unes 1.300 emplaçades en 61, de les 65 diòcesis espanyoles.

La diòcesi amb més nombre de petites comunitats és la de Madrid amb 287, seguida de la de Bilbao amb 131; Navarra amb unes 83; San Sebastián amb 65; Màlaga amb 59. La que té el nombre més baix —cinc— és Logroño.

Per regions, l'ur implantació és a Madrid (287); País Basc (201);

Andalusia (178); Castilla-León (91); Navarra (83); Aragó (71).

El 86,6% de les petites comunitats pertanyen a zones urbanes, sobretot a la perifèria i només el 13,3% s'ha instal·lat a zones rurals.

De les 1.300 comunitats que han contestat l'enquesta unes 432 es denominen neo-catecumenals (33,2%); 230 parroquials (17,7%); 194 catecumenals (14,9%); 109 Església Popular (8,3%).

Hi ha 892 petites comunitats que reconeixen estar integrades a les parròquies i gairebé totes tenen menys de 5 anys d'existència. La presència femenina en elles és força superior a la dels homes:

aquests (38%) i la de les dones 62%.

Per fer un servei a totes aquestes comunitats i a les noves que sense parar es van constituint a tot arreu, la Comissió Episcopal de Pastoral ha publicat un document que vol ser "un senzill instrument d'orientació pastoral en tot allò relacionat amb les petites comunitats cristianes", segons diu el mateix document.

Els bisbes de la Comissió expliquen el document "pretenen reconèixer els valors cristians i eclesials que bateguen a la base del moviment de les petites comunitats cristianes; manifestar i reconèixer públicament els seus drets de ciutadania a l'Església; estimular la correcció de defectes, el perfeccionament i maduració dels valors existents; animar a les nostres diòcesis la formació de comunitats noves, i potenciar el diàleg i la col·laboració entre unes i altres comunitats, entre aquestes i les Esglésies locals.

El document, una vegada ha aportat les dades per a un discerniment eclesial de les PCC, amb els seus fonaments eclesiològics i una estesa avaluació d'elles a Espanya, proposa uns suggeriments concrets d'actituds i compromisos pastorals que afecten la jerarquia, la seva presència al món i les relacions que deuen mantenir amb altres institucions de l'Església local.

Amb el lema "¿Indiferent? ¡No!... tu ets necessari"

Pasques juvenils de "Crist viu"

Sevilla.- Amb el lema "¿Indiferent? ¡No!... tu ets necessari" se celebra enguany l'encontre pasqual de la joventut que organitzen els joves i adolescents del moviment Crist Viu.

Del mes de febrer ençà aquests joves han anat celebrant un seguit de trobades amb l'objectiu fonamental de treballar a fons en els temes que s'estudiïn en l'encontre pasqual. En aquesta campanya de difusió hi treballen diversos grups que s'encarreguen, segons el programa establert, de difondre entre llurs ambients, en les misses de joventut i en cursos i convivències la idea central de l'encontre d'enguany seguint l'eslogan i animant a la joventut a que adquireixi consciència de com és necessària en la seva comunitat cristiana per a crear ajudar, construir i estimar compartint amb els altres la seva il·lusió, la seva amistat, la seva alegria, la seva esperança i llur ànim.

Aquests joves en la seva trobada pasqual, celebren al seu estil la Mort i Resurrecció del Crist que els compromet a lluitar contra les situacions de mort ja que Jesús de Natzaret Viu i malden per difondre el seu missatge d'esperança.

El Divendres Sant, primer dia de la trobada, tenien la celebració de la Creu pregant amb tots aquells que pateixen i lluiten. És el moment que es reflexiona sobre tan-

tes situacions de mort, opressió, misèria i injustícia que dominen el món d'avui.

El Dissabte Sant celebraven la Resurrecció de Crist amb oracions de lloança que els anima a ésser signes de vida nova, distinta i plena. Durant el Diumenge de Resurrecció estudiaren les noves possibilitats de compromís que es brinden als joves cristians i es solidaritzen amb les situacions de marginació que els joves viuen.

La trobada d'uns joves (300) de Sevilla i Huelva es féu a Constantina (Sevilla) des del Divendres Sant, a les 9 del matí, fins Diumenge de Resurrecció a les 7 de la tarda. Uns 400 adolescents, per llur banda, es reuniren a Carmona (Sevilla) de les 11 del matí del 17 d'abril, a l'endemà, diumenge a les 6 de la tarda.

A més dels de Constantina i Carmona es faran a Andalusia Occidental i Extremadura les següents trobades pasquals juvenils del moviment "Crist Viu": a Guajira (la Orden) per els d'Extremadura, amb centres a Badajoz i Mérida; al Charco de los Hurones pels de Jerez i Cádiz; a la Llar de les terciaries caputxines de La Línea. A Còrdova es faran diversos encontres juvenils, no tots pertanyents a aquest moviment, la coordinadora de la qual s'està reorganitzant en aquesta província.

Monsenyor Delicado

El matrimoni, o és sagrament o no és vàlid per l'Església

Valladolid.- "El matrimoni civil és un fenomen que es va incrementant entre nosaltres. Per motius ideològics i pràctics, refusen o difereixen el matrimoni sacramental. No es tracta d'unions a prova o lliures... car cerquen el reconeixement públic d'aquesta situació per part de l'Estat, però refusant el de l'Església i, per tant, el que exigeix la fe segons l'ur condició de batejats", diu monsenyor Delicado Baeza seguint amb la seva anàlisi de la "Familiaris Consortio".

Després d'exposar el sentit transcendent del matrimoni com a sagrament, afegeix: "Voler una unió conjugal que no signifiqués això o que no s'introduís en aquest marc de realitats sacramentals fóra una impossible coherència pel batejat".

"La sacramentalitat del matri-

moni dels batejats —afegeix— no afecta la unió d'aquests d'una fàcil accidental o potestativa. O és sagramental per ells, amb tot el seu enriquiment, o no és una unió vàlida davant l'Església. Quedi això ben clar. Cal informar els fidels lleialment que el que ordinàriament es diu 'matrimoni civil' no significa per ells vertader matrimoni, malgrat tinguessin intenció de realitzar un pacte irrevocable. Els mancaria l'altra dimensió esmentada".

Acaba preguntant si es deu batejar els fills d'aquests matrimonis i respon que: "Aquesta irregular situació, podent ésser vàlida, suposant, que no hi hagi cap impediment, suposa una clara oposició a la seva pròpia vocació cristiana, que ofereix escasses garanties de poder educar els seus fills en la fe..."

teletipus

Domund-82: El Papa missioner

Madrid.- S'ha celebrat a Madrid el Consell Nacional de les Obres Missionals Pontifícies que ha dedicat els seus treballs, principalment, a la pròxima campanya del DOMUND, que se celebrarà el 24 d'octubre, segons el comunicat de l'Oficina d'Informació Missional. Tenint present que la visita del Papa a Espanya coincidirà amb les dates properes al Diumenge Mundial de les Missions el Consell decidí escollir com a tema propi del DOMUND-82 la naturalesa missionera del Papa.

El Consell ha previst la indubtable repercussió missionera del viatge Pontifici que serà reforçat si a l'itinerari s'hi afegeix la visita de Joan Pau II al Castell de Xavier, bressol del gran missioner navarrès, patró universal de les Missions i també de l'Obra Pontificia de la Propagació de la Fe.

El Moviment Junior prepara la trobada de la unitat

Sevilla.- La coordinadora de nens del Moviment Junior d'Acció Catòlica de la diòcesi de Cádiz, Jerez i Sevilla, s'han reunit, en el Seminari de San Telmo, per enllestir el programa de la Trobada de la Unitat de tots els nois que pertanyen al Moviment en aquestes diòcesis.

A la reunió es va decidir celebrar la Trobada de la Unitat el 18 d'abril, a la ciutat de San Juan de Dios de Alcalá de Guadaira. La diada començarà amb una celebració litúrgica, hi haurà temps per a jocs i per un festival; i la posada en comú de les activitats dutes a terme per cada un dels grups des que va començar el curs.

29 seminaristes a la diòcesi d'Almeria

Al Seminari menor d'Almeria es formen actualment 19 joves de 16 a 18 anys. I en el Seminari major ho fan 10 joves, entre 19 i 32 anys.

L'any passat la diòcesi d'Almeria aportà a favor del Seminari per a la formació dels futurs sacerdots prop d'un milió i mig de pessetes. Davant aquestes dades el bisbe, Monsenyor Casares, ha demanat que el

poble cristià resi amb fe per les vocacions actuals i per les que es necessiten; oracions que se centrin en el sentit de la vocació i la seva actualitat.

Monsenyor Capmany vigència dels Cursos de Cristiandat

Màlaga.- Dins del programa desenvolupat per monsenyor Capmany, bisbe consiliari nacional de "Cursos de Cristiandat", durant la seva estada a la diòcesi de Màlaga, va celebrar una reunió amb els components de l'Escola de Cursos de Cristiandat Monsenyor Capmany va ésser rebut pel secretari i consiliari diocesà, Amós García Bardón i Antonio Santamaría Ruiz, respectivament, els quals li presentaren els altres components de l'escola de Màlaga amb els qui va parlar durant llarga estona.

Monsenyor Capmany en la seva exposició va referir-se a la vigència del Moviment de Cursos avui arreu el món, destacant especialment la marxa vigorosa del Moviment d'Amèrica i Europa, i això es senyal —va dir— que el Senyor beneeix aquest moviment.

També va remarcar que malgrat les característiques diferencials dels diferents països on s'imparteixen els Cursos de Cristiandat, en tots persisteixen els elements fonamentals que distingeixen aquest moviment.

L'escola, factor de canvi social

Sevilla.- El Consell Diocesà d'Educació Catòlica de Sevilla ha presentat conclusions, després de les diades d'estudi celebrades, i programades amb caràcter obert.

Referent a l'ideari educatiu, digué: "Entenem que la llibertat de creació de centres docents i d'establir en ells un ideari propi que respecti els principis constitucionals, pot servir per l'assoliment de l'objectiu del ple desenvolupament de l'educació... La llibertat de càtedra ha d'ésser buscada en un clima de respecte i de comprensió".

"Reconeixem —diuen— l'escola com a factor de canvi social encara que les pressions de la societat vagin moltes vegades en direcció contrària".

EDITORIAL REGINA

Edicions Litúrgiques

Agendes, dietaris i articles de pell

VENDA A LLIBRERIES I PAPERERIES

Mallorca, 87-89 • Barcelona 29

Vint missioners expulsats de Nicaragua

Managua.— Uns 20 missioners foren detinguts el dissabte 20 de març a Nicaragua, i més tard expulsats del país "per activitats contrarrevolucionàries", segons denuncia un comunicat divulgat per l'State Department a Washington.

L'State Department qualifica la detenció i expulsió dels missioners de "violació notòria de la llibertat d'opinió i de religió", la darrera en una llarga sèrie de mesures que ha pres el govern de Nicaragua per limitar en el seu país les llibertats bàsiques.

Hongria: Augmenten els alumnes a les escoles catòliques

Budapest.— Les escoles catòliques a Hongria registren segons els últims càlculs, un nombre creixent de matrícules. Davant aquest fet, la Conferència Episcopal Hongaresa ha recomanat als pares interessats que matriculin els seus fills al començament del darrer any de l'escola primària pels vuit anys del Gimnàs catòlic. La lletra pastoral dels bisbes lloa també el resultat de les col·lectes de l'any passat, ja que s'han aconseguit 5,3 milions de florins hongaresos, el que suposa un 6% més que en 1980.

Vint mil japonesos estudiaren el cristianisme per correspondència

Toquio.— Des del començament del 1.er curs de Cristianisme per correspondència, a l'abril del 1972, 20.000 japonesos (2/3 no cristians) han participat en els cursos i d'aquests, 500 han rebut el baptisme. I centenars de cristians han palesat llur agraïment per haver profunditzat llur fe per aquests cursos.

Els Cursos es divideixen en tres fases: "Abans del descobriment de Déu", "Introducció al Cristianisme" i "Introducció a la Bíblia". El curs sencer dura set mesos. Els que desitgin rebre un certificat d'haver completat el curs han de respondre a les preguntes que els són enviades juntament amb cada lliçó.

Església d'Holanda**Una hora setmanal de religió a les escoles**

Utrecht.— La instrucció religiosa del futur ha d'ocupar el lloc que li pertoca en els programes d'ensenyament de les escoles, disposant, com a mínim, d'una hora setmanal per classe, han declarat els bisbes catòlics d'Holanda.

Aquestes exigències dels bisbes són degudes al fet que a Holanda l'ensenyament religiós està essent molt restringit en molts indrets, situació que preocupa de manera especial als bisbes.

Es intenció dels bisbes crear també noves possibilitats catequístiques pels joves en les parròquies, fora de les escoles. Com es sabut a Holanda s'ha produït una gran transformació en la vida de fe amb la conseqüència de que molts pares ja no practiquen la fe però segueixen enviant als fills a les escoles catòliques i igual fan altres pares, que ni tant sols són catòlics. També passa que pares catòlics practicants envien llurs fills a escoles no catòliques. Així, doncs, els bisbes propugnen mesures adequades per tal que tots els nens catòlics, sigui com sigui l'escola on vagin, puguin tenir un ensenyament religiós.

Una altra preocupació dels bisbes holandesos és la de formació dels professors de religió per aquells que desitgin una formació d'orientació ecumènica en un llenguatge entenedor també per les altres Esglésies.

Massachusetts (USA)**Els bisbes s'oposen a la pena de mort**

Boston.— Els cinc bisbes de Massachusetts s'han oposat a la pena de mort, declarant que "ja no es pot considerar com a forma vàlida de càstig per crims seriosos".

A la pràctica l'ús de la pena de mort ha demostrat ser "sovint injusta i discriminatòria" contra els "pobres, els joves i els no-blancs", han dit els bisbes en una declaració conjunta.

Una proposta davant la legislatura de l'estat d'incorporar la pena capital a la constitució de l'estat ha motivat aquesta declaració dels bisbes.

Els dirigents de les Esglésies protestant i ortodoxa s'han oposat també a la reinstauració de la pena de mort a l'Estat.

En la seva declaració els bisbes noten que la doctrina catòlica ha defensat tradicionalment el dret d'un estat a treure la vida a una persona culpable d'un crim molt greu, però afegeixen que "hi ha una diferència entre la possessió d'un dret i el seu exercici efectiu".

"Sense pretendre condemnar el càstig capital com a palesament immoral en principi —escruien—

hi ha una creixent i evident consciència a l'Església de que la pena de mort ja no pot ser considerada com forma vàlida de punició per crims seriosos i greus".

YOGHOURT DANONE

amb la gent sana

Per encetar el dia amb un somriure, avui, més que mai, ens cal una alimentació equilibrada i sana.

I per fer-la més rica i variada, Yoghourt DANONE, l'aliment natural, sa, nutritiu i lleuger que agrada a tothom, a totes hores.

Avui, com sempre, DANONE està amb la gent sana.

Aliments frescos i naturals

cultura i pensament

Per un món solidari de l'home

Vull aclarir, abans d'entrar en matèria, que el mot "eclesial" no el prenc aquí en el sentit d'allò que pertany a l'Església per raó de la seva fundació divina, sinó en el sentit d'allò que li pertany per raó de la seva condició humana, subjecta a les limitacions, les misèries i les contradiccions dels homes.

La "dialèctica", un mot manipulats

Dit això, hi afegeixo que l'invent de "la dialèctica" —vulgarització inclosa— és un dels elements que poden portar al caos ideològic, moral, polític i també religiós i eclesial dels nostres temps.

Gràcies a aquesta interpretació del mot "dialèctica", hom pot pensar que res no és res i que tot és tot. I és ben palès que un tipus així de pensament pot, com si res, conduir la persona a les situacions més estranyes.

Comprenc que a molta gent normal tot això els sembli tan anormal, que ni considerin seriós el fet de tenir-ho en compte. Però vet aquí que la dialèctica s'ha fet servir —i es fa servir— no solament a les aules universitàries quan s'hi explica alta filosofia, sinó al bell mig del carrer —i com una arma poderosíssima— per part dels corrents que es disputen el domini de la nostra societat i de la nostra església.

A títol d'exemple, citaré alguns fragments d'una mena de catecisme marxista —editat el 1977 per edicions 7 x 7— i que em va arribar per la via d'un jove que l'estava llegint "perquè s'ha de conèixer tot".

Després de "carregar-se" el sentit comú com a "representació de la realitat conservadora i pessimista, que es complau en les distincions clares i netes, amb les separacions ben delimitades, i que es basa en l'oposició absoluta dels contraris: el bé i el mal. La bellesa i la lletjor, etc", diu:

"Cada realitat és contradictòria, conté en ella mateixa la seva contrària. La contradicció interna de qualsevol realitat és, doncs, el motor de la seva evolució, del seu procés. Es resumeixen aquestes característiques de la realitat que evoluciona per oposicions, afirmant que tot és dialèctic" (La lluita socialista, 1, pàgs. 15-19).

Si acceptéssim aquest "catecisme marxista" podríem dir que la fidelitat —que és una realitat— comporta la infidelitat; el seguiment de Jesucrist és perfectament compatible amb el seu rebuig; dir que és Déu és el mateix que dir que no n'és; l'amor engendra el desamor; el respecte a les persones s'identifica amb l'ús mutu; formar una família és el mateix que deformar-la; ésser en l'Església equival a ésser-ne fora.

La teoria de la "voluntat general"

No ens pensem, però, que la confu-

sió caòtica només ens ve dels plantejaments esquerrano-marxistes. Tots sabem que Jean Jacques Rousseau és acceptat com el pare de la democràcia moderna i també com el pare de la moderna pedagogia. Doncs bé, Maritain diu d'ell el següent: "allò que és privatiu de Jean Jacques, el seu privilegi singular, és la claudicació de si mateix. S'accepta a si mateix amb les seves pitjors contradiccions com el fidel accepta la voluntat de Déu. Consisteix a ser a la vegada el si i el no, i pot ser-ho en la mesura que consent en el fet de caure de l'estat de raó, deixant vegetar al seu albir els disjuntats fragments de la seva ànima" (Tres Reformadores, EPESA, Madrid 1948, pàg. 131).

Això, traduït a la política, és la teoria de la Voluntat General, veritable dogma del món occidental democràtic-capitalista, segons el qual l'esmentada Voluntat General "sempre és recta i sempre tendeix a la utilitat pública" (Contracte Social, llibre II, cap. I). Fixem-nos que, a l'Occident, els contradictoris són perfectament acceptables, sempre que vinguin avalats per aquest Tribunal Suprem de la Demo-

cràcia que és l'opinió manifestada en el sufragi.

El mateix Rousseau, en "L'Emili o l'educació" afirma que "forçat a combatre la naturalesa o les institucions socials, cal optar entre fer un home o un ciutadà". I en el Contracte Social arriba a dir que "hi ha situacions en les quals hom no pot conservar la llibertat pròpia més que a expens de la del proïsme i en les quals el ciutadà només pot ser perfectament lliure, si l'esclau és extremadament esclau". (Llib. III, cap. XV).

Crec que a ningú no li costarà gaire trobar exemples del món occidental on aquestes teories rousseauianes són una realitat: en nom de la llibertat és justificat l'esclavatge.

L'Església bandejada per les dretes i esquerres polítiques

Totes aquestes elaboracions políticointel·lectuals —acceptades per grups determinats, de vegades realment influents, dintre de l'Església— tendeixen a destruir —sovint en forma de "superació"— el que és més específic de l'Església: la vida sobrenatural. Sovint, en nom d'un amor, d'una justícia, d'un servei, que valoren tot el que és humà com "l'absolut", hom fa servir "l'absolut" veritable com un mer instrument de l'home; i encara com un instrument només de l'home genèric,

ídol al qual és sacrificada la persona única i irrepetible que és cada individu humà.

La barreja dialèctica de l'economia, la política i la filosofia-religió —tal com intel·ligentment fa Gramsci, pare de l'eurocomunisme— produeix uns dissenys de vida que, per una banda coincideixen força amb la cultura liberal, i per altra banda, en ser projectats sobre les coordenades "dreta-esquerra", dibuixen unes funcions interpretatives del món i de la vida, capaces de destruir tota mena de resistència a les forces que malden per apoderar-se del món.

Així resulta que des de l'esquerra política, s'alça un clam terrible que, atribuint-se la representació dels pobres, ridiculitza i menysprea l'Església a base d'assimilar la seva doctrina i la seva moral a la política de la dreta. Com si defensar la dignitat de les relacions sexuals matrimonials rebutjant els anticonceptius —és un exemple— fos un servei a les dretes capitalistes, que són precisament les propietàries del negoci dels anticonceptius.

Des de la dreta política, s'alça també un clam —en aquest moment no tan fort com el de l'esquerra, simplement perquè l'esquerra culturalment parlant ha assolit més audiència que la dreta— que ridiculitza i menysprea l'Església a base d'assimilar la seva doctrina i la seva moral a la política

revolucionària de l'esquerra ideològica. Com si defensar la justícia en les relacions laborals —és un altre exemple— fos un servei a les forces comunistes.

Hi ha qui accepta "la contradicció" dialèctica en les coses més sagrades

I dintre mateix de l'Església, on tot això té el seu ressò, hi ha certes pors i vergonyes, infidelitats, trampes i ambigüitats, per no quedar malament davant del món! Per no ser titllat d'incompresiu, hom justifica l'escàndol dels més petits, tot i que no hi ha res tan rotundament condemnat a l'Evangeli. Com si l'obligació evangèlica de perdonar setanta vegades set —el perdó no cau bé ni a les dretes ni a les esquerres— hagués estat superada pel fet de dir-ne virtut del pecat, i fidelitat de la infidelitat.

Per no provocar les ires del món —tant del món de les dretes com del de les esquerres— hom accepta la contradicció dialèctica fins i tot en les coses més sagrades, malgrat que va ser el mateix Jesucrist el qui va dir: "qui no és amb Mi és contra Mi". Així el mateix avortament —assassinat d'un innocent—, arriba a ser justificat en algunes circumstàncies amb arguments pastorals i sociològics, tot i haver reconegut que doctrinalment és sempre rebutjable.

Per no quedar com de deretes —cosa que culturalment repugna a les dretes i a les esquerres— hom renega de l'obediència a la Llei de Déu i a l'autoritat que vetlla perquè es guardi. I d'aquesta manera hom justifica veritables dictadures personals sobre les consciències que, perdut el nord, es veuen obligades a sotmetre's al pseudo-profeta de torn.

Per poder presumir d'esquerranisme —cosa que culturalment pretenen les esquerres i les dretes— hom fa creure que, per ser fidel a l'Evangeli, cal integrar-se "en el procés de canvi de la nostra societat", sense plantejar-se si aquest procés de canvi de la seua seua aquest procés de canvi és segons el voler de Déu o no. I això fins a l'extrem de demanar "fidelitat a l'Evangeli i a la realitat concreta de la nostra societat", en la qual ben cert que hi ha molt de bo, però també ben cert que hi ha molt de dolent.

Un món solidàriament per l'home, imatge de Déu

El camí de l'Església no és el dialèctic dretes-esquerres. Com ha dit Joan Pau II a la **Redemptor hominis**, el camí de l'Església és l'home. I l'home —segons la voluntat de Déu, que no podem rebutjar sense destruir-nos— és un ésser cridat a dir "sí" conscientment i lliure a tot el que és bo i ver, i a dir "no" a tot allò que contradigui la veritat i el bé. Va ser el mateix Jesucrist que ens va dir "el vostre llenguatge sigui: sí, sí, no, no".

El món té el seu sentit en l'home, com l'home el té en Déu. I l'Església, en la seva fidelitat al Fill de Déu fet home, il·lumina la misericòrdia del Creador envers la criatura; promou, enforteix, dignifica el sí de l'home a Déu i el no de l'home al pecat.

L'obra de Déu es manifesta en la unitat; no en la contradicció que genera el caos. Com ens ha recordat Joan Pau II en la seva darrera encíclica, l'Església no està ni per l'economisme del món capitalista, ni pel materialisme del món marxista. L'Església està per un món treballat dignament, solidàriament per l'home, imatge de Déu, fill de Déu en Jesucrist.

Pau López Castellote

Família i realització personal

Joan Pau II escriu en la recent exhortació apostòlica "Familiaris consortio": "La família, en quan és i ha d'ésser sempre comunió i comunitat de persones, troba en l'amor la font i l'estímul incessant per acollir, respectar i promoure tots els seus membres a l'altíssima dignitat de persones, d'imatges vivents de Déu. Com han afirmat justament els Pares Sinodals, el criteri moral de l'autenticitat de les relacions conjugals i familiars, consisteix en la promoció de la dignitat i vocació de cadascuna de les persones, les quals assoleixen la seva plenitud amb el do sincer de si mateixes" (núm. 22). És el mateix que es diu, amb altres paraules, en les prioritats d'acció pastoral aprovades pel Consell de Govern de l'Arquebisbat de Barcelona en començar l'aplicació de les conclusions de l'Assemblea Diocesana: "la comprensió del matrimoni i de la família com a lloc de realització i escola d'amor generós... de respecte i potenciació de cadascun dels seus membres" (núm. 55).

ALGUNES REFLEXIONS

I - Des de la perspectiva de casats
A. Elements que afavoreixen la realització dels cònjuges.

1) Desobriment per part de la parella de l'autèntica vocació de l'un i de l'altre. Estimular l'altre, encoratjar-lo, no acaparar-lo en detriment de la seva vocació. Saber promoure l'altre sense abandonar la pròpia promoció, tenint present que són dues personalitats que es desenvolupen paral·lelament, cosa que no vol dir que tinguin el mateix ritme.

2) Diàleg sincer i profund, en el qual cada cònjuge es revela autènticament tal com és i no amaga res a l'altre.

3) Ajuda mútua i també exigència mútua en tots els aspectes de la vida matrimonial.

4) Comprensió total. Amb aquesta paraula es vol indicar una sèrie d'actituds que van des d'acceptar l'altre tal com és i pensa (amb l'esperança que si cal, millori), a tenir paciència per horaris desavinents pactats o pel desordre "organitzat" i controlat. Vol dir també tenir sempre en compte l'altre.

5) Disponibilitat mútua, que vol dir capacitat de renúncia, no deixar-se dominar per interessos egoistes; en fi, evitar tot allò que en podríem dir egoisme.

6) Afavorir hàbits de reflexió i de formació de l'esperit crític, bandeant els judicis ràpids i les decisions "emocionals".

B. Elements que dificulten la realització dels cònjuges.

En general es pot dir que són els contraris dels positius que acabem d'anomenar: tancament, egoisme, incomprensió, tutela excessiva, inflexibilitat, no interessar-se pels problemes de l'altre... Però a més a més, indicarem els següents:

1) L'autoritarisme. Teòricament aquesta mentalitat és rebutjada, però la pràctica encara subsisteix moltes vegades en forma de masculisme.

2) La rutina. El cansament. La monotonia. La pèrdua de capacitat de sorprendre l'altre i la pèrdua de capacitat de sorprendre'ns.

3) Els mateixos fills poden ésser font de discussions, nerviosisme i tensions entre la parella.

4) L'ambient exterior que aclapara, el consumisme, la lluita per tenir

més, la inseguretat, la por, el fet de deixar-se absorbir per la vida moderna.

II - Des de la perspectiva de pares

A. Actituds dels pares que afavoreixen la realització dels fills.

1) Ésser conseqüents amb la fe que professen i amb l'amor amb què pare i mare s'estimen. I que tant la fe com l'amor no quedin tancats a casa sinó que tinguin una repercussió eclesial i social.

2) Exercir l'autoritat és un element important, però costa de trobar la forma adequada i justa de posar-la en joc.

3) Tenir els pares la predisposició gratuïta d'estimar els fills, que vol dir saber-los escoltar, acollir, acceptar tal com són.

4) Buscar la forma de tenir interessos comuns, en la realització dels quals tots hi intervinguin.

5) Estar sempre atents a les noves formes de pensar i de viure; no quedar tancats en la nostra manera de veure les coses; saber reconèixer allò que hi ha de bo en la cultura juvenívola.

B. Actituds dels pares que dificulten la realització dels fills.

Evidentment també aquí intervenen les actituds contràries a les suares esmentades; a més a més hi afegirem:

1) La gran sensació d'ineficàcia que tenen molts pares. No saben si ho fan bé; viuen uns valors que

intenten de transmetre, i no en veuen els resultats.

2) El fet de no responsabilitzar els fills; no saber reconèixer allò que aquests tenen de bo; importunar-los per coses sense importància; estar-los sempre a sobre per tonteries.

3) La tutela excessiva sobre els fills. Donar-los-ho tot fet i pastat; excés de previsió; desitjar-los tal com nosaltres voldríem; tractar-los com a petits; no acostumar-los a l'esforç.

4) Manca d'unió de la parella, tant en les seves relacions internes com en la seva tasca educadora.

III - Des de la perspectiva dels fills.

I els fills, ¿com veuen la seva realització personal en el si de la família? Heus aquí algunes respostes que han donat ells mateixos.

A. Actituds que l'afavoreixen.

1) La família dona seguretat i és una pista de llançament perquè nosaltres puguem fer la nostra pròpia vida.

2) La convivència constant amb altres persones ens pot enriquir mútuament si tots plegats sabem comunicar-nos, ajudar-nos, compartir les tasques, comprendre'ns.

B. Actituds que la dificulten.

1) La manca de comunicació amb els pares: a) quan ells ens parlen sembla que ho facin amb criatures sub-desenvolupades; b) no busquen de veure la part de raó que tenim, sinó de demostrar que ells la tenen tota.

2) El llast innecessari. La tutela ofegadora; la superprotecció; l'autoritarisme...

3) No saber exposar els nostres punts de vista de gent jove sense acaloraments i discussions.

4) "Passar" dels pares i dels germans, ignorar-los i fer la pròpia vida d'una manera egoista.

REFLEXIÓ FINAL

Evidentment no pretenem pas d'ésser exhaustius o que les actituds esmentades siguin les més importants. Les reflexions anteriors són simplement fruit d'un treball d'equip entre pares i fills i volen ésser únicament unes pistes perquè els matrimonis, i tant de bó també els fills grans, continuïn i amplïin el treball.

**SECRETARIAT DIOCESÀ DE
PASTORAL FAMILIAR DE
BARCELNA**

miscel·lània

Ha filmat 52 pel·lícules

Mossèn Rovira, un home apassionat pel cinema

És un home menut, amb ulls plens de vivesa i d'inquietud. Sent una especial predilecció per la joventut, potser perquè creu que s'ha d'educar des de la infantesa per aconseguir un canvi en les relacions humanes. La seva passió és el cinema.

Els arguments de les seves pel·lícules incideixen forçosament en la temàtica juvenil. Parlem del vicari de la parròquia de Sant Josep, mossèn Joan Rovira. Ha filmat 52 pel·lícules d'aquelles que s'inclouen en l'apartat del cinema independent. Ha treballat també en cinema professional, com ajudant de direcció, amb directors com Rovira-Beleta i Orduña. En un moment determinat va rebre l'oferta d'un productor per a dedicar-se professionalment al cinema, el seu medi d'expressió i comunicació més vàlid. Digué que no. Considera que per ell el cinema és un mitjà, no una finalitat, i que, lliure de condicionaments i pressions comercials, podria dedicar-se al tipus de cinema que ell, particularment, li aporta quelcom.

Tasca de sensibilització

Mossèn Rovira és començà a interessar pel cinema després de la guerra. "Alternava als meus estudis eclesial·tíca —ens comenta— amb el cinema. Vaig veure que era un mitjà molt bo per fer veure a la gent que existeix un jovent marginat. Veia necessari desenvolupar aquesta tasca de sensibilització."

Les seves pel·lícules, malgrat les limitacions que suposa el super-8, han estat projectades a Vitoria, Barcelona, Itàlia i a Madrid on foren premiades per "Puente Cultural". Ara confia en que tindran més difusió al ser passades en video. "Tinc l'esperança —afirma Mossèn Rovira— que aquest tipus de productes cultu-

ral, com el meu, es podrien difondre a través del Tercer canal de televisió, que tant desitjem molts catalans".

Pseudònims

Algunes de les pel·lícules més conegudes de Mossèn Rovira són: "Vivències", "Encrucijada" i "Josman". Aquest darrer film, servi per a donar projecció internacional a un dels seus actors al qual s'atorgà un premi d'interpretació juvenil en el Festival Mundial de Cinema de Badalona. Un altre dels seus actors és en aquests moments locutor de la BBC. Parlar de noms és difícil perquè en aquestes pel·lícules tots treballen amb pseudònims, àdhuc el mateix director, que utilitza el nom de Victor Daube.

El treball es fa sempre en equip. "Per tenir a punt una pel·lícula tardem aproximadament un any. El guió l'escriu jo, però el discutim entre tots, i repartim els papers considerant d'una manera molt especial que el físic de l'actor doni la psicologia dels personatges", comenta el Mossèn.

A mesura que un va parlant amb Mossèn Rovira, Victor Daube pel món del cinema, constata que és una persona que s'engresca amb la seva feina i que coneix bé el tema. Li fem unes quantes preguntes de caire general a la recerca de l'opinió de l'especialista.

—Com veieu el cinema espanyol?

—Hi ha una inquietud per fer bon cinema, es cerquen noves formes d'expressió. Tècnicament hem avan-

Escena de la seva pel·lícula "Vivències".

çat força, i potser hem baixat una mica en el camp de l'estètica.

—Fins a quin punt pot afectar al cinema la competència de la televisió.

—A la llarga es complementaran i existirà una col·laboració beneficiosa.

—Quins són els nivells de lectura cinematogràfica entre el públic?

—Baixos, i és lògic. Caldria una assignatura a EGB, per exemple, que ensenyés el codi de lectura del cinema. S'ha de preparar el públic.

—Definiu-me amb brevetat diferents tipus de cinema.

—Western: Evasió.

—Policíac: Exercici mental.

—Eròtic: Sense comentari.

—Comèdia: Relax.

—Terror: Per riure una estona.

—Humor: Necessari.

Aquesta és la tasca que desenvolupa, i el pensament cinematogràfic, de Mossèn Rovira. Un home que aprofita la projecció de les seves pel·lícules per obrir un diàleg amb el públic sobre els problemes que afecten a la joventut, sobretot a aquells sectors que estan més marginats.

Tomàs Puntí

la sardana i la dansa

Alcem els cors que
ja tenim bandera!

Amb gallardia, tot demostrant la seva voluntat de participar des de bon principi en les tasques de redreçament de Catalunya, les promocions més joves dels esbarts, dels sardanistes i dels fidels conreadors de la nostra cultura popular van tenir la iniciativa de proposar la confecció i lliurament d'una Bandera de Respecte a la Generalitat de Catalunya.

Tot recollint aquesta iniciativa, l'Obra del Ballet Popular, conjuntament amb un col·lectiu d'entitats integrades per la Unió de Colles Sardanistes, el Grup d'Informadors Sardanistes de Catalunya, l'Agrupació Cultural Folklorica Barcelona, l'Agrupació Cultural del Bagès, el Foment de la Sardana de Barcelona i l'Agrupació Sardanista "Els Blaus" de Sarrià, ha promogut una campanya que sota el lema "Alcem els cors, que ja tenim bandera!", es desenvoluparà durant el mes d'abril, amb un seguit d'actes acadèmics i concentracions escolars que tindran lloc a diferents punts de Catalunya i que culminaran el dia 24, amb una gran manifestació durant la qual tindrà lloc l'acte de lliurament de la Bandera de Respecte que, des del Palau de la Generalitat, presidirà les nostres festes i les nostres celebracions com a senyal insubstituïble d'identitat i d'agermanament.

Tots els interessats en participar en aquesta campanya poden demanar informació o bé trametre la seva adhesió per escrit a la Institució Obra del Ballet Popular, carrer Montcada número 20, pral., Barcelona-3. I aquells que a més, vulguin fer

aportacions a la recaptació popular per a donar suport a les despeses de propaganda i organització poden acudir a les oficines i agències de les principals entitats d'estalvi de Catalunya i fer els dipòsits als comptes oberts a nom de "Campanya pro Bandera de Catalunya".

La Bandera de Respecte de Catalunya objecte d'aquesta campanya constitueix el símbol que distingeix un país per damunt del temps, dels règims polítics o de les diverses generacions humanes. La Bandera que, a instàncies de les nostres promocions més joves, es lliurarà a la Generalitat el proper mes d'abril, ha estat realitzada sota projecte, direcció i assessorament de l'artista Josep Maria Subirachs.

Esbart Lluís Millet

Ha repartit recentment les Bases per a un certamen que premii un cartell anunciador de les Jornades Internacional Folkloriques —JIF— que se celebraran el mes de setembre pròxim.

Concediran un premi de 25.000 pessetes per un cartell de tamany 50 x 70 cm., a tres tintes reproduïdes per sistema litogràfic. Els interessats a participar-hi cal que sol·licitin les Bases al local social de l'Esbart Lluís Millet, carrer Maspons, 6, Barcelona.

Al mateix temps l'entitat comunica el seu recent canvi de número de telèfon, que és ara el 238 02 91.

Josep Ventura

fent pinya

Aquests darrers dies hi ha hagut molta activitat de les colles, si tenim en compte l'època de l'any. Ara, però, les perspectives són de sovintejades sortides coincidint amb el bon temps.

Pròximes actuacions:

11 d'abril.— A Valls: Vella dels Xiquets de Valls.

Actuacions:

Xiquets de Reus.— El dia 28, a Reus, descarregaren el tres i el quatre de sis, el pilar de cinc i alguns de quatre (tres simultànies, un pel devall).

Castellers de Ribes.— A la pròpia localitat de Sant Pere de Ribes, el dia 21, plantaren castells tot descarregant el Quatre de Set, la torre de sis, el tres de sis aixecat per sota i el pilar de cinc, i intentaren el tres de set.

Jove dels xiquets de Tarragona.— Anaren al camp del Nàstic el dia 21 on descarregaren el quatre de sis, el pilar de cinc i dos de quatre.

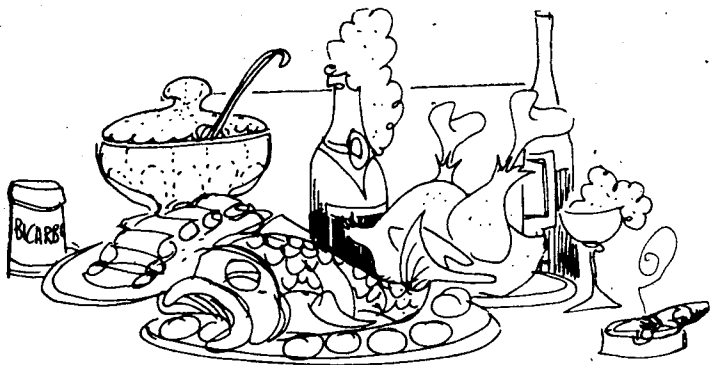
Xiquets de Tarragona.— També anaren al camp del Nàstic el dia 21, descarregant el dos de sis, el pilar de cinc i dos de quatre.

Castellers de Terrassa.— El barri local de Can Palet fou l'escenari de la seva actuació el dia 21 on hi descarregaren el Quatre de set, el dos de sis, castells de sis (normals i nets), el pilar de cinc i el de quatre, i intentaren un quatre de set (que desmuntaren).

Joves dels xiquets de Valls.— Van actuar, el dia 13, a la II Festa dels Olis d'Oliva Verges, davant el Born barceloní, tot descarregant el Dos de set, el Tres i el quatre de set i dos pilars de cinc. /

Jaume Casanova
"Crossa".

cuina

Costelles de porc
a la mostassa

6 costelles de porc,	80 gr. mantega
tallades gruixudes	150 gr. nata
1 culleradeta de mostassa	1 culleradeta vinagre
50 gr. formatge ratllat	

Amaniu amb sal i pebre les costelles. Poseu una mica de mantega a la paella i fregiu les costelles només per un costat, amb foc viu perquè es daurin. Poseu les costelles en una plàtera de forn, untada amb una mica de mantega, poseu la part daurada a dalt, ruixeu-les amb la mantega de coureles, si no està molt cremada, si està cremada afegiu-hi una mica de mantega fosa.

Barregeu el formatge ratllat amb 2 o 3 cullerades de nata fins que quedi espès, poseu una mica de barreja sobre cada costella i esplaneu-la amb una espàtula mullada amb aigua.

Coureu-ho a forn moderat durant deu minuts.

En un pot poseu-hi mitja cullerada de mantega amb mitja cullerada de farina, trebal·leu-ho sobre foc suau, afegiu-hi mitja cullerada d'aigua o brou i una culleradeta de vinagre i una altra de mostassa, després el fons de cocció de les costelles trebal·leu-lo un moment sobre foc suau, després afegiu-hi una o dues cullerades de nata.

Serviu la salsa amb la salsera i les costelles acompanyeu-les amb patates palla.

Mª Gloria Muntañola

llar i flors

Herbes aromàtiques
cultivades a casa

Continuem parlant del cultiu de les plantes aromàtiques, és molt divertit veure com van creixent i molt pràctiques tenir-les a mà quan les necessitem.

Per aconseguir efectes més decoratius podem integrar al mateix test plantes amb flors, una bona elecció són els geranis.

Gerani (*Pelargonium zonale*).— Família Geraniàcees. Planta perenne. Es planta per esqueix a la primavera, en una terra abonada i argilosa, és molt bona la barreja de terra de bosc, turba i sorra. Ha d'estar a ple sol (com la majoria de les plantes aromàtiques), regar-se molt sovint, sobretot a l'estiu. D'aquests geranis n'hi ha de molts de colors: rosa, blanc, vermell i de moltes formes i varietats.

Alfàbrega (*Ocimum basilicum*).— Les llavors s'han de sembrar a l'exterior, a la primavera, a ple sol, en terreny fresc, lleuger i sec. S'ha de regar abundantment. És una planta molt aromàtica. Foragita els mosquits. Serveix per a condimentar i pot menjar-se a les amanides.

Sàlvia (*Salvia officinalis*).— Família labiades. Espècie espontània. Se sembra a l'exterior a la primavera amb llavors o bé amb esqueixos a l'estiu, a ple sol, a terra una mica arenosa i una mica calcària. Regatge regular. El seu gust és molt fort, és digestiva i tècnico-estimulant.

Camamilla (*Matricaria chamomilla*).— Família compostes. Se sembla per llavors a la primavera, a ple sol o a lloc molt solet. La terra, terra normal de jardí. La camamilla pot utilitzar-se com

a element decoratiu, però el més important són les seves propietats sedants, antiespasmòdiques i digestives. Regatge regular.

Cerfull.— Les seves llavors se sembren a l'exterior des de començaments de primavera fins a mig estiu. El seu aroma s'assembla molt al del julivert.

Tarongina.— Les llavors han de plantar-se a l'exterior, a la primavera. Les seves fulles fan molta olor de llimona, va molt bé posar-les quan fem té i són també agradables a les begudes glaçades.

Fonoll.— Planteu les llavors a la primavera i a l'estiu, a l'exterior. El gust de les seves fulles s'assembla molt a l'anís. També serveix per aromatitzar el té.

Marduix.— Les llavors s'han de plantar a l'exterior, a finals de primavera i començaments d'estiu. El seu gust s'assembla molt a la farigola.

Estragó.— Les seves llavors s'han de plantar a l'exterior des de la tardor a la primavera. S'utilitzen les seves fulles per a fer vinagre d'estrage, quan s'assequen perden quasi tot l'aroma i el gust.

A algunes botigues vene testos plens de turba i coberts d'una campana de plàstic transparent, se sembren les llavors a la terra i s'humitegen de tant en tant, s'han de col·locar en un lloc solet, la coberta de plàstic fa d'hivernacle i les plantes creixen ràpidament, després poden trasplantar-se a testos més grossos.

Mª Teresa Dantó

costums i tradicions

Galeig pasqual

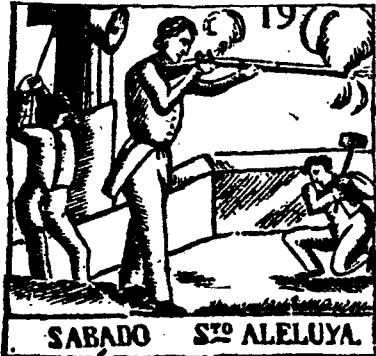
Al.leluia! Al.leluia! Gaubança, joia per la Resurrecció del Crist. Felicitacions, "mones" i repicar de campanes... on n'hi hagi.

Abans, l'esclat, l'espètec era el Dissabte, dit de Glòria. A l'ho: a de fer repicar les campanes, qui es trobés en una plaça de mercat, o pels voltants, corria el risc de quedar-se sord. L'aldarull que feien els venedors i venedores amb pesos i balances —quan no eren automàtiques—, amb andròmines i atuells de tota mena era eixordador. I on no hi havia places de mercat, els botiguers també feien la seva sorollosa xerinola.

Hi havia llocs on l'alegria de la Resurrecció es manifestava amb salves de pólvora. A Manresa en deien galeig i a l'escopeter, galejador. Gales que en altres indrets —la majoria— consistien en colpejar els nens, amb maces o ferros les portes de les cases mentre cantaven:

"Cuca fera, surt del niu, / que Nostre Senyor ja és viu; / cuca fera, surt del forat, / que Nostre Senyor ha ressuscitat."

Cal dir que aleshores hi havia moltes cuques, puges, mosques i aranyes. I hom regava, ruixava els racons amb aigua beneïda i cantant: "Cuca, cuca, surt del forat / que Nostre Senyor ha ressuscitat". O bé:

"Mosques i aranyes / eixiu del forat, / que Nostre Senyor / ha ressuscitat". I, encara, sortiu cuquetes del niu, / que Nostre Senyor ja és viu".

De totes maneres encara que la Resurrecció no se celebri el dissabte sinó del diumenge, l'alegria és general. Molta gent celebra la festa fora de llurs residències normals. Sobretot els de les ciutats més o menys grans. Abans els costums eren més casolanes i els dies de la Setmana Santa solien celebrar-se més íntimament; cadascú al seu poble. Avui, si algú resta a Barcelona, posem com a mostra, o hi arriba d'altres llocs té la impressió de viure fora del temps.

Era dia de cantar caramelles. Hi ha indrets on encara les canten el

diumenge, però abans sortien les colles el mateix dissabte. Eren cants com els "Goigs de les noies" que començaven:

"El primer és un goig alegre, / tot començant pel teu cap, / la formosor de ta cara, / de la boca i del teu nas, / dels ulls i dels teus cabells, / i del teu front tant ben posat...". I així fins esgotar els elogis al cos i a les virtuts de l'ànima de les xicotes.

També hi havia —jes clar!— els Goigs de tipus religiós, com aqelles Cobles que començaven: "Lo primer sou Verge Pura / en lo grau que posseïu / més que tota criatura / puix tanta glòria teniu: / de Déu la més honrada / al restant sou i sereu: / Siau la nostra advocada / Regina i Mare de Déu".

Ja es veu que aquestes Cobles no eren altra cosa que els Goigs de la Mare de Déu, als quals afegien unes estrofes relacionades amb les caramelles i els donatius d'ous i botifarres amb què eren obsequiats els cantaires.

Acabem, amb els Goigs de les noies:

"Bon amor, adéu-siau, que és hora de retirar".

Valgui aquesta expressió d'afecte per a tots els llegidors, com una joiosa felicitació pasqual. Al.leluia!

Esteve Busquets i Molas

racó del llenguatge

Nombres i lletres (2)

Els estudiants que hagin optat per especialitats del grup de les ciències també hauran de dominar la llengua correctament si no volen passar per analfabets a l'hora de comunicar els seus coneixements en exàmens, ponències o escrits de qualsevol mena.

Els qui cursen estudis comercials, per més que dominin la tenidoria, la comptabilitat i el càlcul, també cal que coneguin a fons la llengua perquè hauran de redactar cartes, memòries, informes. I que no s'oblidin de la llengua catalana ja que, lentament però amb fermesa, la normalització va entrant en les relacions comercials i bancàries, i molts ja s'adonen que el català és, si més no, una porta oberta a moltes convocatòries i un augment de possibilitats d'accés a alguns càrrecs, cosa no gens menyspreable en aquests temps de crisi i d'atur.

Aquests dos móns intel·lectuals, el de les lletres i el dels nombres, tenen la seva expressió en dos sistemes de signes de característiques ben diferents. El primer, el de les lletres, ens ofereix uns signes gràfics coneguts en la majoria de llengües civilitzades del món, però capaços de combinar-se entre ells mateixos de mil maneres a fi de representar per escrit l'articulació dels sons que convenen a cada llengua per comunicar el pensament.

El segon, el dels nombres, té una vigència universal i devem als àrabs els signes gràfics amb què s'expressa. Però passa que els nombres, que en les operacions de càlcul són iguals i representen el mateix valor a tot el món, també són susceptibles de ser representats per lletres, i si bé el concepte quantitatiu és el mateix, els mots amb què els anomenem poden ser molt diferents d'una llengua a l'altra. En aquest sentit, tindrem dificultats ortogràfiques com amb els altres mots, i caldrà un aprenentatge rigorós si volem quedar bé quan s'escaigui d'haver d'escriure els nombres en forma de mot.

Amb deu xifres o guarismes organitzem un sistema decimal amb el qual representem tots els nombres i totes les operacions realitzables en el món de les ciències, de les matemàtiques i del comerç.

També és universal el sistema de numeració romana que hom utilitza en alguns aspectes de la vida quotidiana. No el podem incloure en el de les lletres perquè aquí cada lletra funciona com a símbol numèric i no lingüístic.

Perles ortogràfiques

A la plaça de les Tereses, a Mataró hi ha un aparcament subterrani indicat per un gran rètol lluminós que diu: ESTACIONAMENT PARKING. ACCES PEATONS. Podria dir: APARCAMENT. ACCÉS VIANANTS. S'haurien estalviat un mot estranger, haurien substituït un barbarisme per un mot nostre i haurien posat accent a un mot que n'ha de dur.

Albert Pera

música

Concerts als barris

Continuant el cicle de "La música de cambra als barris" s'anunciaren pel mes d'abril dos concerts al districte III de Barcelona.

dijous 15, a les 22 h.

Teatre dels Salesians de Sarrià (P. St. Joan Bosco, 74)

LA GUITARRA A CUBA

MANUEL BARRUECO

Obres de Bach, Granados, Albéniz, Villalobos, Brouwer.

dijous 29, a les 21 h.

Institut d'Estudis Nord-Americans (Via Augusta, 123)

EL DUO DE VIOLÍ i PIANO

GERARD CLARET - JOSEP M. ESCRIBANO

Obres de Turina i Stravinsky

Concerts
i òpera
durant
els Mundials

Les funcions se celebraran, al Liceu els dies 13, 15 i 17 de maig, en primer lloc interpretant-s'hi la Traviata de Verdi, i actuant com a solistes Katia Ricciarelli, Jaume Aragall i Joan Pons. El mestre director serà Oliviero de Fabritius; el 25, 27 i 29 del mateix mes s'oferirà La Bohème, de Puccini, amb Ileana Cotrubas, Patricia Wise, Luis Lima, Angelo Romero i Justino Díaz, de Fabritius també com a director, i el 8, 10 i 12 de juny es posarà en escena el Juli Cèsar, de Haendel actuant-hi Montserrat Caballé, Patricia Payne, Raquel Pierotti, Justino Díaz, Norma Phillips i Paul Hudson. El mestre director serà Ralf Weikert.

Això pel que fa a les funcions abans de l'inici del Mundial. A partir del 13 de juny, s'oferiran, el mateix dia 13, al matí, un concert a càrrec de l'orquestra filharmònica de Leningrad, sota la direcció de Mavriinsky, un concert que es repetirà el dia 14, però a la nit.

Per als dies 17, 19 i 21 de juny hi ha programada l'òpera Don Carlos de Verdi, amb Montserrat Caballé, Fiorenza Cossotto, Josep Carreras, Yevgeni Nesterenko, Joan Pons, Giorgio Zancanaro i Ivo Vinco. El mestre director serà Armand Satto.

El
setmanari
de
Catalunya

AVUI 2.000

Campanya per la consolidació i rellançament del diari

Rbla. Catalunya, 15 - Tel. 318 54 24
EL MÓN VIST DES D'UNA PERSPECTIVA
CATALANA

BUTLLETÍ DE SUBSCRIPCIÓ

Nom i Cognoms
Carrer N.º Pis.....
Tel. Població
Els prego que em subscriuiguin al diari AVUI
a partir del dia 1.er del mes vinent.

	Trimestral	Semestral	Anual
Barcelona-ciutat	2.610.-	5.220.-	10.440.-
Catalunya-Estat espanyol			
Correu normal	2.455.-	4.910.-	9.820.-
Correu aeri	2.610.-	5.220.-	10.440.-

DATA I SIGNATURA

Envieu aquest BUTLLETÍ a:
Campanya AVUI 2000 Rbla. Catalunya, 15 3.er 2.ª
Barcelona-7

fotografia

V biennal de fotografia
europa 81200 fotos de cultura
i tradicions populars

Des del 2 al 24 d'abril estarà oberta, a la sala d'exposicions del Col·legi d'Arquitectes de Catalunya, plaça Nova 5 de Barcelona, la V Biennal de Fotografia Europa 81. Aquesta, com les quatre anteriors, han estat organitzada per l'Associació del Personal de la Caixa de Pensions, entitat cultural que presideix Ignasi Farreres i representa una important esforç perquè les obres exposades no ho son pas sols a Barcelona: l'exposició es presenta en diferents llocs de Catalunya i de les Illes. En aquesta convocatòria s'hi han presentat 819 autors de 34 països diferents; alguns tan allunyats com Malàsia o Bangla-Desh. De les gairebé tres mil obres rebudes n'han quedat seleccionades 132 en blanc i negre i 49 en color i totes responen al tema d'engany: "Cultura i tradicions populars".

L'exposició és francament interessant i, com diu el conseller de Cultura de la Generalitat, en el programa de mà permet adonar-nos de "la fotografia com a signe vital de cultura".

trencaclosques

És un personatge important. Però, qui és?
Si aconseguíu reconstruir la fotografia, envieu-nos-la.
Entre totes les respostes encertades sortejarem un premi.
El sorteig s'efectuarà cada quinze dies per donar temps a l'enviament de les respostes.

Solució al Trencaclosques del n.º 131: Pius XI

Respostes encertades rebudes:

M.ª Presentación Gamuza, Prat de Llobregat; Montserrat Giron, Barcelona; Isabel Giralt, Barcelona; Isabel Roqueta, Barcelona; Teresa Estrada de Moragas, Premià de Mar; Teresa Bautista, Barcelona; Dolors Suriñach, Puigcerdà; Antònia Mitjavila, Olot; Sebastiana Cuesta, Lleida; Mariona Comadira, Girona; Alejandro Gutiérrez, Barcelona; M.ª Teresa Calvo, El Morell; Antoni Morata, Badalona; Montserrat Puigdoménech, Vic; José M.ª Casals, Barcelona; Mercè Onés, St. Boi de Llobregat; Germanes del Diví Pastor, Sabadell; Inmaculada Hernández, Barcelona; Ramona Pausas, St. Climent de Llobregat.

Realitzat el sorteig ha resultat premiada la resposta de: Alejandro Gutiérrez, c/ Buenaventura Muñoz, 16, 6.º 1.ª izq., Barcelona-18.

escacs

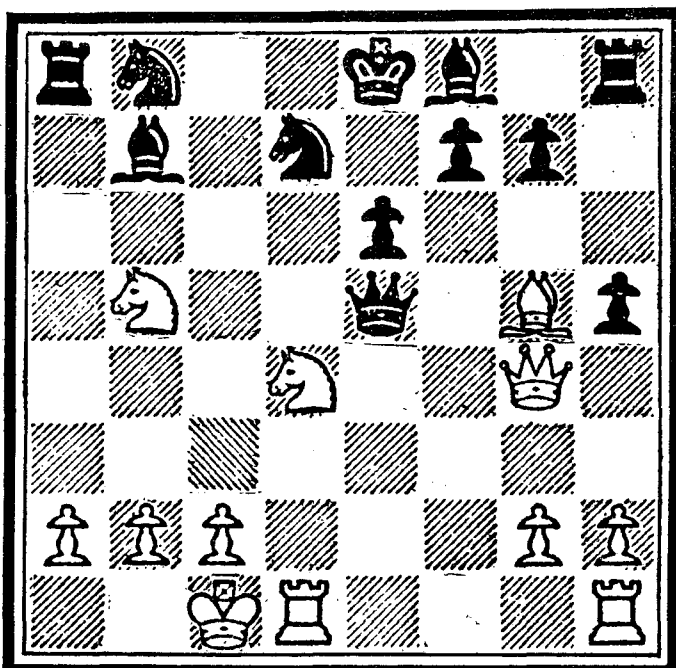

Diagrama 10

Les blanques juguen i guanyen

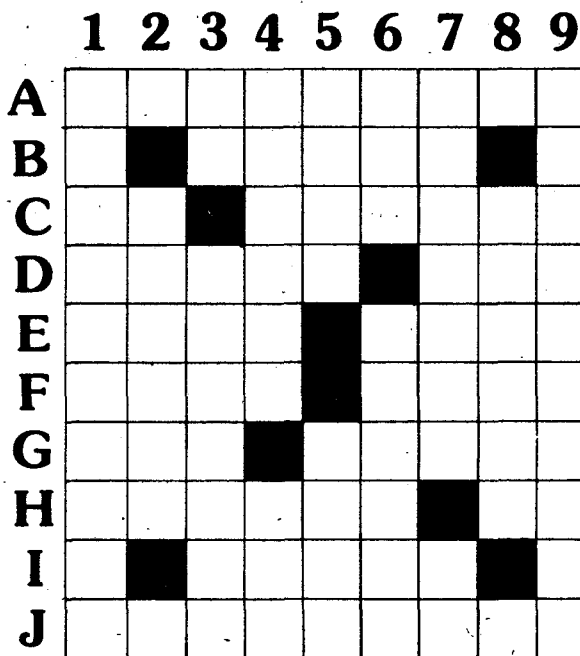
Això és el resultat d'una variant teòrica molt complicada de la siciliana. Les blanques han donat peça per l'atac, i les negres, confiades, han fet la darrera h7-h5.

Malgrat això són les blanques quines arriben primer. Es qüestió de jugar fort i bé.

Solució al Diagrama 9

Certament 1 Db5xb7+ Ad5xb7, 2 Ag2xb7 mat no té objecció.

encreuats

HORIZONTALS.— A.- Despropòsit. B.- (Al revés): Vaig ajuntar. C.- Mil cent. Clarifica un líquid. D.- D'aire (En plural). Moviment convulsiu. E.- En llatí, nen. Una fruita. F.- Paret. Marxem. G.- Lletres d'un riu europeu. Llavor. H.- Per fora. Preposició. I.- Una planta. J.- Tela que forma un insecte.

VERTICALS: 1.- Destemprat. 2.- (Al revés): Engargussament. 3.- Repetit, petit simi Sud-americà. Reanimar. 4.- Nom de pila d'un famós personatge indi contemporani. Una au domèstica. 5.- Carrers d'un poble. Balder. 6.- (Al revés i en castellà): Lletja. Trampa. 7.- Dona natural d'una regió francesa. El mateix simi del n.º 3. 8.- (Al revés) Desamici. 9.- Maula.

SOLUCIÓ: A.- Estirabot. B.- S. inuèr. R. C. Mc. Deleca. D.- Aeris. Tic. E.- Puer. Poma. F.- Enva. Anem. G. RNI. Grana. H.- Defora. En. I.- U. Acant. J.- Teranyina. 1. Esmaperdut. 2.- S. ceunne. 3.- Ti. Revifar. 4.- Indira. Oca. 5.- Rus. Gran. 6.- aef. Parany. 7.- Bretana. 8.- O. cime. N. 9.- Tracamanya.

filatelia

per Enric Graupera Iglesias

El Vaticà fa poc commemorà amb una sèrie de segells, a un gran personatge amb motiu del VI aniversari de la seva mort; es el gran místic Beat Joan van Ruusbroec; sèrie composta per dos valors, el primer de 200 lires s'hi reproduïx al Beat escrivint els seus tractats místics, i l'altre de 300 lires en el que s'hi reproduïx la seva efígie.

El seu format es vertical de 30 x 40, el dentat es de 13 x 15 x 14, i la seva tirada es d'un milió cent mil exemplars; estan gravats en calcografia i offset, per l'Institut Poligràfic "Zecca" de l'Estat italià, la gravació és de Francesco Tulli.

Joan van Ruusbroec va ésser un místic flamenc. Capellà de Santa Gúdula (1317), es va retirar l'any 1343 a l'ermita de Groenendaal, en el bell mig del bosc de Soignes; allà fou prior d'una petita comunitat de canonges regulars. La seva austeritat i bon consell varen atraure molts visitants; entre ells Joan Tauler i Gerard de Groote, el professor de Tomás Kempis. Els seus nombrosos tractats ascètics i místics, escrits en flamenc, però traduïts a diferents llengües, exerciren gran influència. Els més importants són: Ornament de les Noces Espirituals, Les Dotze Beguines, etc. Fou anomenat l'Admirable i també el Diví Doctor.

Com que estem segurs de que la totalitat dels nostres lectors són persones espavilades i que s'esforcen per viure sense perdre el bon humor, us invitem a col·laborar en la nostra pàgina d'entreteniments. Podeu enviar mots encreuats, jeroglífics, sopes de lletres etc. Cal enviar també la solució. La presentació ha de ser prou bona perquè sigui reproducible. Les col·laboracions han de ser signades. Gràcies.

El setmanari de més difusió de Catalunya

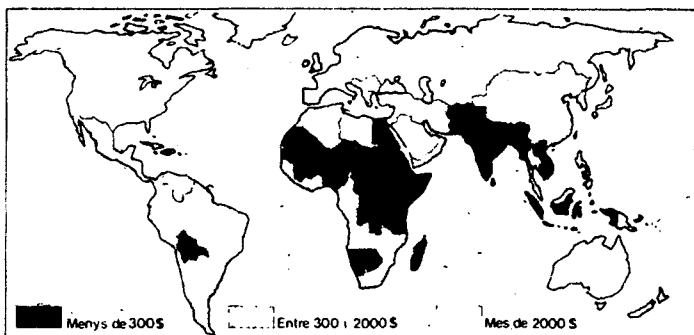
OBJECTIU 0,7%

MES AJUDA AL TERCER MON

UNA CAMpanya DE JUSTICIA I PAU

A TOTS ELS CIUTADANS DE CATALUNYA

Necessitem la vostra signatura per a demanar a totes les forces polítiques que proposin i aprovin un projecte de llei amb la finalitat que, a partir del 1983, es destini el 0,7% del Producte Nacional Brut —petició mínima assenyalada per l'ONU als països desenvolupats— a favor dels països més necessitats segons el seu nivell de rendes.

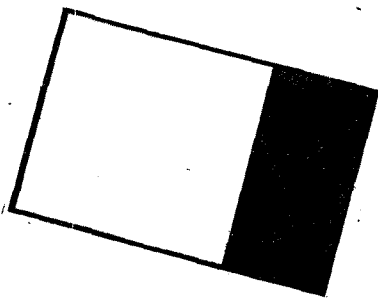
Menys de 300\$ Entre 300 i 2000\$ Mes de 2000\$

LA TEVA FIRMA, UN PAS CAP A UN MON MES JUST JUSTICIA I PAU — Ryvadeneira, 6, 10.º BARCELONA-2 — TEL 317 61 77

mundial 82

Els equips
un a un

ITÀLIA

La "Squadra Azzura", composta majoritàriament per jugadors de la Juventus (set, Sino Zoff, Claudio Gentile, Antonio Cambrini, Gaetano Scirea, Marco Tardelli, Roberto Bettega i el recuperat Paolo Rossi), ve a Espanya formant part del grup I, per a enfrontar-se a Polònia el diàluns 14 de juny, a Perú el divendres 18 i a Camerun el dimecres 23, partits tots ells que es jugaran a 1/4 de 6 a Vigo.

Itàlia no conquerí el seu passatge per al Mundial 82 tan brillantment com s'esperava. Segona després de Iugoslàvia, fou atrapada per Grècia (1-1) a Torí abans d'aconseguir una petita victòria davant el modest Luxemburg (1-0) a Milà. Aquests resultats tan mediocres inquieten l'opinió pública i han posat en evi-

dència els actuals problemes d'una selecció que des del darrer campionat del món no ha aconseguit de recompondre's.

Enzo Barzot és el centre de la polèmica; el director tècnic de l'equip italià ho és des del 25 de setembre del 1975, data en la qual succeeix a Ferruccio Valcareggi. Barzot és amo i senyor dels destins de l'equip italià. Es caracteritza per conservar una certa línia de conducta que li ha valgut molts atacs per part de la premsa italiana. Es partidari d'un equip muntat al voltant d'un bloc i ha escollit una estructura; la de la Juve. Aquest criteri és criticat en la mesura que tanca les portes a les possibilitats de renovació. Malgrat tot, Barzot segueix ferm en la seva decisió encara que ja és tard per a refer una selecció.

cronica

S'ha perdut tot

La setmana passada volguérem ser benèvols i dèiem que "no s'ha perdut res"; però a aquest pas, senyors, al final de la Lliga, l'única cosa que podem dir és que "no s'ha guanyat res".

L'equip blaugrana fidel a la seva tradició, (crec que més fidel que mai) deixarà escapar una Lliga que tenia a la butxaca. Sis punts el separaven de la Real Sociedad fa només tres jornades, ara només l'avança en un. El Barça en els tres darrers partits ha guanyat tres der-

rotes, zero punts de sis possibles, ha encaixat nou gols i només ha perforat tres vegades el mar contrari. Sr. Latek, la defensa fa aigües, on és en Migueli? Olmo en baixa forma i malgrat no volguem carregar les culpes a Artola no estaria de més que Urruti, que es va fitxar a bombo i platerets, jugués aquests darrers tres partits. Cal assegurar la Lliga com sigui. Una altra cosa. I el centre del camp? Fa pena. De córrer ja corren ja, però de jugar res! Lesionat Schuster, l'únic home vàlid per a ocupar aquest centre del camp era Landáburu, però... sembla que només serveixen els que corren. L'any passat es va arraconar Lozano; aquest any s'ha portat Cleo, per a "passar-ho bé" mentre que de jugar a futbol, res. Bé podem dir que tant si hi ha en Núñez com en Montal, el Barça segueix igual.

Ara l'Athlétic

Arriba el Bilbao al Camp Nou per a assegurar la UEFA, en aquest cas tot està en mans del Barcelona; la Lliga, la Recopa, tot, depèn d'ells.

L'Espanyol, la d'arena

També l'equip blancblau segueix fent de les seves, després de vèncer brillantment al Camp Nou, amb un futbol d'élite, empata amb el Racing a casa.

la travessa

1	GUON-BETIS	1	X	2
2	CASTELLON-R. MADRID	1	X	2
3	BARCELONA-AT. BILBAO	1	X	2
4	SANTANDER-OSASUNA	1	X	2
5	R. SOCIEDAD-ESPAÑOL	1	X	2
6	AT. MADRID-VALENCIA	1	X	2
7	SEVILLA-ZARAGOZA	1	X	2
8	HERCULES-VALLADOLID	1	X	2
9	D. ALAVES-MALAGA	1	X	2
10	SALAMANCA-CELTA	1	X	2
11	BURGOS-D. CORUÑA	1	X	2
12	MALLORCA-OVIEDO	1	X	2
13	GETAFE-MURCIA	1	X	2
14	CORDOBA-ALMERIA	1	X	2

classificació

	CASA				FUERA				GF	GC	Ptos.
	J	G	E	P	J	G	E	P			
BARCELONA	31	14	0	1	5	5	6	70	32	43	+13
Real Sociedad	31	13	2	0	5	4	7	54	31	42	+12
Real Madrid	31	12	4	0	4	4	7	54	29	40	+8
Ath. Bilbao	31	13	2	1	4	1	10	56	36	37	+5
Valencia	31	14	1	1	2	3	10	48	40	36	+4
Betis	31	11	2	3	3	3	9	46	40	33	+1
Zaragoza	31	8	7	1	5	0	10	42	47	33	+1
Sevilla	31	8	5	2	5	0	11	41	35	31	+1
Osasuna	31	10	2	4	3	3	9	41	43	31	-1
ESPAÑOL	31	10	1	5	3	4	8	44	47	31	-1
Santander	31	10	1	4	1	7	8	37	43	30	
At. Madrid	31	10	2	3	3	1	12	32	33	29	-1
Valladolid	31	11	3	2	0	4	11	35	51	29	-3
Las Palmas	31	8	4	3	2	2	12	38	48	26	-4
Hércules	31	7	2	6	4	1	11	37	46	25	-5
Gijón	31	7	3	5	1	6	9	32	41	25	-5
Cádiz	31	11	3	2	0	0	15	27	44	25	-7
Castellón	31	2	5	8	1	1	14	31	76	12	-18

CADECA

preguntem a

Jesús Alonso Ribas

En la seva etapa d'adolescent i de primera joventut fou l'indiscutible número 8 en els colors blaus de la davantera de la selecció de CADECA. Temut pels seus contrincants, i admirat pels seus companys, avui encara són molts, els qui recorden el pas d'Alonso, pels camps de futbol de la ciutat. Però el transcurs del temps fa que avui Alonso sigui actualitat, no per la pràctica del futbol (encara que si convé continua "llançant" bones "fuetades"), sinó per la seva forma d'actuar també dins de CADECA, ja que amb els seus ideari i afanys, s'hi sent molt vinculat.

Si CADECA en unes circumstàncies no molt llunyanes, li va donar l'oportunitat de "viure" la seva afició, avui, ell ofereix al nostre col·lectiu, amb desinterèsada correspondència, l'inestimable servei de representar a CADECA en el "Consell de Joventut" de Catalunya

i igualment en el de la nostra ciutat.

—Es operatiu el "Consell de joventut"?

—L'actuació del Consell està aconseguint poc a poc unir una gran quantitat d'Associacions juvenils, fent possible el seu mutu coneixement i oferint a la joventut en general un ventall de possibilitats per a desenvolupar les seves activitats preferides. Planteja la problemàtica juvenil, recull el seu inconformisme i els reivindica.

—Com es considera CADECA en l'actuació del Consell?

—CADECA es projecta vers el Consell, posant a la seva disposició la gran quantitat de joves (2.400) que aglutina. Participació activa, dels seus responsables en els diferents estaments del Consell i transmissió vers la nostra base d'idees, actes i desenvolupament general del Consell.

—¿Alguna proposta nostra en concret per a la Joventut de Catalunya?

—Que siguin joves, amb ganes de viure i de divertir-se i si l'esport en general i el futbol en particular els atrau, que es deixin portar per aquesta afició, amb la idea que l'esport, és el camí d'amistat, d'entrega de lluita, qualitats totes elles molt necessàries per afrontar altres moments de la vida.

Aquestes han estat les respostes de Jesús Alonso. Vives, concretes, directes, amb gust de realisme, en una paraula contundents; i pensar com eren els xuts que "volant" entren a la porteria del contrincant. Qui tingué, retingué.

CARVAL

L'infantil del C.D. Júpter.

Un dels Clubs més destacats per la seva anomenada i també per la seva bona classificació en la nostra Lliga.

DIUMENGE 11**CIRCUIT ESTATAL**

10.00 PARLEM
10.30 SANTA MISSA I BENEDICCIÓ
URBI ET ORBE
12.30 MIRAR UN CUADRE
12.50 TEMPS I MARCA
15.00 NOTICIES
15.35 SPORT BILLY
16.00 SESSIÓ DE TARDA: "Faldas a bordo". (1952)
18.00 EL TREN
19.00 GOL... I AL MUNDIAL 82
19.55 AVANÇAMENT ESPORTIU
20.05 TRACOS: "Pablo Sorozábal".
21.00 NOTICIES
21.15 PROXIMAMENT
21.30 D'ARA ENDEVANT
22.00 EL SEU TORN
23.00 ESPORTIU
23.45 COMIAT

CIRCUIT CATALÀ

14.00 MIRAMAR
14.15 REPOSISSIÓ
14.55 NYIGO-NYIGO

CIRCUIT ESTATAL

14.00 TENIS
17.00 LOU GRANT
18.00 MUSICAL EXPRESS
19.00 LA PORTA DEL MISTERI
20.00 FUTBOL
21.00 PRODUCCIÓ ESPANYOLA
22.00 LLARGMETRATGE: "Nada menos que todo un hombre". (1971)
23.45 COMIAT

DILLUNS 12**PRIMERA CADENA****CIRCUIT CATALÀ**

13.30 ESPORTIU
14.00 TROBADA
14.25 MIRAMAR
17.00 TOT I MÉS

CIRCUIT ESTATAL

13.00 BÀSQUET
14.30 DOCUMENTAL
15.00 TELE-1
15.35 TEMPS DE SOBRETAULA
16.05 LLARGMETRATGE: "Currito de la Cruz". (1965)
17.50 PATINATJE ARTÍSTIC

18.30 L'ESTEL BLANC
19.00 EL LIBRO GORDO DE PETETE
19.02 3, 2, 1 CONTACTE
19.30 DOCUMENTAL
20.30 CONSUM (LA BOSSA I LA VIDA)
21.00 TELEDIARI
21.35 TEATRE: "Inquisición", de Diego Fabbri.
23.35 DARRERA EDICIÓ

SEGONA CADENA**CIRCUIT CATALÀ**

18.30 RETRAT DE DONA
19.00 MÚSICA EN VIU
19.35 INFORMATIU

CIRCUIT ESTATAL

19.45 REDACCIÓ OBERTA
20.00 DIBUIXOS ANIMATS
20.30 "ALCORS" (Cultural obert).
21.25 REDACCIÓ OBERTA
21.35 DON BALDOMERO Y SU GENTE
22.00 ELS MEUS TERRORS PREFERRITS
23.45 COMIAT

DIMARTS 13**CIRCUIT CATALÀ**

13.30 ARA: TARRAGONA
14.00 TROBADA
14.25 MIRAMAR
17.00 TERCENCI A LA FRESCA
17.30 RECITAL

CIRCUIT ESTATAL

15.00 TELE-1
15.35 TEMPS DE SOBRETAULA
16.05 MALU, MUJER
17.00 EUROVISIÓ-82
18.30 AVANÇAMENT INFORMATIU
18.35 L'ESTEL BLANC
19.00 EL LIBRO GORDO DE PETETE
19.02 3, 2, 1... CONTACTE
19.30 ELS PALLASOS
20.00 TELEDIARI
20.25 FUTBOL
22.35 DALLAS
23.35 DARRERA EDICIÓ

SEGONA CADENA**CIRCUIT CATALÀ**

18.30 LA CUCAFERA

19.00 OBRIR DEBAT
19.35 INFORMATIU

CIRCUIT ESTATAL

19.45 REDACCIÓ OBERTA
20.00 EL CARRO DE LA FARSA
20.30 ANIMALS EN ACCIÓ
21.00 AIXÒ S'ENFONSA
21.30 REDACCIÓ OBERTA
21.35 QUE VENEN ELS COMICS
22.30 REDACCIÓ OBERTA
23.35 LA VIGILIA DEL NOSTRE TEMPS
23.45 COMIAT

DIMECRES 14**PRIMERA CADENA****CIRCUIT CATALÀ**

13.30 ARA: GIRONA
14.00 TROBADA
14.25 MIRAMAR
17.00 VIDUA PERO NO GAIRE
17.30 CONTRAPUNT

CIRCUIT ESTATAL

15.00 TELE-1
15.35 TEMPS DE SOBRETAULA
16.05 MALU, MUJER
17.00 EUROVISIÓ-82
18.30 AVANÇAMENT INFORMATIU
18.35 L'ESTEL BLANC
19.00 EL LIBRO GORDO DE PETETE
19.02 3, 2, 1... CONTACTE
19.30 MICKY I DONALD
20.00 DOCUMENTAL
21.00 TELEDIARI
21.35 SESSIÓ DE NIT: "Hojas de otoño". (1956)
23.15 DARRERA EDICIÓ

CIRCUIT CATALÀ

18.30 DIBUIXOS ANIMATS
19.00 ART FLASH
19.35 INFORMATIU

CIRCUIT ESTATAL

19.45 REDACCIÓ OBERTA
20.00 ROBINSON
20.30 A DALT I A BAIX
21.30 REDACCIÓ OBERTA
21.35 ESTUDI OBERT
22.30 REDACCIÓ OBERTA
22.35 ESTUDI OBERT
23.45 COMIAT

DIJOUS 15**PRIMERA CADENA****CIRCUIT CATALÀ**

13.30 ARA: LLEIDA
14.00 TROBADA
14.25 MIRAMAR
17.00 OPINIÓ
17.30 VOSTRE PREGUNTA

CIRCUIT ESTATAL

15.00 TELE-1
15.35 TEMPS DE SOBRETAULA
16.05 MALU, MUJER
17.00 EUROVISIÓ-82
18.30 AVANÇAMENT INFORMATIU
18.35 L'ESTEL BLANC
19.00 EL LIBRO GORDO DE PETETE
19.02 DABADABADA
20.00 ART DE VIURE
21.00 TELEDIARI
21.35 DE QUATRE A UN
22.35 ELS GOIGS I LES SOMBRES
23.35 COMIAT

SEGONA CADENA**CIRCUIT CATALÀ**

18.30 XOCOLATA DESFETA
19.00 JUSTA LA FUSTA
19.35 INFORMATIU

CIRCUIT ESTATAL

19.45 REDACCIÓ OBERTA
20.00 DINS DEL LABERINT
20.30 ZARABANDA
21.30 REDACCIÓ OBERTA
21.35 CINE CLUB: "La Venganza de Don Mendo".
24.00 COMIAT

DIVENDRES 16**PRIMERA CADENA****CIRCUIT CATALÀ**

13.30 VEUS I FORMES
14.00 PARLAMENT
14.25 MIRAMAR

CIRCUIT ESTATAL

15.00 TELE-1
15.35 ESPAI XX
16.05 ALTRES COSES
17.40 UN MÓN FELIÇ?
18.10 NOSALTRES
19.00 AVANÇAMENT INFORMATIU
19.03 VEUS SENSE VEU
20.00 DE PELÍCULA
20.30 MÉS VAL PREVENIR
21.00 TELEDIARI

21.35 LA MÀSCARA NEGRA
22.35 ENTREGA DE LOS OSCAR DE HOLLYWOOD 1982
00.30 ÚLTIMA EDICIÓ

SEGONA CADENA**CIRCUIT ESTATAL**

18.15 LA ABEJA MAYA
19.15 REDACCIÓ OBERTA
19.30 LA CLAVE
22.00 REDACCIÓ OBERTA
22.05 LA CLAVE
23.45 COMIAT

DISSABTE 17**PRIMERA CADENA****CIRCUIT CATALÀ**

09.30 LA CUCAFERA
10.00 DIBUIXOS ANIMATS

CIRCUIT ESTATAL

10.30 PISTA LLIURE
12.30 CONCERT
13.30 SEUS DEL MUNDIAL: "Valencia".

14.00 REVISTA DE TOROS
14.30 PARLAMENT
15.00 NOTICIES
15.35 FUTBOL EN ACCIÓ
16.05 PRIMERA SESSIÓ: "Estació Comanche". (1960)

17.35 DIBUIXOS ANIMATS
18.00 ERA UNA VEGADA L'ESPAI
18.30 APLAUSO
19.30 BLA, BLA, BLA
20.00 VERDAD O MENTIRA
20.30 CHARLOT
21.00 NOTICIES
21.15 INFORME SETMANAL
22.20 DISSABTE CINE: "Mi desconfiada esposa". (1957)
00.20 DARRERES NOTICIES

SEGONA CADENA**CIRCUIT CATALÀ**

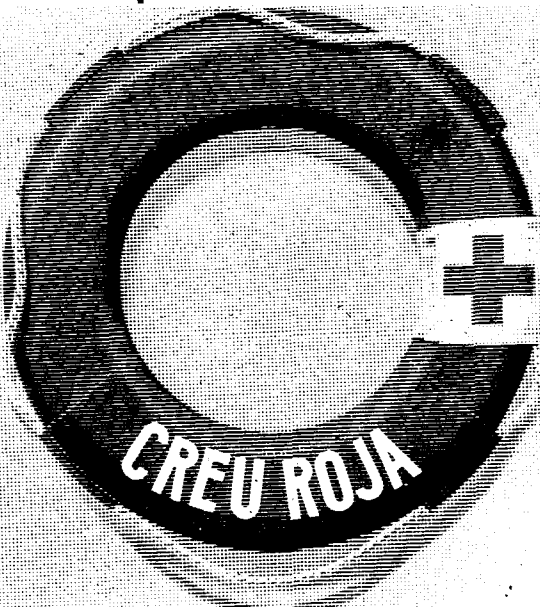
14.00 MIRAMAR
14.15 PENSADORS CATALANS
14.55 VISUAL

CIRCUIT ESTATAL

15.30 EL IMPACTO DE LO NUEVO
16.25 POPEYE
17.00 RETRANSMISSIÓ ESPORTIVA
19.00 POLIDEPORTIVO
20.00 ESTRENOS TV: "Sospechas". (1974)
21.30 DOCUMENTAL
22.00 CONCERT-2
23.30 COMIAT

Operació "Salva Vides"

Per resoldre el problema de la manca de sang.

L'Operació "Salva Vides" de la Creu Roja està destinada a resoldre l'urgent problema de la manca de sang.

Si us plau, omple la Targeta "Salva Vides" i envia-la per Correu.

Ja ho veus, no et demanem sang. Només demanem el teu nom, per avisar-te en cas de necessitat.

Si tens sang a les venes, col·labora-hi. Tu no hi pots faltar.

butlleta de subscripció

Desitjo subscriure'm / renovar la meua subscripció a:

**Catalunya
Cristiana**

Nom i cognoms

Adreça Població

D.P.

☐ Trameto les 2.000 ptes., per gir postal.

☐ Incloc un taló barrat per aquest import.

☐ Prego al Banc/ Caixa

Agència

que se serveixi domiciliar aquest pagament anual, fins a nova ordre, en la meua llibreta / compte n.º

Lloc Data

Signatura

Remetre aquesta butlleta a:

CATALUNYA CRISTIANA, c/. de València, n.º 244.
Barcelona-7

VI VIATGE CULTURAL

25
d'abril

A

VILAFRANCA DEL PENEDES - LES CABANYES - SANT MARTÍ SARROCA I TORRELLES DE FOIX

En aquest viatge ens acompanyarà un nom entranyable: **Torras i Bages**.

Veurem la casa on va néixer, a Les Cabanyes, l'església on va celebrar la primera missa, a Vilafnca, i l'edifici que va donar a l'ajuntament d'aquesta vila, en la qual hi ha instal·lada la biblioteca que duu el seu nom.

A Vilafnca no ens serà possible visitar totes les coses interessants que conté però ho farem al Museu del Vi (Plaça de Jaume I) instal·lat a l'edifici que fou construït per a palau dels reis catalano-aragonesos. Hi morí Pere el Gran, el 1285, i fou enterrat a Santes Creus. Aquest interessant Museu és un dels pocs existents a Europa dins del seu gènere. En un edifici contigu, construït recentment, hi ha instal·lades nombroses seccions: Arqueologia (principalment ceràmica de l'època pre-històrica), ornitologia, periedesca, pintura, escultura, mobles, plafons, etc.

Enfront d'aquest museu, es troba la Basílica de Santa Maria, a la cripta de la qual baixarem per veure-hi un notable grup escultòric de Llimona.

En la mateixa plaça es troben el Palau Baltà, el del Marquès d'Alfarràs, els edificis relacionats amb el Dr. Torras i Bages que ja hem citat i el monument als castellers.

Altre lloc de parada serà Sant Martí Sarroca per poder admirar l'església romànica —catalogada per Puig i Cadafalch com de les principals d'aquest estil— i un castell, probablement d'origen islàmic, en curs de reconstrucció.

El preu de 1.350 ptes., comprèn:

- Trasllat en autocar de luxe.
- Entrades als museus i monuments.
- Dinar a l'Hostal Torrents, de Torrelles de Foix, amb el següent menú: Amanida, canelons, peix a la marinera, pa, vi blanc i negre, postres i cafè.

Informació i inscripcions: "CATALUNYA CRISTIANA", c/ València, 244, 2on. Barcelona-7, hores d'oficina (Sr. Castelló). Tels. 215 27 39; 215 27 64; 215 28 05; 215 24 33.

III ANY DE "CATALUNYA CRISTIANA"

II Pelegrinatge a Terra Santa

"CATALUNYA CRISTIANA", per celebrar el III ANY del setmanari, organitza aquest II Pelegrinatge a la Terra de Jesús, com un vertader pelegrinatge espiritual al país on el Fill de Déu fet Home, proclamà la BONA NOVA i realitzà els fets centrals de la Història de la Salvació.

Cobertes ja, malgrat l'ampliació, les 40 places del I Pelegrinatge, ens veiem agradablement obligats per tal d'atendre a les moltes peticions i sol·licituds, a organitzar aquest II Pelegrinatge que, es farà, si s'arriba al mínim de 30 places.

Dates: Finals d'agost, principis de setembre.

Preu: En principi cal comptar unes 105.000 ptes.

- AUTOCAR DE LUXE, durant la ruta per Terra Santa.
- GUIA OFICIAL, de parla espanyola.
- PREU D'ENTRADA, a tots els llocs que visitarem.

Per informació: "CATALUNYA CRISTIANA", c/ València, 244, 2on. Barcelona-7, hores d'oficina (Sr. Castelló). Tels. 215 27 39; - 27.84; - 28.05; - 24.33.

LA INSCRIPCIÓ ÉS OBERTA. PLACES LIMITADES.

